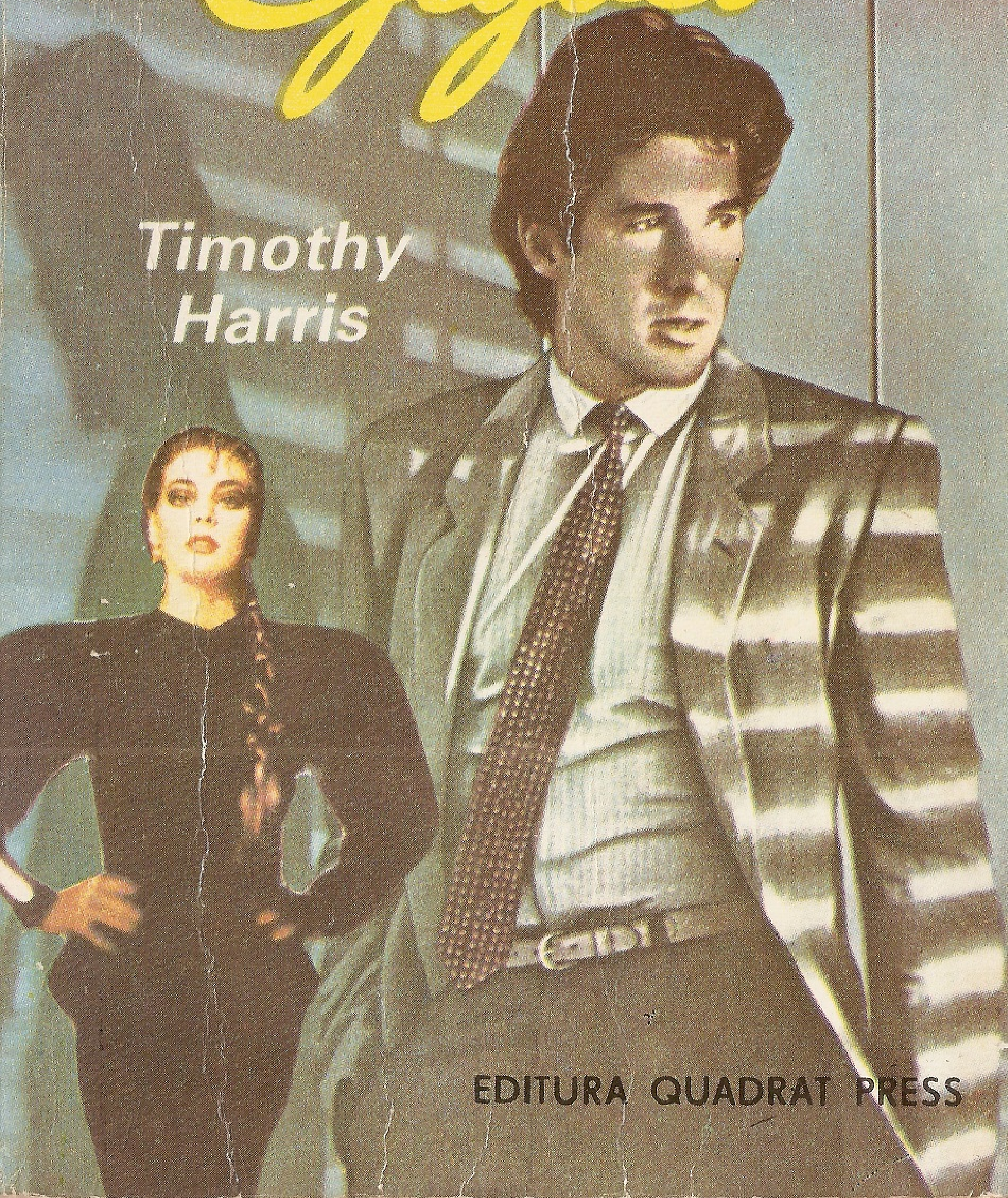
American Gigolo

Timothy Harris

EDITURA QUADRAT PRESS

TIMOTHY HARRIS

AMERICAN GIGOLO

www.virtual-project.eu

Versiune 1.0

EDITURA QUADRAT PRESS
1992

Capitolul 1

Când am ajuns la închisoarea din Los Angeles, am fost plasat împreună cu un tânăr texan ţinut în detenţie în aşteptarea extrădării sale la Houston, unde trebuia să-l judece pentru crimă. Îl chema Calvin Potts. Cu o lovitură de cric omorâse un om în timpul unui scandal, la beţie. Era un tip cam uscăţiv, un roşcovan ai cărui ochi visători şi apropiaţi dădeau chipului său palid un vag aer de şiretenie. Avea braţele şi pieptul acoperite cu tatuaje superbe: pumnale, şerpi, femei goale şi câteva cuvinte: Moarte, Război, Luciile, Mama. Îi plăcea să pălăvrăgească despre maşini şi să povestească lucrurile de nemărturisit pe care le făcuse prizonierilor de război Vietcong, pe care îi arunca din elicoptere în zbor atunci când nu-şi făcea din urechile lor trofee de război. În restul timpului fluiera „Drops Keep falling on my head” sau îşi tatua falangele introducându-şi funingine sub piele cu ajutorul unui ac de siguranţă încălzit.

Eram acuzat de două crime, una dintre ele complicată cu violul victimei şi furtul bijuteriilor şi al banilor săi. Calvin Potts ştia totul despre cazul meu căci, atunci când nu citea ziarele, rămânea cu urechile agăţate de tranzistor.

„N-aş fi crezut c-o să mă întâlnesc la răcoare cu un celebru gigolo de pe Beverly Hills”, nu înceta să repete, mişcându-şi capul într-un fel nostim pentru a-şi lua un aer avantajos. „Nici nu-mi vine să cred. Nimeni n-o să mă creadă de altfel, când o să le-o povestesc, în Texas.” Era foarte hotărât să mă considere ca pe o celebritate şi se umfla în pene ori de câte ori îmi auzea numele la radio, înghiţea toate gogoşile ce se debitau cu privire la mine, fie că era vorba de imensa mea avere, de viaţa de lux pe care am dus-o, de vedetele de cinema pe care le întâlnisem sau de miile de

bogătaşe care mă frecventaseră. Şi dacă portretul senzaţional pe care mi-l desenase mass-media îl bucura mult, latura depravată a personalităţii mele care mă condusese la a-mi asasina o clientă pentru bijuteriile sale îl făcea şi mai fericit. Calvin Potts nu-şi închipuise niciodată că aş putea fi nevinovat sau că treaba pe care o făceam era poate foarte diferită, în realitate, de lumina prestigioasă sub care era prezentată în presă.

Exista puţin loc pentru realitate, sub orice formă ar fi fost aceasta, în celula pe care o împărţeam cu Calvin Potts. Şi dacă el era uluit să mă vadă acolo, eu eram încă mai uluit să mă găsesc acolo împreună cu el. Nu eram vinovat de ceea ce mi se reproşa, şi totuşi, totul lăsa impresia că aveam să-mi sfârşesc zilele după gratii. Era ceva ireal, scandalos de ireal – dar acest cuvânt se potriveşte foarte puţin cu situaţia mea.

În ea însăşi o celulă de doi metri pe trei nu are într-adevăr nimic ireal. Şi înăbușitoarea realitate a claustrării mele depăşea tot ceea ce cunoscusem până atunci. Nu încetam să-mi pun obsedanta întrebare: De ce? De ce eu? Cum de putusem să mă pun într-o situaţie atât de înspăimântătoare? Cinstit vorbind, trebuie să recunosc că treburile mele de gigolo mă făceau deosebit de vulnerabil în această privinţă. Era şi ceva adevăr în ceea ce se spunea la radio: eram ceea ce italienii numesc marchetta, adică o cocotă de lux masculină. Făceam dragoste pentru bani cu femei dintre care unele ar fi putut să-mi fie mamă.

Uneori, de altfel, nu aveam relaţii sexuale cu ele, eram doar un cavaler servant, un prieten plin de atenţii. Cu turistele făceam pe şoferul şi interpretul şi asta se termina în general între cearşafuri. Dar nu din cauza asta mă aflam acum în arest. Adevărul e mult mai insolit şi încă şi mai delicat. Pentru prima oară în viață, am făcut ceva de care m-am crezut întotdeauna incapabil. Un lucru „deosebit, de neconceput din partea unui

gigolo”. Singurul lucru care pare imposibil cuiva care exercită profesiunea mea:

M-am îndrăgostit.

Capitolul 2

Era o căldură sufocantă în acea după-amiază. August era pe sfârşite. Undeva deasupra oraşului înfăşurat în ceaţă, soarele îşi săgeta razele, dar strada se scălda toată într-o pâclă toxică, de culoare gălbuie. De-a lungul a Sunset Street, panourile publicitare apăreau şi dispăreau unul după altul; construcţii palide şi trotuare lucitoare vibrau ca nişte miraje în mijlocul zăpuşelii. S-ar fi spus că o uzină de gaze lacrimogene a explodat prin împrejurimi, într-atât aerul era irespirabil. De pe Strip, de acolo de unde se zăreşte portul din Los Angeles, nu se distingea decât o masă plumburie de aer cald poluat, ce zăcea de aşa demult deasupra oraşului încât devenise un fel de stare de spirit.

Aerul condiţionat al Mercedesului meu nu mai funcţiona: greşisem gonind cu capota lăsată, eram lac de sudoare. Ajungând la colţul dintre Sunset şi La Brea, trăsei la umbra unui copac în faţa imobilului lui International Services si-mi ștersei faţa şi mâinile cu o batistă. De ce International Services – nu ştiam. Era un imobil obişnuit de birouri, cu două etaje, tencuit în roz, dintre acelea în care se instalează în general medici şi avocaţi. La etajul superior îşi aveau cabinetul mai mulţi medici asociaţi, iar biroul de pe colţ care dădea spre Strip era cel al Annei Laughton care, în lipsă de ceva mai bun, îşi atribuise titlul de director administrativ al agenţiei de însoţitori care mă folosea. Ea îmi dăduse întâlnire prin telefon şi după felul în care refuzase să-mi dea explicaţii trăsesem concluzia că ar fi vorba de bani.

Sunt uimitoare micile avertismente pe care viaţa se străduieşte să ni le dea înainte ca cerul să se prăbuşească peste noi. Dacă privesc puţin în urmă, îmi dau seama că ar fi trebuit să fiu mai atent în acea zi. Chiar în clipa în care pătrundeam în hol,

un tânăr blond cu trăsături scofâlcite ieşi din lift şi se opri ca să-şi aprindă o ţigară cu degete tremurate. Ar fi putut fi un băiat frumos dar slăbiciunea îi dădea un aer de pasăre de pradă. Îl privii în ochi şi constatai că erau goi şi scobiţi, subliniaţi de cearcăne adânci. Când ajunsei în dreptul lui mă prinse de braţ:

— Julian, baby!

O expresie fals călduroasă îi lumină chipul supt.

— Sunt eu, Teddy, Teddy Lime. Îţi mai aminteşti de mine?

Murmurai vagi scuze pentru faptul că nu l-am recunoscut. Îl văzusem adesea în compania unor fandosite bogate de când lucram pentru agenţia Anne Laughton. Câştiga zdravăn şi îmi amintesc de respectul pe care mi-l inspiraseră aparenţa şi siguranţa ce emanau din întreaga sa făptură în ziua în care Anne mi-l prezentase. Dar de atunci norocul îl părăsise.

Nu-mi mai amintesc ce-am discutat, ci doar cei cincizeci de dolari pe care i i-am strecurat. Când întinse mâna să şi-i înşface, am observat că lucea de murdărie, cu unghiile roase până la sânge. Dar cel mai frapant era că mirosea a mucegai, ca un bătrân neputincios. În ciuda aerului condiţionat, faţa sa pământie şiroia de sudoare. Exhala mirosul dulceag de putreziciune al unei fiinţe pradă bolii şi spaimei.

Teddy Lime îmi făcuse o impresie teribilă cu doi ani înainte. Eram fără lucru şi complet descurajat, având drept toată avere un geamantan şi câteva cutii cu discuri şi cărţi, în acea vreme, mare îmi fusese mirarea să aflu că, deşi mai tânăr decât mine, el se afla printre cei mai solicitaţi gigolo de la Hollywood. Personal, nu încercasem să mă impun prea mult căci nu aveam intenţia să fac mulţi purici la agenţie; socoteam că o să descopăr repede ce doream să fac într-adevăr în viaţă. Dar, la început, asta nu m-a împiedicat să-l iau drept

model, imitându-i felul de a se îmbrăca şi degajarea manierelor sale.

Dar acum nu mai rămăsese mare lucru de admirat la Teddy Lime. După ce luă cei cincizeci de dolari, un rictus dispreţuitor îi accentuă buzele:

— Ţi-i înapoiez săptămâna viitoare, făcu el, ridicând din umeri. Târfa asta îşi închipuie că o să mă împiedice să lucrez! Dar drept cine se ia? Am prietene, am cliente care mă adoră. N-am nevoie de ea!

— Oh, bineînţeles, Teddy.

Îi administrai o palmă prietenească pe umăr. Sub haină nu mai era decât piele şi os.

— Toate-s târfe, Julian. O dată ce s-au servit de tine, te aruncă precum un ciorap rupt. N-ai decât să crăpi.

Reuşea cu greu să-şi controleze intonaţiile surescitate ale vocii.

— Începând de acum, lucrez pe cont propriu. Femeile mă idolatrizează, înţelegi? Pe mine, nu pe Anne. Sunt literalmente nebune după mine. Mulţumesc, bătrâne. Îmi întinse o mână moale şi umedă. Şi mai ales nu fă prostia să contezi pe târfa asta, de sus. La prima ocazie n-o să ezite să-ţi taie porţia.

Trebuia să văd în asta un avertisment? Un semn al destinului? În ascensorul care mă ducea la etajul superior mă gândii doar că Anne era cea care avea nevoie de mine şi nu invers. N-avea cum să mă ducă, nu veneam să-i cerşesc niciun favor. Vederea lui Teddy îmi întărise mai degrabă sentimentul propriei siguranţe. Căci vedeam în el nu imaginea a ceea ce mă aştepta, ci exemplul a ceea ce eu nu voi deveni niciodată.

— Ai întârziat, Julian.

Anne era tolănită în fotoliu, la biroul său, cu braţele sale enorme încrucişate pe piept, cu capul dat pe spate. La treizeci de ani doar, era o femeie de o tristă obezitate, cu chipul încadrat de două şuviţe blonde care-i ajungeau aproape până la talie.

Ca şi cum Alice în ţara minunilor, mărindu-se, devenise o planturoasă cântăreaţă de operă wagneriană. Era în acea zi cu o rochie galbenă de bumbac cu mâneci bufante, împodobită cu un guleraş de dantelă albă. Avea degetele încărcate de imitaţii şi picioarele încălţate cu şosete albe şi pantofi lăcuiţi cum poartă fetiţele la zilele de aniversare. Stilul său – dacă aşa ceva se poate numi stil? – era de o puerilitate grotescă, pe care obezitatea sa o făcea demnă de milă. Avea o faţă netedă, cu alură bovină, cu nasul borcănat, cu ochii mici şi depărtaţi. Într-un mod mai profund înfăţişarea sa se explica neîndoielnic printr-un anume dispreţ faţă de sine, ce se exprima într-o parodie de cochetărie feminină. Se ştia grotescă şi-şi trăgea din asta o plăcere amară.

— L-am întâlnit jos pe Teddy Lime, îi spusei.

— E un ingrat. N-are niciun viitor.

Cu un gest ea îşi mască reprobarea.

— E un morfinoman. E complet la pământ. Şi, în plus, pute.

Făcu o strâmbătură.

— Cât i-ai dat?

— Eu? Niciun chior.

— Lasă poveştile. Poţi să-i dai cât vrei, mi-e complet egal. Vreau doar să ştiu.

— Cincizeci de dolari.

— Doar atât? Îţi merge bine, deci!

Mă examină o clipă, apoi deschise cu un zgomot sec registrul ce era aşezat în faţa ei.

— Am de lucru pentru tine. O femeie bine care vine de la Charlottesville cu avionul ca să rezolve o afacere în numele bărbatului ei.

— E pentru prima oară?

— Cine ştie? Are întâlnire dimineaţă cu „Smith, Sibberman şi Hancock”. Ei îi furnizează un şofer: pe tine. Nu ţi se cere decât un lucru: ca ea să-şi petreacă bine timpul şi să se scoale dimineaţa cu un vag sentiment de vinovăţie; aşa că pregăteşte-te să-ţi petreci noaptea cu ea.

— Cinci sute de dolari plus cheltuielile, îţi convine? Anne ridică ochii din catastif, dând din cap.

— Din care trei sute pentru mine, adăugai.

— Oh, doar nu o să respingi asta, Julian.

Strângând din buze dădu deoparte registrul cu un gest de nemulţumire. Cum mă aşteptam la aşa ceva, aveam argumente gata pregătite.

— Dacă vrei cincizeci la sută, Anne, dă afacerea unuia din pisoiaşii tăi. Sau lui Teddy Lime, uite! Eu sunt sigur că poţi să-i iei chiar şaizeci la sută.

— Eşti nedrept. Tu îţi păstrezi deja clientele obişnuite. Te supraapreciezi, Julian.

— Din patru pase, clienta e a mea, de acord. Şi nu văd ce e nedrept în asta.

Emise un fel de suspin, foarte prost imitat.

— N-am de ales.

— E fals. Aşezându-mă pe colţul biroului său, adăugai cu un surâs: cu mulţimea de morți-de-foame pe care îi foloseşti, nu cred că e o problemă alegerea.

— Cel mai simplu lucru ce se poate spune, Julian, e că tu ai memoria scurtă. Scutură capul, cu un aer îndurerat. Când mă gândesc la puştiul golaş căruia i-am dat de lucru, mi-e greu să te recunosc. Singurul lucru care te interesează acum sunt banii.

— Nu încerca să mă iei la sentiment, Anne, n-ai talent la aşa ceva.

Mă îndreptai spre uşă şi mă întorsei înainte de a trece pragul. Banii, la drept vorbind, poate că nu mă mai interesau, dar n-aveam de loc de gând să mă las dus. Dreptate, loialitate, la naiba. Tot ce o interesa era să-mi smulgă maximum de mangoţi.

— Ştii prea bine că nu poţi să ceri mai mult. Dacă micii tăi proxeneţi nu sunt la înălţime, nu-i din vina mea. Cu mine, n-ai de ce să te plângi. Atunci iau mai scump, e normal.

De obicei, în dispute Anne făcea întotdeauna în aşa fel încât să aibă ultimul cuvânt, chiar cu preţul câtorva înjurături. Dar atunci, n-a făcut aşa. Iar eu

n-am simţit apropierea pericolului. Părăsindu-i biroul credeam că am obţinut o mică victorie şi că în adâncul ei mă respecta fiindcă i-am ţinut piept.

Revenind la maşină îmi găsii parbrizul şi scaunele presărate de manifeste anunţând iminenţa sfârşitului lumii. Oswald Luther Reform Temple de pe Mariposa Avenue propunea cursuri între şase şi opt zile lucrătoare pentru a învăţa să supravieţuim apocalipsului.

Un Buick maro era parcat în spatele meu dar lui nu-i lipiseră decât un singur prospect sub ștergătorul de parbriz. Să-ţi vină să crezi că persoana însărcinată să distribuie această literatură trăznită considera mai vulnerabil pe proprietarul unui Mercedes!

Oricum, împins probabil de căldura infernală, adăugată plictisului, ieşind de la Anne m-am îndreptat spre Polo Lounge. În principiu, evitam să frecventez singur locurile unde îmi conduceam clientele şi era deci o hotărâre excepţională din partea mea. De altfel, nici nu-mi explic prea bine ce am făcut apoi. Nu „pescuiam" niciodată în timpul orelor mele de libertate. În afara obligaţiilor mele profesionale, legăturile nu mă interesau deloc. Dar poate că atitudinea mea a fost doar dictată de a sa. Aşezată singură în fundul barului, era limpede că nu aştepta decât asta.

Era frumoasă, dar era altceva ce m-a atras spre ea. Şatenă deschis, cu ochii mari negri şi gravi, avea un nas acvilin de aristocrată încadrat de pometi precis conturaţi. După expresia chipului său, după felul în care sta şi-şi răsucea paharul, se vedea că ezita în faţa atitudinii pe care s-o adopte. Să fie acolo, singură, nu-i plăcea deloc; nu se potrivea cu ideea pe care şi-o făcuse despre sine. Bărbia arogantă îi evidenţia faţă de anturaj un plictis plin de superioritate. Îi observai mâinile. Sub masă, degetele mâinii stângi, băteau cu nervozitate pe genunchi. Cu mâna dreaptă rectifica neîncetat cu mici lovituri poziţia paharului. Nu

sorbea nicio înghiţitură. Aceasta era clepsidra ce-i măsura mândria în vreme ce ea rămânea astfel singură, fără tovarăş.

Încercam o plăcere reală de a observa, de a citi în ea. Aerul său reverbativ şi manierele sale distante erau în fapt felul său propriu de a invita pe cineva să o abordeze.

Purta un taior crem cu garnituri de cenuşiu şi roz, o eşarfă de mătase albă la gât şi pantofi gri de piele. Îmi imaginam foşnetul discret al mătăsii atunci când mergea şi delicatele efluvii ale celui mai subtil parfum ce exala la cel mai mărunt dintre gesturile sale. Dar ceea ce mă intriga era gura: cărnoasă şi îndrăzneţ machiată, era amprenta unei extreme mândrii. În clipa asta, când ea era singură într-un bar la modă, într-o amiază târzie, gura părea să-i exprime o arzătoare dorinţă. Era bogată, frumoasă şi vizibil pradă unor dorinţe nemărturisite.

Avea vreo treizeci de ani. Mult mai tânără decât femeile pe care le agăţam de obicei, mă amuza şi mă hotărâi s-o acostez.

Ea făcu un semn chelnerului şi, în franceză, îi ceru ţigări. Tonul îi era autoritar dar glasul, puţin răguşit, modulat agreabil.

Mă privi peste sală şi mă întrebă cu un surâs când mă oprii la masa sa. O abordai în franceză:

— Excusez-moi, puis-je m'asseoir un instant? J'ai surpris votre conversation.

— Mais bien sûr.

Ea se deplasă uşor pe banchetă.

— Il y a longtemps que je n'ai pas enténdu un accent de Marseille. J'ai été étudiant à l'université d'Aix-en-Provence.[1]

Surâzându-i mereu, mă întrebam de ce îi vorbeam de anul pe care îl petrecusem în Franţa. Aveam ca principiu să nu vorbesc niciodată despre trecutul meu clientelor. Şi ce-i mai ciudat, e că adevărul îmi apărea tot atât de ireal, tot atât de imaginar ca şi poveştile pe care le inventam de

obicei. Ne imaginăm că putem povesti nepedepsiţi toate minciunile care ne trec prin minte, pentru că adevărul e totdeauna disponibil în caz de necesitate. Dar atinsesem un asemenea grad de falsificare în viaţa mea cotidiană încât unele evenimente, precum şederea de un an la Aix-en-Provence nu mai trezeau nici o rezonanţă în mine. Propria mea realitate îmi scăpa ca şi cum „eul" meu real era pe cale să se atrofieze din cauza disimulărilor.

— En fait, spuse ea, cu un aer dezinvolt, j'ai surtout vécu à Paris.[2]

Această declaraţie mă făcu să surâd: accentul său cântat cu intonaţii provensale o dezminţea total; ca şi cum un tip din Midde West ar vrea să te facă să crezi că a locuit tot timpul în New-York. Dar dacă şi ea, la rându-i, spunea poveşti? gândii deodată. Mă înclinai uşor spre ea.

— Je m'apelle Julian Cole.[3]

Şi cum Julian Cole nu era adevăratul meu nume, mă simţii deja mai bine.

— Michelle Hasard.

Schiţă un salut, uzând de politeţea manierelor sale ca să mă ţină la distanţă. După o clipă, îmi propuse un pahar.

— Avec plaisir.[4]

Mă lăsai pe spate pe banchetă. Într-un fel, aş fi fost dezamăgit de uşurinţa cu care se legau lucrurile. În principiu, trebuie să fiu eu, bărbatul, cel care să-i ofere un pahar. Inversarea rolurilor în acest stadiu preliminar nu mai lăsa îndoială privind derularea evenimentelor.

Făcu un semn unui alt chelner şi îi spuse într-o engleză curentă:

— Domnul doreşte să servească ceva.

— Un Manhattan, spusei ascunzându-mi surpriza. Un Manhattan de bourbon cu gheaţă.

— Dar dumneavoastră vorbiţi englezeşte! exclamă ea.

— Dumneavoastră de asemenea! spusei cu o egală uimire privind-o în ochi, susţinându-i privirea până ce obrajii i se colorară în roz.

— Dar nu aveţi nici cel mai mic accent, reluă ea pe un ton admirativ.

— Mama era franţuzoaică. A emigrat în Statele Unite în timpul războiului şi, atunci când eram mic, vorbea cu mine numai franţuzeşte.

Era evident o minciună, dar asta m-ar fi putut face interesant în ochii ei.

— Ah, da? Scotoci prin geantă în căutarea pudrierei, străduindu-se să se destindă. Soţul meu e american. Aştept un prieten.

Iată ceva care punea capăt episodului. Mă înşelasem cu privire la ea, şi încă de două ori. Crezusem că nu vorbea englezeşte şi presupusesem că, singură pe lume, încerca să provoace o întâlnire.

— Încântat că v-am cunoscut, doamnă Hasard.

Îmi umezii simbolic buzele în wiskyul meu şi schiţai gestul de a mă ridica.

— Dar unde plecaţi?

— Am făcut o greşeală, mi se pare.

— Soţul meu este la New-York, spuse ea ridicând din umeri, vag enervată.

— Nu, am comis o greşeală mult mai gravă.

— Cum aşa?

Încerca să surâdă în ciuda neplăcerii vădite.

— Ştiţi, n-am nimic precis de făcut.

Nu era uşor să o spună, era clar că nu era în rolul său obişnuit.

— Şi acest prieten pe care îl aşteptaţi?

— Ascultaţi, ştiţi foarte bine că nu aştept pe nimeni.

— N-aţi înţeles nimic.

— N-am înţeles nimic? Mă fulgera cu privirea.

— Ce sunt, ce fac.

Surâsul meu se crispa, mă simţeam cuprins de o panică nelămurită. Totul devenea dintr-o dată jenant.

— Motivul pentru care este inutil să…

— Dar ce simţiţi dumneavoastră? întrebă ea dintr-o suflare.

— Ei bine, eu… asta-i meseria mea.

— Dar care?

— Să agăţ femei.

Ea mă privi, complet înmărmurită.

— Ele mă plătesc pentru asta.

Izbucni în râs, un râs incredul şi nestăpânit. Aruncă o privire în jur ca pentru a verifica dacă nu ne observă cineva, apoi spuse coborând tonul:

— Dacă înţeleg bine, m-aţi abordat pentru a mă agăţa şi acum mă anunţaţi că dumneavoastră nu vă culcaţi decât pentru bani?

Era o neînţelegere şi purtam întreaga responsabilitate; tot ceea ce doream acum, era să dispar cât mai repede. Dar când mă ridicai ea mă prinse de mână.

— Aşteptaţi. Spuneţi-mi, de ce m-aţi ales pe mine?

— V-am spus deja, am greşit.

Încercai să mă degajez dar ea mă strânse mai tare.

— Fiindcă v-am auzit vorbind franţuzeşte. E frecvent să întâlnesc străine care vor să închirieze serviciile unui interpret sau ale unui ghid.

— Câte limbi vorbiţi?

— Cinci.

— Toate curent?

— Mai mult sau mai puţin.

Reuşesc în sfârşit să mă degajez.

— Socotind şi americana?

— Nu.

— Şi Polo Lounge este câmpul dumneavoastră de manevră?

— Exact.

— Sunteţi o pasăre rară, dacă înţeleg bine?

— De ce sunteţi dezagreabilă? întrebai ridicând din umeri. Dumneavoastră m-aţi incitat să vă abordez. Mă observă în mod ciudat, cu o privire

rece şi strălucitoare, reflectând maniera în care trebuia să-mi înţeleagă vorbele, în ciuda jignirii, era curioasă să ştie ce anume, în atitudinea sa, mă determinase să o agăţ; ca şi cum i-ar fi fost teamă că şi-ar fi dezvăluit sentimentele sălii întregi. Puteam urmări pe chipul său bătălia care o cuprinsese; indignarea oare va triumfa asupra irezistibilei nevoi de a şti?

— Cât mi-aţi fi cerut?

Îşi ridică din nou capul, plină de aroganţă.

— Ca interpret, însoţitor, ghid?

— Nu, făcu ea. Ca să te culci cu mine.

— Nu-i în obiceiurile mele.

— N-are rost să minţi. Cât? insistă ea.

— Tocmai v-am spus că nu-i domeniul meu.

— Spuneţi o cifră, aşa, ca să-mi fac o idee.

— Bun, o sută de dolari, sau poate cincizeci. O privii drept în ochi. Nu mare lucru.

— Un adevărat chilipir, spuse ea pe un ton caustic.

De această dată mă strecurai afară din separeu, pe deplin hotărât să nu mai adaug niciun cuvânt. Eram pe cale să-i întorc spatele ca să plec, când mă răzgândii deodată şi-i adresai un surâs. Îmi amintesc acest surâs; ştiu că nu era imprimat de nicio agresivitate. Eram destui de bun actor pentru a-mi compune pe faţă expresia pe care o doream – simulai deci o tristeţe amestecată cu uimire.

— Vă înşelaţi, spusei cu blândeţe. E foarte uşor, pentru femeile încă frumoase, să le dispreţuiască pe celelalte, dar pentru acelea, cincizeci de dolari reprezintă singura manieră de a gusta amorul fizic. Poate o veţi înţelege într-o zi.

Nu era desigur o remarcă nici deosebit de profundă, nici deosebit de tăioasă, dar nu vedeam de altfel, niciun motiv ca s-o atac. Era destul de normal, la urma urmei, ca un episod ca cel care avusese loc să poată exaspera pe o tânără atât de frumoasă. Dar acum îmi dau seama că observaţia mea fusese dictată de altceva. Refuzând s-o iau pe

acelaşi ton, speram să o fac să se ruşineze şi, cu aceeaşi ocazie să o intrig. Ea nu era nimic pentru mine şi totuşi, undeva, doream să-i fac o bună impresie. Chiar în clipa în care le părăseam, nu puteam să nu mă împiedic să le seduc, era ceva mai tare decât mine.

Capitolul 3

Nu-mi amintesc să mai fi avut un singur gând pentru Michelle Hasard după ce am părăsit Polo Lounge. Există oameni, se pare, care ştiu de la prima întâlnire că au găsit ceea ce căutau. Nu a fost cazul meu. Era treabă-treabă, ca de obicei.

În aceeaşi seară chiar am mers să-mi caut clienta de la Charlottesville la aeroport ca s-o conduc la Beverly Wilshire Hotel. Soţul îi decedase de câteva luni şi ea trăia încă în umbra morţii lui. Era o femeie de vreo patruzeci şi cinci de ani, elegantă şi demnă, frumoasă încă în ciuda ridurilor care îi ofileau trăsăturile şi cu ochii albaştri plini de o profundă melancolie. Mă concentrai asupra ochilor ei. La toate femeile, încerc astfel să aleg o trăsătură fizică sau o atitudine; fineţea unei mâini, rotunjimea unei coapse sau o privire încrezătoare. Criteriile mele nu sunt acelea ale frumuseţii convenţionale, ba dimpotrivă, adesea lipsa de încredere în sine şi vulnerabilitatea mă emoţionează mai mult. Am nevoie să simt în ele o fiinţă omenească ce suferă, pentru ca să le pot dori. Fără aceasta, nu reuşesc să le găsesc atrăgătoare.

Se spune că bunii actori sunt capabili să plângă atunci când sunt în faţa camerelor făcând apel la amintiri triste. Eu am senzaţia de a face la fel. Găsesc la o femeie expresia, maniera de a fi care mă face melancolic, şi asta mă face să mă excit. Este vorba natural de un demers solitar şi artificial din partea mea. Totuşi, ca orice joc de actor, el se apropie uneori şi de un anume adevăr.

Pentru a face dragoste cu ele, trebuie să le privesc cu milă, ceea ce vrea să spună, cum îi place psihanalistului meu să repete, că încerc totdeauna nevoia de a rămâne pe deplin stăpân pe mine însumi.

Doamna Browning, cea din Charlottesville, nu prea ştia cum să înceapă. Aveam sentimentul că îi plăceam mult dar că timiditatea o împiedica să acţioneze în consecinţă. Nişte flori şi o sticlă dublă de Dom Perignon în găleata cu gheaţă o aşteptau în apartamentul de la hotel. Începu să-şi despacheteze bagajele. Destupai sticla de şampanie şi îi întinsei o cupă. Ea mă invită să mă servesc pentru a-i ţine companie, avea un aer trist şi puţin pierdut. Aveam impresia că această călătorie la Los Angeles şi moartea soţului său o tulburaseră şi nu mai avea decât o singură dorinţă: să se lase să plângă în voie. În loc să evit acest subiect, eu o încurajai să vorbească despre el şi, câteva clipe mai târziu, plângea, cu nasul în cupa de şampanie.

Era o adevărată suferinţă. Aşezată pe marginea patului, cu fardul şi pudra curgându-i pe obraji, ea bâiguia despre jena pe care o simţea purtându-se astfel în faţa unui străin. Îi luai paharul şi mă aşezai alături. Îmi odihnii o mână pe gâtul ei, şi cu cealaltă îi mângâiai părul. La început, muşchii i se crispară, apoi se destinseră şi scoase un suspin de uşurare. Pentru moment voia să se simtă înţeleasă şi consolată. Înconjurându-i umerii cu braţele, îi mângâiai capul şi o legănai ca pe un copil, apoi încetişor, în acelaşi ritm, îi masai spatele. Degetele mele îi coborâră de-a lungul coloanei vertebrale. Respira sacadat, cu faţa ascunsă la pieptul meu, cu trupul încordat.

Eram un perfect străin, un tânăr şofer, iar ea era în doliu. Eram sigur că la asta se gândea în vreme ce mă lăsa s-o mângâi. Nu voiam să-i las timp să reflecteze. O sărutai pe gât şi îi strecurai o mână între fese. Cum nu mai opunea rezistenţă, mă strecurai încă mai mult până ce degetele mele pătrunseră în ea. Era umedă; se umezise încă de când începusem să-i mângâi părul.

Din clipa asta încetai să mai fiu neliniştit. Nu mai făcui nici măcar efortul de a o dezbrăca pe de-a-ntregul, nici pe mine. Îi coborâi chilotul şi îmi

scosei pantalonii. Eram doar pe jumătate excitat. Îi prinsei faţa între mâini şi îi sărutai buzele. O clipă mai târziu, deschise ochii: ochi albaştri, melancolici, cu privirea pierdută. Îmi concentrai întreaga atenţie asupra acestor ochi cufundându-mă în ei, cu dragoste.

Pătruns în doamna Browning începui să o frământ. Plăcerea fizică îi revenea mai ales ei; în ceea ce priveşte plăcerea mea, era de a-mi controla mişcările prin puterea voinţei şi printr-o anumită curiozitate intelectuală de a căuta ritmul şi mişcările pe care trupul său le cerea.

Se cuvine să spun că viaţa mea sexuală era mai degrabă mediocră; aveam dificultăţi în a atinge orgasmul iar când aceasta se întâmpla simţeam rareori genul de senzaţie intensă şi explozivă pe care bărbaţii sunt obişnuiţi să o cunoască. Într-adevăr, era mai degrabă o uşurare aproape dureroasă care mă lăsa tumescent şi ciudat de deprimat. În termeni clinici, starea mea răspundea denumirii de satyriasis, adică echivalentul masculin al nimfomaniei. Eram mereu gata să mă culc cu o femeie, aveam chiar poftă de asta, dar nu eram niciodată satisfăcut, niciodată nu cunoşteam liniştirea.

Iată întregul adevăr despre Iulian Cole, Casanova de pe Beverly Hills, după cum m-a numit într-o zi un jurnalist. Puteam să mă culc cu oricine şi oricând şi atâta timp cât era nevoie. Pentru simplul motiv că, nejuisând practic niciodată, sau, dacă aceasta mi se întâmpla, doar superficial, îmi păstram intactă aproape întreaga energie sexuală.

Psihanalistul meu e convins că eu nutresc o aversiune secretă faţă de femei. Doamna Browning, de pildă, m-a păstrat o oră cu ea şi nu m-am moleşit nicio clipă. În vreme ce ea a făcut în acest interval, câteva popasuri. E singura expresie ce-mi vine în minte pentru a descrie schimbările ce se petreceau în ea. La fiecare orgasm ea se debloca

încă mai mult, descoperind zone de plăceri profund ascunse. Sângele îi făcea să se zbată muşchii cărora le uitase până şi existenţa, însufleţea reţele de nervi îngheţaţi de ani şi ani datorită neglijării lor totale. De această dată nu mai avea deloc nevoie să-şi agaţe plăcerii teama care îi era acum smulsă.

De ce mi-ar fi părut rău? Dacă eram incapabil să mă las cuprins de frenezia ei, puteam cel puţin să fiu mândru de plăcerea pe care i-o procuram. De altfel îmi mărturisi ceva mai târziu că erau zece ani de când renunţase să mai trăiască aşa ceva, aşa că mă gândii că îmi îndeplinisem bine treaba.

Mila pe care mi-o inspiră femeile nu e poate decât o formă de milă faţa de mine însumi. Sunt poate asemeni alcoolicului pocăit care se simte mândru privindu-i pe alţii cum beau. Evident că nu-i nimic de laudă în asta, dar oricum e un sentiment omenesc superior urii.

Doamna Browning, ca să închei, fu cuprinsă faţă de mine de un profund elan de gratitudine. Ştiind că eu n-am juisat, se hotărî să mă facă să ating orgasmul cu orice preţ. Nu voia să mă lase să plec. Nimic nu ar fi putut-o opri. Împinsă de vanitate şi de dorinţă, se strădui să-mi ofere o pipă savant elaborată, apelând la toate rezervele imaginaţiei sale. Pură generozitate din partea sa, dar era o trudă zadarnică: mă excitasem aşa de tare încât mă durea dar nu eram gata să juisez, departe de asta. După un sfert de oră îi cerui să se oprească…

Sunt greu de dus oamenii în pat. Poţi oricând să le spui poveşti sau să schimbi subiectul conversaţiei, dar undeva în ei, ei simt minciuna. Atunci, pentru a umple golul, se bea un pahar, se fumează o ţigară, se vorbeşte despre altceva. Ea ştia tot atât de bine ca şi mine că noi n-am făcut dragoste împreună şi că eu eram un profesionist; gingăşia şi înţelegerea mea cu privire la ea nu o împiedicau să simtă că era vorba de o tehnică şi nu

de o atracţie personală. De aici o falsă veselie care ne prezidă cina pe care ne-am comandat-o imediat; ne feream să nu lăsăm să se instaleze între noi prea lungi tăceri. Mâncasem somptuos şi băusem prea mult vin, dar asta nu o împiedică să comande şi coniac. Sorbi rapid două păhărele şi reîncepu să-mi vorbească despre soţul său. Aflai că avea un fiu de vârsta mea care-şi termina medicina la Boston. Vru să-mi arate o fotografie dar deodată faţa i se crispă şi geanta îi scăpă din mâini. Lăsându-şi capul în jos, cu umerii scuturaţi de convulsii, îmi explică pe un ton sufocat că nu avea obiceiul să bea şi că nu se simţea prea bine.

— Nu sunteţi obligat să petreceţi noaptea cu mine, îmi spuse ea.

— Dar eu doresc asta, îi răspunsei cu o voce caldă.

— Te rog, nu mai spune nimic.

Se ridică de la masă ca să meargă în dormitor şi închise uşa. Auzii cheia răsucindu-se în broască şi suspinele, amestecate cu zgomotul apei. Îi adusesem un strop de bucurie dar totodată o demoralizasem complet, în meseria asta se sfârşeşte prin a răni pe femeile cele mai atrăgătoare; totdeauna tristeţea e învingătoare.

Traversai holul cu paşi lenţi, prin mijlocul clienţilor şi „vânătorilor” deprimat într-un mod straniu de ceea ce se petrecuse. Devenisem oare prea bătrân pentru treaba asta, chiar dacă douăzeci şi cinci de ani nu e o vârstă prea înaintată?! Dar în ultima vreme, cafardul care punea stăpânire pe mine după fiecare „pasă” era din ce în ce mai accentuat. Băusem ce e drept destul dar nu eram ameţit cu totul. Aş fi putut să merg să-mi umplu gâtlejul dar, dată fiindu-mi dispoziţia, asta nu mi-ar fi adus nimic bun. Să mă întorc acasă, să mă îndop cu somnifere? Ideea asta mă deprima încă mai mult decât precedenta. Ce mi se întâmpla oare? Puteam să merg oriunde, să fac orice mi-ar trece prin cap. Anii de trudă amarnică sfârşiseră

prin a-şi aduce roadele: eram în culmea carierei şi toate uşile Hollywoodului mi-erau deschise. Devenisem o parte integrantă a acestui mediu prosper şi de vază căruia dorisem atât să-i aparţin cât eram un puşti. Nimeni nu ar bănui niciodată obscuritatea originii mele, copilăria mea mizeră, anii petrecuţi în cămine de plasare, totala mea lipsă de instrucţiune clasică. Eu mă făcusem de unul singur, asimilasem manierele celor bogaţi şi îmi cultivasem spiritul. Fără îndoială, îmi spuneam, dar niciodată nu-ţi imaginasei astfel lucrurile. Aveai alte ambiţii, nu vedeai în asta decât o perioadă de pregătire, un mijloc de a accede la altceva. Dar la ce?

În prada unei profunde indispoziţii, îmi dădui seama că trecuseră luni întregi de rând îmi tot ţineam acest discurs, şi că el revenea cu precizie după fiecare moment petrecut cu o clientă. Îl izgoneam fără încetare, dar nu făceam decât să-l fac să revină şi mai limpede. Nu numai că răul devenea cronic, dar începusem şi să mă obişnuiesc cu el. Îl acceptam de acum şi asta era ceea ce mă înspăimânta. Mă roteam în cerc şi cercurile se strângeau ca într-un vârtej din care nu mai reuşeam să scap.

Eram încă în aceeaşi stare de spirit când mă deşteptai a doua zi dimineaţa în camera mea de hotel. Îmi luai micul dejun ascultând o casetă cu „Suedeza fără efort” de Berlitz. Anne Laughton prevăzuse că o s-o fac să viziteze Los Angeles pe soţia unui bogat industriaş suedez în cursul lunii. Profesorul punea o întrebare şi eu îi răspundeam cu glas tare, cu gura plină de pâine prăjită. Lucrai astfel cam vreo oră, după care făcui puţină gimnastică. Apoi, pe fondul Requiem-ului de Verdi, mă lansai în exerciţiile mele de yoga. Nu fiindcă trupul meu m-ar fi obsedat îndeosebi, ci mai curând dintr-o reminescență a trecutului. Mai tânăr fiind, nu avusesem decât o idee în minte: să mă instruiesc, să mă perfecţionez în toate

domeniile şi prin toate mijloacele. Citeam fără încetare, învăţam limbi străine, ridicam haltere, stabileam liste cu toate piesele de muzică clasică pe care voiam să învăţ să le cânt, notam numele vinurilor, ale celor mai buni fabricanţi. Fie că era vorba de pantofi, de bijuterii, de costume sau de orice altceva, voiam să am cel mai bun gust în toate.

În poziţie de lotus, în dimineaţa aceea, mă întrebai dacă jocul merită într-adevăr truda. Niciun minut din timpul meu care să nu fi fost consacrat unei activităţi utile, dar în ce scop? Camera mea era plină vârf de reviste, de cărţi, de discuri. Pe pereţi tablouri schiţau istoricul mobilierului francez, al jadurilor chinezeşti, al porţelanului englezesc, al picturii europene. Devenisem cunoscător în aceste diverse domenii, dar era oare unul care mă atrăgea cu adevărat? Nu-mi mai plăcea Verdi, nu mai ştiam nici măcar dacă mi-a plăcut în mod deosebit, nici dacă mobilierul Ludovic al XV-lea mă interesase vreodată.

Iată dispoziţia în care eram când Leroy, un negru care făcea pe codoşul mă chemă la telefon: întors pe dos şi în prada unei crize de identitate.

— Julian, baby. Glasul suna răguşit cu o dulcegărie de balama neunsă. Nu-mi place deloc să te sâcâi cu asta, dar numai tu poţi să mă scoţi din încurcătură. Ce e drept, nu săream de fel în sus de bucurie la ideea de a face ceva pentru Leroy. Era un pederast de lux care conducea la Beverly Hills o agenţie de însoţitori compusă mai ales din homosexuali şi ciupea biştari din stânga şi din dreapta vânzând cocaină. Lucrasem de două sau trei ori pentru el la începuturile mele dar mă simţisem totdeauna stânjenit în mediu. El nu se culca decât cu albi şi, precum negrii care nu se culcă decât cu albe, aveam sentimentul că ceea ce îl motiva era mai ales dorinţa de a se da mare, de a-şi regla nişte vechi socoteli.

Prevăzusem o „pasă” pentru Joey, astă seară, la Beverly Hills, spuse el. Dar el mi-a scăpat printre degete.

— Imposibil Leroy, minţii eu fără jenă. Astăzi sunt ocupat.

— Dar e vorba doar de o oră, baby. Nici nu-i nevoie să te dezbraci. O târfă care are nevoie doar de o bătaie la fund, şi atât.

— Nu insista, bătrâne. Nu pot astăzi.

— Eh! ascultă, eu, Leroy, ţi-o cer! Nu-ţi propun nimic extraordinar, ce te-a apucat? Cinci sute de dolari pentru o bătaie la fund.

Totul mă îndemna să refuz. Nu era genul meu de „activitate” şi trecuse multă vreme de când nu mai aveam nevoie să lucrez pentru Leroy. Ar fi trebuit să-i spun nu, dar n-am spus nimic. Fusese nebun după mine când îl întâlnisem şi o spusese la toată lumea, exhibându-şi durerea în toate barurile. Era genul de mec ce se îndrăgosteşte numai de tipi care nu-i răspund niciodată avansurilor. Suferise aproape o umilire publică atunci când îl părăsisem pentru Anne. Aşa încât, ca să nu-l supăr, în loc să-l refuz pur şi simplu, i-am cerut patru sute de dolari din cele cinci.

— Îţi baţi joc de mine? Mă iei drept o societate de binefacere?

— Da sau nu, Leroy. N-ai decât să alegi un altul dacă vrei să-ţi faci o parte mai mare.

— Târfă de bordel de rahat! gemu el. Când era vorba de bani, vocabularul lui Leroy ieşea direct din ghete.

N-am pe nimeni altul pentru treaba asta şi tu o ştii foarte bine. La urma urmei, de ce mă tratezi aşa? Nu există niciun singur gigolo care să ia optzeci la sută, şi ştii asta.

— Dezolat, Leroy.

— Tu, dezolat? N-am uitat ziua în care ai venit să mă cauţi. Numele tău nu făcea nici doi bani. Toţi băieţii mei fac ceea ce le cer, în afară de tine. Pe tine, n-aveam voie să te ating. Îţi mai aminteşti

ce-am făcut pentru tine? Ți-am aranjat ieşiri cu fete care voiau doar să le ţii de mână. Am încercat să te înţeleg, să ştii. Am făcut din tine cineva; te-am protejat totdeauna.

— Dumnezeule mare, Leroy, pentru trei „pase” nenorocite câte am făcut pentru tine, s-ar zice că tu eşti ăla care m-a crescut! Ascultă, nu-mi trebuie afacerea ta şi să ştii că nu-i o chestiune de bani.

— Oh, nu, nu-mi spune asta, Julian, dulceaţa mea, nu vreau să aud aşa ceva de la tine. Doar n-o să te apuci acum să refuzi o ofertă! N-o să te mai solicite nimeni, nicăieri, dacă faci asta. E semn rău. E păcatul orgoliului. Am mai văzut gigolo rupându-şi gâtul cerând preţuri exorbitante.

— Parcă aş auzi-o pe Anne.

— Ai face mai bine s-o asculţi. Ea ştie despre ce vorbeşte.

— Dacă aş asculta-o, nu ţi-aş mai adresa niciodată niciun cuvinţel, închipuie-ţi.

— Hai, fie cu trei sute. Nu-mi place să cerşesc.

— O.K., spusei cu un suspin. Mai cheamă-mă sau lasă-mi un mesaj.

Capitolul 4

Încă de la început afacerea nu mi s-a părut curată, iar când am primit mesajul lui Leroy, asta a devenit aproape o certitudine. Când ne văzusem, îmi vorbise despre o femeie din Beverly Hills; ori, după instrucţiunile sale, trebuie să mă duc intr-un motel la est de Hollywood şi să întreb de un anume domn Ryman. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât chestiunea mi se părea mai dubioasă. Era într-adevăr prea scump plătită pentru un asemenea gen de afacere şi după Leroy, nu era vorba de un bărbat. Cât despre loc, era de-a dreptul suspect. De ce nu mergeam la clientă, sau cel puţin într-un cartier mai cumsecade şi într-un hotel corect? Oamenii care pot să-şi permită cinci sute de foi pentru o partidă de picioare pe pereţi vreme de o oră nu se duc să închirieze camere în locurile cele mai rău famate ale Hollywood-ului.

Aşa că, iată, nu se poate spune că nu am fost prevenit. Surd, mut, orb, ar fi trebuit totuşi să ştiu că din povestea asta nu va ieşi nimic bun.

Când ajunsei pe Hollywood Boulevard, noaptea se lăsase deja. Fusese ceaţă toată ziua şi ea plutea încă deasupra oraşului. Noaptea fără lună şi fără stele, nimic nu evoca imensitatea cerului minunat ce se întindea deasupra noastră. Iluminată de strălucirea oraşului, faţa de masă a ceţii foarte joase părea să zdrobească totul şi să răspândească propria sa lucire bolnavă. Maşinile defilau încet prin faţa barăcilor unde se debitau glume de mâna a treia, în faţa sex-shop-urilor, a cinematografelor care rulau toată noaptea şi a cârciumilor cu strip-tease. Curioase specimene ale vieţii nocturne pluteau în atmosfera umedă şi poluată: travestiţi în lameuri, vagabonzi, marinari tatuaţi, pungaşi şi adolescenţi în derivă… în căldura infernală a acestei nopţi de vară o senzualitate barbară şi o

ambianţă aproape romană sau orientală domnea asupra oraşului. Din toate părţile erai asaltat de imagini de carne goală, de piei bronzate, de trupuri unse, de coapse, de fese, de sâni. Un miros de prăjeală se amesteca muzicii ţipătoare ce izbucnea din baruri şi din saloanele de masaj şi, în depărtare, în ciuda agitaţiei circulaţiei, a glasurilor şi a ritmurilor, se auzea vag ţipătul sirenelor de poliţie, plutind ca un refren ce se revarsă dincolo de marginile oraşului. La răscrucea dintre Hollywood şi Normandie, descoperii motelul. Se numea Taj Mahal şi era genul de cârciumioară prăpădită unde te aştepţi oricând ca un mec de tipul lui Phillipp Marlowe să descopere cadavrul unei blonde sub duş. Faţada întruchipa o palidă reproducere după Taj Mahal făcută din stuc grosolan de un alb murdar, dar ferestrele erau mascate de plase metalice iar deasupra intrării atârna o firmă de neon verde din care se aprindeau doar trei litere. În hol, în spatele recepţiei, sta un japonez vârstnic, cu ochii aţintiţi pe un televizor portativ. Privea un film vechi, Casablanca. Avea un căpşor chel de culoarea fildeşului murdar, ochii spălăciţi şi învăluiţi de cataractă.

— Îl caut pe domnul Ryman, spusei.

— Camera 203.

Mă privea, dar era greu de spus ce vedeau cu adevărat acei ochi, cristale corodate, tulburi, lansând o ultimă rază înainte de a se stinge în moarte.

— Vă aşteaptă, spuse bătrânul, apoi se întoarse spre televizor.

Traversai holul spre cuşca metalică a vechiului ascensor. Mirosea a dezinfectant şi a mucuri uitate. Când ascensorul demară, o mişcare de aer în cabină ridică un iz de unsoare şi de ulei stătut.

La ce bun să vă spun că a fost cât pe-aci să apăs pe butonul „parter”, să cobor şi să mă car? La ce bun, fiindcă n-am făcut-o?

Camera 203 se deschidea chiar în fundul unui coridor strâns, prost luminat. Îmi amintesc fluturii de noapte care se roteau în jurul becurilor, cadavre de insecte naufragiate în globurile lămpilor. Fereastra din capătul culoarului dădea spre o gaură de aerisire care ducea probabil la bucătărie: un miros de cafea, de grăsime şi de peşte fript urca spre mine.

În spatele uşii de la 203 se auzeau frânturi de conversaţie. Auzii suspinul plângăreţ al unei femei care spunea: „Nu, nu mai vreau" şi un bărbat răguşit care îi răspundea: „E tocmai pentru ca de această dată să te simţi bine".

Când bătui la uşă, glasurile tăcură.

Un bărbat de o vârstă mijlocie, îmbrăcat într-un halat alb, deschise uşa. Avea o faţă prelungă, buze foarte subţiri, o frunte înaltă şi tare bombată. Pielea lucitoare şi brăzdată de riduri părea lăcuită. Nişte ochelari cu lentile groase îi măreau ochii şi îi deformau de o manieră tulburătoare, ca şi cum ar fi fost într-un acvariu. Părul alb era lins pe spate şi întreg trupul îi emana un puternic miros de parfum de liliac.

— Julian Cole? întrebă ca un glas şuierător.

— Da.

— Intraţi, vă rog, pe aici…

Respira greu, părea sufocat. Îl urmai pe un mic culoar şi pătrunsei într-o încăpere jalnică. O femeie îmbrăcată într-un kimono de mătase neagră cu flori era tolănită pe pat, o femeie încă tânără, cu faţa lipsită de expresie şi fardată cu grijă. Era brună; foarte bronzată şi ochii săi mari albaştri cu pleoape grele păreau că abia mă zăresc. Gura îi era întredeschisă. Părul, unghiile, halatul, bijuteriile, o singură aruncătură de ochi era suficientă pentru a înţelege că ea venea din Beverly Hills. Avea trăsăturile acelor oameni preocupaţi continuu de grija pentru aparenţa lor fizică.

În spatele meu, Ryman gâfâia…

— Trebuie să fie o eroare, spusei întorcându-mă. Eu nu lucrez cu cupluri.

— Permiteţi-mi să vă ofer un pahar, spuse Ryman îndreptându-se spre o masă încărcată de alcooluri fine, de o găleată cu gheaţă, din argint, de un shaker pentru cocktailuri şi de pahare de cristal – toate perfect nelalocul lor în această încăpere sordidă.

— Nu, mulţumesc. Ascultaţi, Leroy nu mi-a vorbit niciodată de…

— Oh, nu, nu, n-aţi înţeles. Nu-i pentru mine, doar pentru soţia mea, Judy. Îşi şterse fruntea cu o batistă, apoi îşi tamponă buzele. Doar pentru ea…

— Bună seara, spusei surâzând soţiei sale. Buzele i se mişcară, şopti drept răspuns un imperceptibil „bună seara" şi nu reuşi să-şi înăbuşe un căscat. Aveam impresia că fusese straşnic lucrată.

— Dar eu pot privi, spuse soţul.

Ryman tuşi pentru a-şi curăţa gâtlejul.

— Doar atât? Vreţi doar să priviţi?

— Atâta tot. Tuşi, îşi şterse încă o dată buzele. Şi apoi… apoi… îmi place să vorbesc. Mai e şi asta.

Un voyeur… Asta nu mă jena prea mult căci în general tipii ăştia nu sunt genul violent, ci mai degrabă inofensivi… Mă străduiam să uit de prezenţa lui Ryman. Mă aşezai pe marginea patului şi luai mâna femeii. Era moale şi puţin umedă, un miros agreabil şi cald îi urca din trup. Ce vârstă o fi avut? Ceva peste douăzeci de ani, probabil, chiar dacă ochii uşor bulbucaţi şi gura moale o făceau să pară mai bătrână. Îmi scosei pantofii, îmi descheiai cămaşa. Ea mă ajută să o scot cu mişcările încete şi languroase ale unui personaj de vis. Pentru ea nu eram decât un altul, atât, simţisem imediat asta. Ea trăia o fantasmă atotputernică şi veghea înainte de toate să nu o distrugă. Îmi aşezai pantalonii pe măsuţa de toaletă, alături de un trofeu de ebonită câştigat la bawling şi transformat în picior de

lampă. Eram vag conştient de prezenţa lui Ryman, undeva în spatele meu: îi simţeam suflul respiraţiei sale întretăiate, zgomotul unui cub de gheaţă ciocnindu-se de peretele unui pahar. Încercam să-l uit. Vorbeam în şoaptă soţiei sale, ca şi cum ea s-ar fi aflat singură în încăpere, desfăcându-i aripile kimonoului, plimbându-mi buzele pe pântecul ei. Sărutând-o mereu, urcai spre pieptul său bronzat, o sugeam uşor şi-mi apăsam limba de sfârcurile sale tari. Îmi prinse capul între mâini şi mă strânse mai tare la pieptul ei. Cu un glas îngheţat, şuşoti:

— Mușcă-mă, mușcă-mă tare. Fă-mă să mă doară.

Aşa ceva nu mă încânta deloc, dar încercam să-i fac pe voie, o strânsei mai tare, îi muşcai vârful sânilor. După o clipă, ea îşi strecură mâinile între picioarele mele. Mă mângâie cu delicateţe şi-şi plimbă un deget uşor peste sexul meu întărâtat.

— Mai tare, mușcă-mă mai tare.

Mă străduii să fac ceea ce îmi cerea, dar mintea îmi era aiurea. Nu puteam să mă împiedic să mă gândesc de ce acest cuplu, evident bogat, alesese Taj Mahal ca teatru al isprăvilor sale sexuale. Camera de hotel de ultima categorie făcea oare parte din fantasmele lor? Şi care fantasme? Cele ale soţului, cele ale soţiei?

— Ia-mă, murmură ea. Acum ia-mă. Tocmai mă urcam pe ea când deodată, Ryman îmi şuieră din spate:

— Prin fund, trebuie să o faci prin fund.

Îi privii soţia, dar ochii ei morţi erau nişte oglinzi oarbe în care nu se reflecta nimic. Strecurai o mână sub ea şi o făcui să se întoarcă pe burtă. Spectacolul ce se oferi atunci ochilor mei îmi tăie răsuflarea: coapsele, fesele îi erau acoperite cu urme de lovituri de bici şi de vânătăi. Îmi trecui mâna printre picioarele ei dar era complet, straniu de uscată. Unduindu-se sub mine, îşi prinse fesele cu amândouă mâinile, le depărtă la maximum şi mi se oferi.

— Pătrunde-o, murmură Ryman.

Eram atât de gros încât mi-era teamă să nu-i fac rău dar, îndată ce începui să o pătrund cu prudenţă ea se zvârcoli sub mine şi mă înghiţi din două mişcări de şolduri.

— Până la fund, acolo, te vreau acolo. Gâfâia, repeta aceste cuvinte cu o pasiune prefăcută, ca pe o litanie, ca şi cum ar fi făcut parte dintr-un ritual pe care avea nevoie să-l îndeplinească pentru a juisa. Încercai să-i ating clitorisul, dar era în continuare uscat. Zonele sale erogene erau ciudate şi în aparenţă măcar, legate de durere. În vreme ce dansam în acel du-te vino straniu ea-şi zgâria fesele, se însângera cu unghiile sale stacojii şi îngrijite, plângându-se mereu că o doare.

— Hai, loveşte, strigă Ryman. Demoleaz-o pe târfa asta murdară.

Nu ştiam ce trafica în spatele meu şi nici nu voiam s-o ştiu. Glasul îi era strident, plin de răutate isterică. Şi cum încetasem de a o mai lovi, începu să urle şi ea de asemeni, implorându-mă să o izbesc. Ea se zgâria cu o asemenea violenţă încât sângera: sângele începea să se prelingă pe coapsele şi pe pântecul meu. Îi zgâriai vag ceafa şi începui să o lovesc fără convingere pe braţe. Nu era într-adevăr o poziţie din care să loveşti, nu era chiar deloc genul de lucru pe care să fii tentat să-l faci din acea poziţie şi apoi toate astea mă deprimau. Totuşi, nu era destul de violent, nici pentru unul, nici pentru altul şi amândoi mă presau să lovesc mai tare. Îmi era greaţă, nu mai doream decât un singur lucru: să mă car de acolo. Sângele, isteria asta de nevrozat, avalanşa de ordine şi de sfaturi – nu mai suportam. O lovii cu putere în umăr şi-i simţii deodată rectul convulsionându-se şi strângându-se. Îi mai aplicai o lovitură şi ea atinse culmea unui furios orgasm anal, scuturată de sughiţuri în care plăcerea şi suferinţa păreau să se amestece.

Era sfârşitul. Ea se desprinse, se întoarse, luă o pernă şi-şi înfipse faţa în ea. Mă ridicai pe un cot şi reîntâlnii privirea lui Ryman. Prăbuşit într-un fotoliu, cu picioarele desfăcute, îşi apăsa o batistă pe sex. Avea o privirea halucinantă de bolnav mintal, ochii ficşi ai unei şopârle. Saliva i se uscase la colţul buzelor şi respira în tresăriri violente.

Soţia se duse la baie şi auzii curgând apa. Era grotesc dar, în ciuda sângelui care mă murdărea, eram încă în erecţie. Îl privii cu atenţie pe Ryman: ce se petrecea oare dincolo de aceşti ochi holbaţi de miop? Rymani, au existat pe pământ totdeauna: oameni suficient de puternici pentru a-şi putea permite să-şi ascută plăcerile vicioase şi neliniştitoare ale bătrâneţii lor cu puneri în scenă. Mă gândeam la Tiberius, acest împărat roman căruia îi trebuia cel puţin o victimă pe zi s-o tortureze şi care dresa iepuri să se joace de-a peştii şi să-i muşte fesele în vreme ce se scălda gol în termele imperiale.

Goală încă, soţia reveni în încăpere şi mă curăţă cu blândeţe cu ajutorul unui prosop cald şi moale. Apoi, ţinându-şi capul în aşa fel încât Ryman să nu piardă niciuna din mişcările sale, începu… Rămâneam acolo, nemişcat, străduindu-mă să mă destind. Dacă mă decontractam destul, cine ştie, poate reuşeam să juisez şi să termin. Ea se dovedea bine antrenată, respirând adânc pe nas. Era o adevărată nebunie. Excitaţia mă cuprindea. Simţii că o să explodez şi chiar în acea clipă ea se depărtă şi-şi întinse buzele deschise…

Eram literalmente golit. Îmi amintesc că m-am reîmbrăcat, că am schimbat câteva cuvinte jenante cu Ryman. Părea un pic plictisit, crispat, era neîndoielnic grăbit să mă vadă plecat. Răsturnată pe pat soţia nu mişca, cu gura încă maculată de roşu de buze şi de spumă. Se terminase şi nu mai avea nimic să-mi spună. Aveam impresia de a fi ridicat un văl deasupra unui colţ din universul lor

în care nimic nu prospera, doar visul obsedant şi penibil pe care tocmai îl trăisem. Cine ştie, poate cândva, în trecut, Ryman sau soţia sa trăiseră, o scenă ce aceea jucată acum împreună şi de atunci aveau nevoie de necunoscuţi pentru a-i ajuta să o recreeze. Nu aveam sentimentul că am făcut ceva murdar. Nu, ceea ce mă deranja era această violenţă, această furie stăpânită ce impregnase totul. Voiseră să mă facă să joc rolul unui sadic ce-şi trăieşte plăcerea răspândind durere şi umilinţă. Şi mă întrebam într-adevăr unde începea ura şi unde se sfârşea dragostea la un bărbat ca Ryman.

Avusei practic răspunsul la această întrebare pe când aşteptam ascensorul pe culoarul motelului: tăcerea fu deodată ruptă de glasul său ce răbufnea prin uşa închisă, îşi înjura femeia, o acuza că este o târfă, că i-a făcut plăcere să fie sodomizată. Îi reproşa ce făcuse şi-i descria totul în cele mai mici amănunte. Să crezi că-i vorba de soţul gelos care şi-a surprins soţia în flagrant delict, iar nu iniţiatorul şedinţei. Şi ăsta, mă gândeam, trebuie să fie un element indispensabil a ceea ce se petrece între ei şi fără îndoială, încă mai încărcat de emoţie. Se băteau. Răsună o palmă, auzii un strigăt repede înăbuşit al femeii, apoi vocea gâfâită a lui Ryman care spunea: „Acum târâtură, acum! acum!” şi apoi se făcu linişte.

Am fost convins că făceau dragoste, dacă se poate utiliza acest cuvânt.

Bătrânul recepţioner japonez dispăruse cu totul după tejghea. Casablanca era pe sfârşite, Humphrey Bogart şi Ingrid Bergman dezbăteau eterna problemă a dragostei. Dragoste pierdută, dragoste trădată din cauza războiului şi a întâmplărilor vieţii… cât de tentant e să faci din trecut o perioadă eroică, populată cu bărbaţi ca Bogart şi cu eroine ca Ingrid Bergman! Dar, cine ştie, e poate aşa pur şi simplu pentru că atunci se făceau cele mai bune filme ale Hollywoodului.

Îmi strânsei umerii şi părăsii în grabă Taj Mahal ca să mă cufund iarăşi în ambianţa umedă şi artificială de pe Hollywood Boulevard. Noaptea prea limpede era de o luminozitate apăsătoare, parcă încărcată de otrăvurile secretate. De un oraş în căutarea plăcerii. Nu era nici lumina zilei, nici aceea a nopţii şi neobosita iluminaţie electrică părea să reflecte nopţile albe şi dorinţele neîmplinite. Se circula încă, firmele cu neon clipeau cât vezi cu ochii. Parcă nu petrecusem doar o oră într-un motel ci mult, mult mai mult decât aş fi crezut.

Capitolul 5

Aveam întâlnire cu Leroy a doua zi la prânz pe terasa Butterfields, exact sub Strip. Când sosii, era deja acolo, aşezat într-un colţ la o masă plasată la umbra palmierilor din hârdaie. Purta un costum la două rânduri, verde pal, o cămaşă galbenă şi cizme cu tocul înalt din piele galbenă. Un colier de aur masiv, în formă de şarpe muşcându-şi coada, îi împodobea gâtul. Leroy ţinea la aur, la pietrele preţioase, la platină, avea nevoie de o întreagă panoplie ca să se simtă cineva. O brăţară de argint bătut în maniera unor frunze de cocotier îi atârna la încheietura mâinii, o mică bilă de aur îi orna lobul urechii stângi. Pe masă în faţa lui se afla o pereche de ochelari ultimul strigăt, o brichetă Dunhill de aur, un port-ţigaret de fildeş şi un ceas de buzunar extra-plat Cartier. Obişnuia să se plimbe la volanul unui Continental negru, cu garnitura interioară de piele albă, dar şi cu telefon (care nu funcţiona dar asta nu-l împiedica să-şi lase antena scoasă în permanenţă ca să impresioneze prostimea).

În universul lui Leroy puterea unui om se recunoaşte după extravaganţa accesoriilor, iar gradul de bogăţie era atestat după dezinvoltura cu care se risipeau banii! Dacă unii codoşi reuşeau să se smulgă din ghetou datorită pumnilor, curajului, cuţitului sau revolverului, Leroy, în ceea ce-l priveşte, trebuise să conteze pe alte calităţi pentru a-şi face un loc sub soare. Omul de culoare dublat de un homosexual navighează între câine şi lup, fără protecţia nici a unei rase, nici a celeilalte. Leroy se descurcase graţie şireteniei şi a unei minţi reci şi nemiloase.

Slab, deşelat, cu un gât lung şi un cap prea mare, el fusese clădit ca o marionetă. Îşi păstrase un trup subţire de adolescent. Cu ochii săi mijiţi şi

cu pomeţii proeminenţi, chipul său în ansamblu semăna unei măşti de abanos cizelată cu grijă. De obicei acest chip avea vidul sinistru şi fără vârstă al unui idol de lemn, iar când surâdea, buzele se strângeau deasupra dinţilor într-o expresie sardonică, în timp ce un fulger de răutate indulgentă îi strălucea în privire.

Îmi întinse o mână moale:

— Salut, Julian, pari a fi în formă.

Luai un scaun şi-l trăsei ca să mă aşez la soare. Leroy făcu să alunece un plic alb peste masa de bambus.

— Trei sute de dolari, cum ne-am înţeles. Începu să-şi privească mâinile, strângându-şi degetele pentru a-şi examina unghiile proaspăt manichiurate, apoi suspină:

— L-am găsit în sfârşit pe Joey. Era cu un alt mec.

— Deci din nou îndrăgostit, Leroy? Deschisei plicul şi aruncai o privire spre bancnotele foşnitoare, trei bancnote de 100 de dolari noi nouţe.

— Sunt totdeauna îndrăgostit, dragostea face parte din natura mea. Dar voi ceştilalţi tâlhari de două parale, nu faceţi altceva decât să-mi zdrobiţi inima.

Băgai banii în buzunarul de la piept al cămăşii şi făcui semn chelneriței.

— Aveţi şampanie? Daţi-mi o jumătate de Moet – Chandon. În contul amicului.

Leroy ridică o sprinceană şi adăugă surâzând:

— Ai baftă cu Rymanii, ştii?

— Daaa?

— Te vor din nou.

— Nu, merci, e prea puţin pentru mine.

— Deci nu le apreciezi şmecheriile brutale, hm?

— Ryman nu mă amuză, o ştii prea bine.

— Ce-aud? E ceva amăreală în glasul tău?

— Uită-mă. Am clienţii mei, nu cer ajutor la nimeni.

— Te gândeşti şi la Anne când spui asta? spune el cu un ton batjocoritor.
— Da, mai mult sau mai puţin.
— Mă întreb cu adevărat ce poţi învârti cu putoarea asta. Ştiu că îţi ia cincizeci la sută.
— Anne are în vedere o afacere pentru săptămâna viitoare. O mie cinci sute de dolari. Trebuie cineva care să cunoască suedeza, va trebui să-i vorbesc clientei. Bărbatu-său nu o să fie acolo să se holbeze în aceeaşi cameră cu mine, n-o să am de bătut pe nimeni. Tu-mi poţi găsi aşa ceva?
— Linişteşte-te, Julian.
— Nu-mi place să fiu luat peste picior.
Urmă o tăcere plină de venin. Degetele lui Leroy băteau darabana pe masă, arunca jur împrejur priviri nervoase.
— Fereşte-te de Anne, îmi spuse pe un ton dur. O să te zvârle cât-colo, îmi spune mie degeţelul că ea te urăşte niţel.
— Ţi-ai face griji pentru mine?
— Te înşeli, tipule. Mergi pe coarda întinsă. Ştiu că ai mereu în faţă perspectiva unor funduleţe bănoase. O pasă pe lună, o partiduţă de tenis, orgasm şi plonjon în piscină… dar dacă funduleţele astea te lasă, eşti la pământ.
— Am propriile mele contacte, Leroy, eu îmi aleg afacerile.
— Bravo! exclamă cu un respect prefăcut. Am să-ţi spun o şmecherie bună, Julian, o şmecherie pe care am învăţat-o de demult. Sunt trei lucruri în care nu cred. Nu cred în bisexuali, e pur şi simplu imposibil pentru oricine ar fi să meargă şi cu pânze şi cu aburi; nu cred în amorezii de duminică, tipişorul care se apucă de meserie în week-end, ăsta e un încăpăţânat pe cale de a se transforma într-o adevărată broască; şi nu cred în gigolo amatori. Poţi să te arăţi prin biblioteci, să ieşi cu hailaiful, să-i uluieşti cu cunoştinţele tale de limbi străine, n-o să poţi înşela pe nimeni în afară de tine. N-are nicio importanţă că eşti un tip extra,

rămâi pentru toată viaţa un proxenet care se culcă pentru bani. Clar? În clipa în care nu le vei mai conveni, se vor debarasa de tine fără regrete.

— Eu nu lucrez aşa. Am raporturi personale cu clientele mele.

— Bine, om vedea! Sunteţi toţi la fel, băieţaşii mei, râgâi el. Mi-e într-adevăr greaţă să aud fără încetare acelaşi refren. Ţi-o spun, tipesele tale nu mai au nimic de azvârlit. Când faci pe târfa te hrăneşti totdeauna cu aceeaşi iluzie, dar singurul fapt real este că eşti o târfă. Prostituţia, iată realitatea. Tu nu vrei s-o înţelegi, confunzi totul şi o să sfârşeşti prin a te lăsa dus.

— De cine?

— Ascultă, eu ştiu ce îţi spun. Cu mine eşti acoperit Julian. Eu mă ocup mai mult de tine decât oricare din tipesele tale.

— Acum, că ştiu asta, o să pot dormi liniştit! Ridicai din umeri şi mă sculai de pe scaun.

— Şi şampania?

— Poţi s-o păstrezi, şi nu te mai ocupa atât de bunăstarea mea, Leroy. Nu-mi plac ameninţările.

— Oh la-la! Ridică braţele spre cer. Nu te ameninţ, era doar un sfat prietenesc! Mai gândeşte-te totuşi la ce ţi-am spus şi nu uita, afacerea cu Rymanii, o ai când vrei.

— Bineînţeles! Salut, Leroy.

Capitolul 6

Domnişoara Breame mă scruta pe deasupra ochelarilor săi cu dublu focar. Avea vreo şaizeci de ani, părul roşu, nasul ascuţit, obrajii plaţi şi o gură de mironosiţă. Nu se poate spune că îi plăceam mult.

— Sunt dezolată, d-le Cole, spuse ea.

— Dar ce vă dezolează, d-ră Breame?

— E cineva la dumneavoastră, o tânără. Pretinde că e sora dumneavoastră şi mi-a spus că o aşteptaţi.

— Ah, da? Şi când a sosit?

— Aseară devreme. Nu ştiam că aveţi o soră, dar date fiind împrejurările…

— Mulţumesc mult, d-ră Breame.

Traversai holul şi, sub ochiul atent al d-rei Breame începui să urc cu paşi lenţi scara. Ea făcea şi pe telefonista şi-mi asculta conversaţiile telefonice: îşi făcuse o foarte proastă părere despre modul meu de viaţă cu mulţimea asta de apeluri de la femei…

Ajuns în faţa uşii, mă aplecai încercând să aud ceva dar fără succes. N-am nicio soră şi nu vedeam într-adevăr cine putea avea atâta îndrăzneală pentru a pretinde aşa ceva şi a-mi intra în cameră. Răsucii clanţa şi, cu o lovitură de picior, deschisei larg uşa.

Franţuzoaica de la Polo Lounge, era aşezată turceşte în mijlocul încăperii, cu o carte deschisă pe genunchi. Ridică ochii spre mine, mă examină calm, făcu gestul de a-şi continua lectura, apoi închise cartea suspinând. Dacă am fi trăit împreună de ani de zile ar fi fost probabil tot atât de degajată şi, sincer să fiu, nu mă aşteptam la o asemenea atitudine.

Nu intrai în cameră ci rămăsei pe prag, cu sprâncenele încruntate. Simpla sa prezenţă mă

exaspera.

— Cum m-aţi regăsit? o întrebai.

— Nu-i chiar foarte greu, răspunse ea. Sunteţi neplăcut surprins?

Situaţia era ambiguă, foarte încurcată. Eram pradă unor sentimente contradictorii: voiam să-i cer să o şteargă de pe podea, dar în acelaşi timp curtoazia care se manifestă instinctiv faţă de străini când eşti acasă, mă împiedica să fac asta. Singurul loc unde puteam fi eu-însumi, ea mi-l violase! Prezenţa sa mă tulbura într-adevăr. Cele două identităţi ale mele – profesională şi privată – se găseau pe neaşteptate confruntate. Totuşi, tulburarea mea era nefirească, prea violentă, chiar dacă o bănuiam că a atins în mine o teamă profund ascunsă: de a fi adus la lumină.

— Ce doriţi? o întrebai.

Ea străbătu cu privirea încăperea, trecând peste rafturile ce se curbaseră de greutatea cărţilor, peste reproducerile din Greco şi Goya agăţate pe pereţi, peste maldărele de partituri îngrămădite pe pian. Era atât de sigură de sine încât ai fi putut crede că avea tot dreptul să se afle acolo şi se comporta ca atare.

— Vă închipuiam mai degrabă într-o lumină tapisată, cu o mochetă groasă, cu un enorm pat rotund, cu oglinzi pe pereţi… în sfârşit vedeţi, toate astea…

— Aici, trăiesc eu. Femeile nu vin aici.

Intrai în încăpere, îmi aruncai sacoul pe pat şi deschisei şifonierul ca să iau altă haină.

— Plecaţi?

— Dar ce credeţi?

— Munca? întrebă ea.

— Posibil…

— Dar nu-i cam târziu…

— Şi pentru dumneavoastră nu-i puţin cam târziu, d-nă Hasard? îi aruncai o privire elocventă.

— Cât de drăguţ e că mi-aţi reţinut numele!

Începu să râdă cu poftă. Soţul meu e încă la New York, sunt singură.

— Sincer vorbind, nu mă interesează deloc unde se găseşte soţul dumneavoastră!

— E nostim, dar nici pe mine.

Încerca să-mi prindă privirea, dar eu îmi feream cu grijă ochii. Tăcerea plutea asupra observaţiei sale, se strădui să continue şi expresia i se înăspri.

— Ieri mi-aţi spus că pentru cincizeci de dolari se pot avea o mulţime de lucruri. Sunt aici ca să verific.

— Vă înşelaţi, nu fac aşa ceva.

— Ce anume nu faceţi?

— La ce vă gândiţi dumneavoastră.

Îşi răsucea cartea în mâini, cu un aer bosumflat, luptându-se pentru a-şi ascunde confuzia. Se plasase într-o poziţie extrem de umilitoare şi se găsea demnă de dispreţ. În cele din urmă, îmi spuse:

— De ce vă purtați astfel cu mine?

— Cum anume?

— Mă umiliţi.

Ochii ei erau acum îndreptaţi spre mine, încărcaţi de emoţie şi de suferinţă.

— Ce credeţi că simt? Nu e uşor, eu niciodată… ieri, mi-aţi spus chiar dumneavoastră cum vă câştigaţi traiul… Am venit, v-am găsit, să ştiu cum e. Îşi muşcă buzele şi încheie cu greu: Vreau să vă culcaţi cu mine. Am bani. Sunt tot atât de frumoasă ca şi celelalte femei. Nu mă întrebați ce mă determină să acţionez astfel.

Dintr-o dată, ea începea să mă vrăjească. Ghiceam lupta pe care o dusese, împărţită între raţiune şi curiozitate. Şi dacă ajunsese să facă un lucru atât de îndrăzneţ, atât de impulsiv, să se dea drept sora mea pentru a ajunge la mine, înseamnă că bătălia cu ea însăşi fusese teribilă.

— Ce citiţi? o întrebai făcând un semn spre cartea aşezată pe genunchi.

— „Roşu şi negru”. Cred că vă place Stendhal, aţi subliniat pasaje aproape pe toate paginile.

— Da, e autorul meu preferat.

— Spuneţi-mi… numele vă vine de la Julien Sorel?

— Mi-am schimbat prenumele la optsprezece ani. Julien Sorel era eroul meu.

— Asta îmi place. Ochii îi străluceau. E foarte bine. Doar un american putea îndrăzni să facă un lucru atât de „scandalos”, niciodată un francez n-ar lua numele unui personaj de roman aşa de cunoscut. Dar acum, ar trebui să-mi spuneţi numele adevărat. Nu răspunsei. Închisei uşa, trăsei perdelele şi stinsei toate luminile. Îmi scosei apoi pantofii, îmi desfăcui cureaua şi lăsai să-mi cadă pantalonii la podea. Când fui complet gol, înaintai cu pași catifelaţi prin camera întunecată şi mă aşezai în genunchi în faţa ei. În timp ce-i descheiam corsajul şi-i desfăceam rochia, simţii fioruri străbătându-i trupul. Ea îmi mângâie în fugă pieptul, îmi atinse pântecele. Îmi prinse membrul în mâini şi murmură cu un glas stins:

— Te rog, cum te cheamă?

Nu răspunsei. Atunci când se pregătea să vorbească încă, îmi aşezai buzele pe buzele sale şi făcui să-mi alunece mâna pe sânii ei, pe pântece, spre calda, mătăsoasa moliciune… Chiloţii îi erau umezi şi calzi, îi scosei. Era atât de excitată încât juisă aproape instantaneu. Când începu să strige de plăcere în întuneric mă strigă „Dragă Julien” şi mai târziu, fumând întinsă pe pat, în camera cu întunericul îmblânzit de lumina tremurătoare a unei lumânări, mă numi, în glumă „Monsieur Sorel”.

Lăsându-mă cuprins de somn, mă întrebam ce m-o fi împins oare să mărturisesc că Julian Cole era un nume fals. Asta mă înspăimânta şi mă excita totodată, mă simţeam precum cel care-şi încredinţează secretul unui necunoscut întâlnit în tren, o fiinţă în trecere pe care nu o va mai revedea

niciodată. Era aşa de multă vreme de când nu mai spusesem nimic adevărat despre trecutul meu încât abia mai ştiam de unde să încep. Şi, de altminteri, doream oare cu adevărat asta? Adevărul aparţinea unui alt univers, trăisem îndelung acolo mai înainte dar fugisem de el, mă exilasem. Era pentru prima oară când reveneam între frontierele sale şi eram asemeni călătorului neliniştit care ştie că paşaportul său a expirat şi că a uitat cu totul limba ţării.

Capitolul 7

Michelle dormea încă atunci când soneria telefonului aşezat lângă pat mă trezi a doua zi dimineaţa. Una din vechile mele cliente, Lisa Williams, suna ca să-mi dea o întâlnire pentru seara aceea. Dintr-o dată, toate întâmplările nopţii fură uitate, redevenisem Julian Cole. Fără să mă gândesc la asta, vorbeam despre muncă. Lisa era un adevărat monstru la telefon, adora să descrie în termeni obsceni tot ceea ce-şi propunea să-mi facă. În acea dimineaţă, pentru ca Michelle să înţeleagă că ceea ce se petrecuse în timpul nopţii nu schimbase nimic, mă străduii să-i arăt cum îmi câştigam existenţa. Întretăindu-mi frazele cu râsete, îi declarai:

— Oh, nu, Lisa, nu mai vorbi aşa! Asta mă face să mă excit numai gândindu-mă! E abia ora zece şi iată-mă deja cu nişte crampe teribile!

Michelle se mişca lângă mine. Avea ochii închişi dar îmi dădeam seama după respiraţia sa rapidă că era trează şi atentă.

— Nu, n-ai terminat cu tachinatul? încetează de a mai vorbi astfel, mă faci să închid şi să trag un număr chiar acum… Ah, îţi place aşa, da? O sută de dolari! Păi cum aşa, iubito, vorbim de o partidă extra, super excitaţi şi tu şi eu, şi vorbeşti de o sută de dolari? Da soţul tău cât câştigă? O juma' de milion? Şi ai vrea să mă faci să cred că nu poţi să mai pui încă o sută de dolari în plus ca să-ţi oferi mai multă plăcere decât ai gustat toată vara? Hai, Lisa, gândeşte-te puţin, cum să spui aşa ceva!

Aruncai o privire spre Michelle: mă observa, nemişcată cu mâinile împreunate pe sâni. Nu vorbisem astfel decât pentru a o îndepărta mai tare: începusem deja să mă tem de ea, din acea clipă în care îi simţisem forţa şi puterea pe care riscam să o exercite asupra mea.

— Lisa, poţi să aştepţi o secundă? Sună la uşă.

Acoperii receptorul cu mâna şi adresai un surâs spre Michelle.

— Bună dimineaţa. Îi plasai un pupic politicos pe vârful nasului şi o întrebai ce vrea la micul dejun.

— Pe tine, îmi răspunse ea.

— Cafea, suc de portocale, ouă, un corn?

— Hm, e îmbietor, făcu ea cu o mutrişoară.

— Reiau legătura. Ascultă Lisa, sunt dezolat dar au sosit nişte tipi şi trebuie să te părăsesc. Vin să te caut la şase. Pe curând, draga mea.

Pusei la loc telefonul, sării din pat şi mă întinsei căscând. Mă frecai la ochi, îmi trecui degetele prin păr şi apoi mă întorsei s-o privesc pe Michelle.

— Deci, ce părere ai?

— Despre ce?

— Ai făcut bine să vii ieri?

— Sunt convinsă.

— Te aşteptai la asta?

Mă întinsei din nou, căscând mai tare.

— Nu, am avut impresia că mă culc cu o fiinţă foarte reală. Nu sunt obişnuită.

Nu ţineam să-i cunosc obişnuinţele şi n-aveam niciun chef s-o aud vorbind despre problemele sale. A căuta să ştiu care era viaţa ei dincolo de această cameră, însemna a merge în întâmpinarea la o grămadă de complicaţii.

După micul dejun, calmă şi ascultătoare, ea se prefăcu veselă. Se îmbrăcase, în vreme ce preparasem ouăle şi nu-mi dădea impresia că vrea să mai întârzie. Mă aşteptam să facă anumite gesturi, aluzii la noaptea petrecută împreună care să-i dezvăluie instinctul de posesiune, dar ea se abţinu. Eram uşurat să o văd aşa de rece dar, în acelaşi timp asta mă uimea: o credeam tulburată de îmbrăţişările noastre.

Când îmi golii a doua ceaşcă de cafea, îmi aşezai şerveţelul şi mă ridicai de la masă, ea-şi

strivi instantaneu ţigara şi începu să-şi aşeze fardurile în geantă.

— Ce-o să faci azi? mă întrebă pe un ton dezinvolt.

— Trebuie să merg la cabinetul de masaj.

Şi iată diferenţa, gândii imediat, între clientă şi femeia care-şi petrece noaptea la tine. Spusesem „trebuie să merg" în loc de „vreau să merg" la cabinetul de masaj, pur şi simplu. Aşadar să-mi justific plecarea şi să nu-i rănesc susceptibilitatea.

— Diseară, eşti cu prietena ta?

— Nu e prietena mea, răspunsei pe un ton neutru, e o femeie mai în vârstă care mă plăteşte ca să mă culc cu ea.

Îşi închise fermoarul poşetei, îşi netezi părul şi mă contemplă cu ochii ei gravi şi calzi.

— Trebuie să-mi cer scuze, spuse surâzând.

— De ce?

— Venind aici m-am arătat grosolană şi insultătoare. La Polo Lounge, de asemeni, m-am purtat urât. Tu ai fost foarte drăguţ, m-am simţit bine cu tine.

— Şi eu.

— Mi-ai dat o adevărată lecţie.

Începea cam mult să se intereseze de mine. Ştia bine că agăţându-se nu va ajunge nicăieri, aşa că încerca o altă tactică: să se arate teribil de cinstită, uşor pocăită şi fără pretenţii. Era pur şi simplu o metodă de a-mi intra sub piele.

— Şi eu am fost bădăran… Ridicai din umeri cu indiferenţă.

— Îţi aminteşti ce ai spus aseară?

— Foarte bine.

— Şi spui asta tuturor femeilor? încerca să pară amuzată.

— Da.

Să o rănesc, să o tulbur… nu era fără îndoială calea de a aranja lucrurile.

— Dar cu mine era totuşi altfel, nu-i aşa? spuse ea blând, calm, dar cu o profundă autoritate.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, femeile nu vin la tine niciodată, şi totuşi, mi-ai cerut să rămân.

— E adevărat, dar nu asta e ceea ce vă deosebeşte…

— Atunci ce, tinereţea mea?

— Nu, mă gândeam la preţ… a fost înspăimântător de ieftin.

Spunându-i aceste cuvinte, deschisesem uşa. Îşi luă poşeta şi mantoul, cu un surâs gânditor pe buze, impenetrabilă. Pe prag, mă sărută uşor pe obraji. Îmi evita privirea şi mă aşteptam să-mi propună o altă întâlnire dar ea se mulţumi să murmure: „Mulţumesc”, şi plecă.

Nicio despărţire n-ar putea fi mai uşoară, mai agreabilă. M-am aşezat la pian. De câteva săptămâni studiam un rag-time de Scott Joplin, o compoziţie foarte rapidă şi în egală măsură complexă, care de obicei mă ajuta să-mi ordonez ideile dar, în dimineaţa aceea, nu reuşeam să mă concentrez. Arătându-mă aşa de rece, mă gândeam, îi făcusem o adevărată favoare; o femeie căsătorită ca ea nu avea într-adevăr nevoie să facă trista, distrugătoarea experienţă a unei legături cu un gigolo profesionist. Totuşi, pentru un motiv care îmi rămânea obscur, această explicaţie nu mă satisfăcea. Ceva îmi spunea că viaţa îmi oferise ocazia unei descoperiri şi nu ştiusem să o aflu. Dificil de admis că această femeie avea de fapt un spirit mult mai liber şi mai aventuros decât al meu, mai mult curaj şi mai mult suflet decât mine! N-aveam decât douăzeci şi cinci de ani şi aceste calităţi nu mi le mai atribuiam, ştiam că le-am pierdut.

Capitolul 8

Din înaltul falezelor, oceanul părea calm, perfect neted. Stelele şi un palid colţ de lună se iveau pe bolta cerului nocturn ce se îmbrăţişa la orizont cu apele cenuşiu-albastru. Un halou se risipea în zare, se topea în masele de aer întunecat ce se ridicau din soarele scufundat, ca un fum. Nicio adiere de vânt. În blândeţea serii pluteau mirosuri marine, un parfum de sare se amesteca aceluia de eucalipţi, miresmei prăfuite de salvie şi aromelor de flori ce invadau grădinile.

Îmi parcai maşina la poalele colinei şi urcai pe jos cei câţiva metri care mă despărţeau de casa Lisei Williams. Mergeam cu paşi lenţi, savuram clipa. Strada era pustie… calmul unui cimitir… doar Mercedes Benz-urile, Cadillac-urile şi Rolls-Royce-urile parcate pe alei mai aminteau că totuşi casele erau locuite.

Când apucai pe o potecă, Lisa se găsea deja în prag. Închise uşa în urma ei, mă îndreptă spre un Jaguar parcat de-a curmezişul drumului, apoi se întoarse în casă. După câteva momente reapăru, cu mantoul pe braţ. Era o femeie voinică împlinită într-un trup teribil de durduliu, cu faţa presărată de pete de roşeaţă destul de neplăcute, cu ochii verzi răutăcioşi şi mai degrabă mici, cu buzele subţiri şi reci şi cu părul şaten. Soţul său poseda concesiuni miniere în Rhodesia şi Africa de Sud, unde trăiseră înainte de a veni la Los Angeles. Directă, cu un aer snob, Lisa bea sec şi lua acea înfăţişare îngheţată, tipică unora dintre englezoaice care o cultivă cu o grijă cu totul deosebită. Era frigidă, şi cazul său era aproape disperat. Încercasem să-i cunosc gusturile după primele noastre eşecuri de pat, s-o fac să vorbească despre dorinţele sale dar îmi răspunsese:

— Dar iubiţelul meu, nu mi-a plăcut niciodată asta! E doar un excelent exerciţiu!

Dacă avea un hobby, ei bine, acesta era pălăvrăgeala despre sex, dar lungile sale elucrubaţii verbale se însoţeau de o curioasă indiferenţă pentru actul în sine. Ceea ce îi plăcea, de fapt, era să se ducă în locuri publice însoţită de un tip bine şi, mai ales, să fie văzută. Într-o zi îmi mărturisise că într-adevăr, acesta era aspectul pe care-l aprecia la astfel de lucruri. Se simţea obligată să facă dragoste după asemenea ieşiri şi nimic mai mult. Dar de ce? o întrebasem. Răspunsul fusese aproape insultativ: Am plătit şi nu suport să risipesc pe degeaba banii soţului meu.

O consideram mai departe drept o prietenă. Personal o interesam şi mai ales tot ceea ce avea legătură cu muzica clasică: îmi făcuse rost de un pian, îmi oferise un an de lecţii cu profesorul copiilor săi, îmi trimitea bilete pentru cele mai bune concerte şi spectacole de la Los Angeles… îmi făcuse chiar cadou minunate cutii muzicale vechi. Atunci când îi vorbisem lui Leroy despre raporturi personale cu unele cliente, mă gândisem la asemenea femei, femei care se străduiau să-mi înalţe spiritul.

În seara aceea, după o cină uşoară într-un mic restaurant englezesc de pe Strip, am asistat la o vânzare la Sotheby Park Bernet, faimoasa sală de licitaţii. Lisa nu făcu nicio ofertă, abia dacă privea exponatele: toată atenţia i se concentra asupra mulţimii care se îmbulzea în sala de expunere în căutarea figurilor cunoscute. Convenisem ca ea să mă prezinte totdeauna drept decoratorul său, dar asta nu păcălea pe multă lume şi Lisa o ştia perfect. Oamenii îşi puneau întrebări asupra realităţii relaţiilor noastre şi bănuiau că Lisa gusta din asta o plăcere secretă.

Speram ca să mă lase în pace după vânzare, dar ea insistă să tragem un număr. Soţul trebuia să se întoarcă foarte târziu, fetele dormeau într-o altă

aripă a casei şi bona era în ziua ei liberă. Acasă la Lisa băurăm un coniac în living room, apoi urcarăm la etaj, în budoarul său. Trase perdelele, se lăsă să cadă pe o canapea din piele verde şi îmi făcu semn să vin lângă ea. Băuse cam mult, ca de obicei. Alcoolul o toropea, o făcea încă mai dificil de excitat; îi accentua fantasmele, dorinţa pe care o încerca pentru trupul meu fără ca al ei să o urmeze. Exista o prăpastie de netrecut între tot ceea ce ea gândea despre dragoste şi ceea ce trupul ei simţea în mod real. În vreme ce făceam dragoste, ea vorbea, şoptea cuvinte obscene, scotea mici ţipete stupide şi-mi turna în urechi un şuvoi de fraze murdare. Faptul de a pronunţa anumite cuvinte o conducea aproape la orgasm, ea le repeta din ce în ce mai repede dar ele sfârşeau aproape totdeauna prin a-şi pierde orice putere. Şi atunci, trebuia să găsească altceva pentru a se excita. Puteam să-i fac orice, era blocată: mintea sa păstra controlul, conducea şi organiza până la cel mai mic detaliu.

Nu era într-adevăr un noroc să faci dragoste cu Lisa. La pat ea se dezvăluia într-o nouă lumină: tiranică, dezechilibrată, etern nesatisfăcută. În acea zi după câteva lente tentative ratate, îmi declară că se simţea prea obosită ca să continue şi adăugă:

— Ceea ce-mi face plăcere, e că nici tu nu juisezi niciodată.

— Nu-i prea drăguţ din partea ta! spusei râzând.

— Da, ştiu. Dar vezi, începuse să-mi fie lehamite de tipii ăştia pe care mi-i trimitea Anne. Toată fandoseala asta privind orgasmele lor! Să-i văd lăfăiţi, inerţi, prea mulţumiţi de ei înşişi în vreme ce eu, eram la capătul nervilor… Nici măcar nu-mi dau seama dacă îmi place ca un bărbat să ejaculeze în mine… Asta-i fără îndoială gelozie. Şi clipa în care ei juisează! Brusc, nu mai sunt acolo, nişte animale. Ar putea să se culce cu orice jivină.

Nu eram de acord cu ea, dar o înţelegeam. Eram, în felul meu, blocat într-un impas similar:

aceeaşi angoasă mă împiedica să merg până la capăt. Era o adevărată nevroză căci, la urma urmei, trupul nu cere decât să se abandoneze, să-şi piardă involuntar conştiinţa. Dar despre asta nu-i spusesem niciodată Lisei, ştiam că îi dăruiam plăcerea, sau oricum maximum de plăcere pe care ea o putea obţine de la un bărbat. O făceam fericită, îi permiteam să-şi suporte mai bine sexualitatea sfărâmată şi ăsta era un lucru pe care soţul ei nu reuşea să-l facă. În uşă, cu ochii strălucitori, ţinându-mă încă de mână, îmi spuse:

— Te iubesc mult, Julian. Dacă într-o zi o să ai necazuri, nu ezita să mă cauţi. Vorbesc serios, să ştii.

Am crezut-o. Coborând spre stradă, spre maşină, mă gândii că Leroy se înşela cu adevărat. Exista o afecţiune reală între unele dintre aceste femei şi mine, poate chiar ceva ce se asemăna dragostei. Nimeni nu o recunoaşte, sub pretextul că schimbul de bani suprimă orice posibilitate de sentiment autentic dar fiinţele nu sunt atât de primitive, comportamentul lor nu este guvernat de reguli atât de stricate şi de simpliste. Era o seară frumoasă şi mă lăsai furat de această concepţie plină de înţelegere faţă de munca mea; ajutorul oferit de Lisa conta mai mult decât banul câştigat, mai mult decât mândria de cocoş bine îmbrăcat ce se ştie seducător. Eram respectat şi, cine ştie, poate chiar îndrăgit. Ziariştii pot prea bine să scrie orice vor, ceea ce mă emoţiona, mă împingea înainte, ceea ce căutam eu în universul feminin, era aceasta!

Capitolul 9

A doua zi dimineaţa eram aşezat pe bordura piscinei hotelului şi frunzăream liniştit ziarul când ochii îmi căzură pe un titlu scris cu litere mari: „SOŢIA UNUI OM DE AFACERI ASASINATĂ ÎNTR-UN MOTEL DIN HOLLYWOOD”. Imediat, încercai un fel de „rău de citit”: reverberarea soarelui pe zidurile albe era prea intensă şi eram prea apăsat de căldură ca să înţeleg realmente sensul cuvintelor care dansau în faţa ochilor mei dar, exact cum o fotografie se precizează în baia revelatorului, caracterele tiparului îmi deveniră foarte clare şi nu le mai văzui decât pe ele.

„Cadavrul doamnei Arnold Ryman, soţia celebrului om de afaceri din Beverly Hills, a fost descoperit ieri seară, într-o cameră a unui motel de pe Hollywood Boulevard, Taj Mahal. Victima fusese sălbatic bătută, înainte de a suferi violenţe sexuale. Când doamna Ryman îşi părăsise domiciliul, seara devreme, ea purta bijuterii de mare valoare şi deţinea o mare sumă de bani lichizi. Poliţia presupune că furtul este mobilul principal al crimei. Se ignoră pentru moment motivele prezenţei sale în acest motel. Soţul său cooperează activ cu poliţia în cursul cercetărilor…”

Toţi muşchii mi se crispară, un fior nervos mă străbătu. O revedeam pe Julie Ryman cu un mare lux de detalii: faţa de camee pe jumătate adormită, curbura blândă a şoldurilor sale bronzate, urmele de lovituri care îi marmorau cu roşu şi violet dosul coapselor. Şi soţul său cu ochii cufundaţi în spatele ochelarilor, zgomotul cubului de gheaţă în pahar, suflul înfundat al respiraţiei sale astmatice, saliva care i se uscase în colţul buzelor… în ajun încă, eram cu ei, în aceeaşi încăpere mizerabilă; trupul

meu era lipit de acela al moartei, pieile noastre, părul nostru se amestecaseră… Mâinile care ţineau jurnalul… aceste mâini o loviseră şi aceşti dinţi aşa de încleştaţi acum, erau chiar aceia care muşcaseră sfârcurile sânilor Juliei Ryman…

Cât timp rămăsesem acolo, simţindu-mi sângele îngheţând în vine? N-aş putea s-o spun dar, deodată, am căpătat conştiinţa unui zgomot de paşi ce venea spre mine, al unei umbre care îmi ascundea soarele. Mă întorsei, şi privirea mi se cufundă în aceea a franţuzoaicei. Era chiar ultima persoană pe care aş fi avut chef să o văd! Era îmbrăcată simplu, cu o rochie de plajă albă. Un turban de mătase verde îi ascundea părul şi ridicase sus, deasupra creştetului, o pereche de ochelari de soare. O prospeţime picantă emana din ea, din aspectul său limpede, din ochii săi strălucitori; linia surâzătoare a buzelor sale, întreaga expresie a feţei sale evoca un nu ştiu ce de veselie şi inocenţă.

— Speram că soţul tău s-a întors! îi spusei.

— Dar s-a întors.

Instală un şezlong lângă al meu şi se aşeză, cu un picior repliat sub ea. Îşi îndreptă faţa spre soare şi suspină cu senzualitate. Exista în ea o încredere veselă, un fel de forţă interioară care mă sâcâiau teribil în starea aceea de spirit în care mă aflam.

— Nu mă pot împiedica să mă gândesc la tine, spuse ea.

— Nu faci suficient efort.

— Dar nici nu încerc să fac.

— Ascultă, nu încerca să mă amesteci în poveştile tale, îi spusei cu violenţă. Nu sunt soluţia potrivită pentru problemele tale.

— Am adus bani.

Devenise palidă spunând aceste cuvinte.

— Nu-i vreau.

— Sute de dolari…

— Destul, ajunge.

— Nu mă pot împiedica… ţi-aş da orice, aş părăsi totul pentru tine…

— Dar fabulezi complet! Ajunge doar să petrecem o noapte împreună ca să faci din asta un întreg roman? Tot ce-ţi puteam da, ţi-am dat noaptea trecută. Nu încerca să mă prinzi în plasă.

Respiram cu greu, sângele mi se urcase la tâmple, întreaga faţă mi se contractase.

— La urma urmei cu cine crezi că ai de-a face? Găseşte-ţi unul căruia să-i fie sete de toate trucurile astea sentimentale. Pe mine, frumoaso, mă lasă rece. În jurul meu e pustiu.

— Nu te cred, răspunse ea încăpăţânată. Nu eşti mort, nu-i adevărat. Ţi-a plăcut doar să ţi-o repeţi toată viaţa, atât.

— În sfârşit, ce ştii tu despre viaţa mea?

— Nu reuşeşti aşa de bine să ascunzi lucrurile, Julian.

Înnebunisem probabil, devenisem inconştient datorită evocării celeilalte femei, zăcând moartă la Taj Mahal: pe neaşteptate, am prins-o pe Michelle de mână şi am forţat-o să se ridice.

— Vino.

— Cum?

— Banii tăi, nu-mi trebuie. Hai în cameră.

Ce lucru ciudat, neobişnuit, a fost dragostea cu Michelle în acea dimineaţă! Pluteam, cearşafurile mi se lipeau de trup, sudoarea îmi înţepa ochii. Eram fără îndoială, cuprins de febră. Ardoarea mea era încă mai stranie: tremuram de angoasă, eram încordat ca un puştan. La început, în ciuda violentei dorinţe care mă stăpânea, nu reuşeam măcar să intru în erecţie dar Michelle mă mângâie şi mă întării în mâinile sale. Ea alunecă peste mine şi atunci pătrunsei în ea. Murmura de plăcere, cu faţa relaxată, cu pleoapele coborâte, nelăsând să treacă decât prin fente subţiri o privire somnoroasă. Juisai aproape imediat strigând, surprins de vârtejul de emoţie şi de plăcere ce pusese stăpânire pe mine. Apoi rămăsei nemişcat

un lung moment, cu trupul său alungit peste mine, cu transpiraţia sa şiroindu-mi pe piept, cu obrazul meu încins ascuns în scobitura umărului său. Eram pierdut, cufundat într-o ceaţă cenuşie şi blândă, leşinat parcă într-o baie de abur dar, deodată, ieşind din toată această moliciune fluidă ce mă învăluia, devenii conştient de o mişcare: sexul ei îl strângea pe al meu. Jucându-şi muşchii, ea îl strângea, îl lăsa… o dulce pulsare internă urca în mine. Ea vorbea sexului meu, conversaţie intimă ce cobora mai adânc decât cuvintele, ce-şi găsea izvorul mult dincolo de propriile noastre personalităţi. Cum această mişcare liniştitoare se prelungea, începui să-i răspund. Moment extraordinar în care totul s-a jucat independent de noi, în care un vis împărtăşit purtă în depărtare două făpturi adormite! Era pentru mine o senzaţie nouă, în vreme ce ea ştiuse să o descopere şi să-i înţeleagă importanţa. Credinţa sa în dragoste venea poate de acolo, piatră unghiulară a religiei pe care ea o elaborase. O religie, da, iată ce era dragostea pentru ea. Dacă ar fi fost lăsată să o facă, ar fi reuşit fără îndoială să convingă lumea întreagă că dragostea dintre un bărbat şi o femeie poate transforma totul.

Dar anticipez puţin căci, în acea zi, totul nu s-a petrecut chiar aşa de bine. Să fie oare nevoia de a face uitată prea grăbita mea juisare? Voiam oare să mă impun ca fiind cel care procura plăcerea? Nu mai ştiu aproape nimic. Oricum ar fi, abia Michelle reuşise prin mângâierile sale să mă facă să mă excit din nou că luai controlul operaţiunilor: mă lansai în acele mişcări savante, o pătrunsei cu extremă încetineală, mă retrăsei într-o mişcare de şurub, în sfârşit, desfăşuram întreaga gamă a tehnicilor mele pentru a o face să atingă orgasmul. Dar toată vulnerabilitatea mea dispăruse şi toată bogăţia emoţiei mă părăsise. Stăpân deplin pe mine, nu resimţii în clipa în care ea atinse plăcerea decât acea amorţire puţin dezagreabilă şi atât de

familiară membrului meu. Nu ne împărtăşisem nimic din bucuria dragostei şi mă retrăsei, cu stomacul crispat, încă în erecţie.

Dintr-o dată mă simţii tare departe de ea, neîncrezător chiar, chiar dacă singurul răspunzător de această stare era decepţia mea. Înţelegeţi, acest neaşteptat val de emoţie ce mă invadase în timp ce făceam dragoste mă luase într-adevăr pe neaşteptate: niciodată nu crezusem că îi plac cu adevărat, o credeam mai degrabă angajată într-un soi de pariu cu ea însăşi. Să emoţioneze o fiinţă ca mine. Există asemenea femei care, ca bravadă, vor să vadă dacă sunt în stare să seducă un profesionist. Trebuie spus de asemeni că exista în ea ceva de mare preoteasă, avea curând să-şi dezvăluie intenţiile, să mă convertească şi să mă salveze de răceală… În orice caz, motivele care mă făcuseră să o aduc în pat în acea dimineaţă nu erau deloc glorioase: voinţa de a o umili, de a şterge din mintea mea imaginea Juliei Ryman, de aceea am fost atât de surprins de calitatea unor clipe petrecute împreună. Şi poate aceasta n-ar fi trebuit să se producă niciodată. Aşa demarează unele legături pe baze false, ca şi cum dragostea ar fi o perspectivă atât de derutantă încât de ea trebuie să ne apropiem doar pe ascuns sau prefăcându-ne că facem altceva.

Dar în acele momente gândurile mele colindau tare departe de dragoste şi a pretinde contrariul ar fi o minciună. Michelle nu reuşise să-mi suprime spaima pe care Julie Ryman o făcuse să se nască în mine, nu-mi schimbase cu nimic convingerea intimă de a fi, într-un anume fel, răspunzător de acea moarte. Mă jucasem de-a violenţa, mimasem lovituri ce trebuiau să conducă la moarte şi asta era destul ca să mă prăbuşească într-un abis de teroare şi vinovăţie. Dacă e vreun eveniment al vieţii mele pe care-l regret e tocmai acesta. Michelle simţise că ceva şchiopăta în ziua aceea, ştia tot atât de bine ca şi mine că mă retrăsesem nesatisfăcut. Îmi

examină fața, urmărind cu un deget linia buzelor, a nasului, conturul ochilor… Cu chipul uşor depărtat de al meu, cu un surâs abia schiţat în colţul buzelor, părea să creadă că îi puneam o problemă mai degrabă amuzantă şi că ea avea să mă facă să-mi schimb dispoziţia.

— Vreau să ştiu totul despre tine.

— De ce?

— Pentru că mă intrigi, mă fascinezi, iată de ce.

— Am făcut acum câteva clipe dragoste, nu?

— Da.

— Atunci cunoşti tot ce-i de cunoscut, îi spusei.

— Hai, nu fi aşa de copilăros… De unde vii?

— Eu nu „vin” de nicăieri. Vin din acest pat… tot ceea ce merită să ştii despre mine, poţi să afli lăsându-mă să te iubesc.

— Oh, Julian… puţin îmi pasă de unde vii. Ceea ce este important e că tu socoteşti că nu poţi să mi-o spui. Şi de ce să-ţi restrângi importanţa doar la amorul fizic? Există atât de multe alte lucruri în tine şi tocmai ele sunt cele care te fac seducător. De fapt, eu consider că tu foloseşti amorul fizic tocmai ca să-ţi păstrezi distanţa faţă de femei.

Bineînţeles, văzuse cum nu se poate mai bine, mă ghicise. O clientă n-ar fi îndrăznit, ea nu şi-ar fi făcut griji să-mi pună în faţă un asemenea adevăr.

— De ce îţi cauţi mai ales femei mai bătrâne? Insistă ea.

— Ce vrea să spună „mai bătrâne”?

— Patruzeci, cincizeci, şaizeci de ani…

— Ele mă plătesc.

Ignor motivele cinismului pe care-l manifestasem faţă de ea. Oare pentru a o îndepărta? Pentru a o împiedica să vadă disperarea care în realitate mă rodea?

— Şi eu sunt gata să plătesc, spuse ea. Şi multe dintre prietenele mele ar face la fel. Ce-i aşa de formidabil la femeile mai în vârstă?

— Mă întâlnesc şi cu femei mai tinere.

— Atunci?

— Le prefer pe cele bătrâne.
— Dar de ce?
— La ce serveşte să faci să se excite o liceană, hm? O puştoaică ce-şi umezeşte chiloţii la cel mai mic film, care se umezeşte pentru oricine? Pentru mine asta n-are niciun sens. Săptămâna trecută, eram cu o femeie care nu mai avusese orgasm de cincisprezece ani. Nici măcar masturbarea nu-i mai procura vreo plăcere. Mi-au trebuit patru ceasuri ca să o fac să juiseze şi în tot acest timp credeam că n-o să reuşesc niciodată.
— Dar toate astea par aşa de reci, aşa de calculate!
— Ea nu alerga după o idilă… ea nu avea nimic. Frigidă în timpul celor mai frumoşi ani ai vieţii… aşa că aducând-o la orgasm, am realizat într-adevăr ceva. Ceva care merita efortul. Ceva ce doar eu eram capabil să fac. Cine altcineva s-ar fi îngrijit de ea până a ajunge la un asemenea rezultat? Femeile tinere mă plictisesc.
— Te plictisesc sau te înspăimântă?
— Ascultă, Michelle, m-am gândit deja la toate astea. Inutil să cauţi să-mi interpretezi inconştientul.
— Şi ce-ţi spune acest inconştient? întrebă ea cu un surâs.
— Cu privire la ce?
— Cum explică el că eşti un gigolo? Şi toate ideile astea despre femeile vârstnice?
— Sunt sigur că în realitate, puţin îţi pasă. O iei drept o ameninţare şi asta te face geloasă dar crede-mă, e o prostie. Eu nu sunt proprietatea ta şi nu voi fi niciodată.
— Nu caut ca tu să-mi aparţii. Ceea ce mi-ar place ar fi să te văd că eşti tu însuţi.
— Zău că nu înţeleg despre ce vorbeşti.
Bineînţeles, ultima frază nu era decât un subterfugiu, ştiam perfect unde vroia să ajungă.
— Sunt gata să pariez că nu există nici măcar o singură fiinţă pe lume care să se bucure de întreaga

ta încredere, căreia să-i spui întreg adevărul. În aceste condiţii, cum poţi pretinde că eşti liber?

— Dar cine e liber? Eu nu mă plâng.

Ea se aşează atunci pe marginea patului şi, cu privirea sa pasionată lăsând să filtreze un strop de dispreţ, strigă:

— Cum poţi să spui asemenea lucruri? Priveşte-ţi camera în care trăieşti. Nu-mi spune că nu încerci să fii un om excepţional. Singurul lucru care te interesează într-adevăr, e să fii diferit de ceilalţi.

— Eşti nebună.

— Nu, tu eşti nebun, murmură ea, cu glas tremurat. Ai spirit, ai gust, eşti talentat şi îngropi toate astea sub acte mercantile! Crezi cu adevărat că o să faci pe gigolo-ul toată viaţa?

— Dar ce-ai vrea să fac? Sunt dotat pentru asta. Dacă aş fi avut haruri pentru altceva, le-aş fi folosit.

— Oh, Julian, spuse ea cu o umbră de durere în glas, nu-ţi dai seama cu ce viteză ne uzăm, cu ce rapiditate frumuseţea se duce ca şi cheful de a face ceea ce faci tu. De ce trebuie oare să-ţi risipeşti viaţa pentru nişte femei care se târăsc în plictis? Cine te-a făcut pe tine răspunzător de frigiditatea lumii?

— Mama s-a sinucis rând aveam zece ani. Cum eu visam fără încetare să-mi schimb părinţii, m-am simţit răspunzător de această moarte. Da, când ea a murit m-am simţit în mod inconştient răspunzător. Iată de ce mă sacrific femeilor în vârstă… Sună rău ca poveste, nu?

— Chiar dacă e autentică, ai putea totuşi să faci altceva, să devii altul.

Şi când te gândeşti că toată viaţa am auzit acelaşi refren… acest faimos destin! Am fost totdeauna văzut reuşind o adevărată carieră, folosindu-mi talentul pentru limbi străine şi pentru raporturi sociale. Eu însumi am avut foarte serios în vedere să studiez muzica, să devin expert în

materie de antichităţi, să traduc literatură, să devin interpret la Naţiunile Unite şi zeci de alte lucruri încă, în domenii foarte diferite. Dar rămâneam mereu aşteptând, mă păstram pentru un destin mai bun ce rămânea legat în mintea mea de dragoste. Nu voiam să mă las înregimentat, să mă regăsesc prizonier al unei căi înguste, al unei profesiuni unice: căutarea unui mai mare rol de jucat în existenţă mă împiedica să fac asta. Dar aceasta s-a dovedit o veritabilă amăgire! Mai ignorant decât oricine în dragoste, îmi exercitam meseria într-un domeniu de unde munca era cât se poate de sigur exclusă. Crezusem că mă păstrez pentru a trăi o relaţie spirituală intensă cu o altă fiinţă dar, de fiecare dată când aceasta s-ar fi putut produce îmi îndepărtasem cu grijă orice posibilitate de a o face. Oh, bineînţeles n-am spus nimic din toate astea Michelle-i! Începeam să-mi dau seama că era o făptură extraordinară, poate chiar puţin periculoasă… periculoasă pentru mine în orice caz. Personalitatea sa era marcată de pecetea mândriei, a curajului stoic. Ea era mult mai puternică decât mine, se simţea asta, şi gata să lupte pentru ideile sale. Mie, oamenii hotărâţi mi-au inspirat totdeauna puţină teamă. Oricum, conversaţia noastră rămase aici: recepţionera îmi telefonă să mă anunţe că un poliţist dorea să-mi vorbească şi aşteaptă în hol. În mod special nu reflectasem la ameninţarea pe care moartea Juliei Ryman o făcea să atârne deasupra mea. Ar fi trebuit, da, ar fi trebuit să-mi fac griji, dar nu. În fapt, eram aproape uşurat că un curcan voia să mă interogheze. Era o încercare şi suportarea ei avea să atenueze probabil sentimentul meu de culpabilitate. Toate astea erau cum nu se poate mai învălmăşite în mintea mea dar, în orice caz, ştiu că ţineam să înfrunt evenimentele. Din respect pentru moartă, trebuia, să-mi plătesc cuvenita amendă, dacă vreţi, chiar dacă eram nevinovat. Am

descoperit mai apoi că în prezenţa poliţiei, e o atitudine cum nu se poate mai sinucigaşă.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă Michelle când pusei receptorul în furcă.

— Un poliţist care mă sâcâie cu nişte contravenţii. Trebuie să mă duc la post să le plătesc o cauţiune.

Minciuna ieşise din gură singură, fără să fi fost nevoie să mă gândesc măcar o clipă. Ce-ar fi gândit oare aflând ce se petrecuse cu Julie Ryman? Mi-era teamă să nu afle. Începeam deja să văd lucrurile cam ca ea şi să-mi fac griji de ce-ar putea gândi ea despre mine?

Capitolul 10

Pentru un poliţist, era mai degrabă mic, un tip foarte fin cu mâini subţiri delicate şi cu trăsături regulate, deşi colţuroase. Avea unul din acele chipuri în care fiecare parte e parcă prea accentuată, ochii prea afundaţi, buzele şi nasul prea perfect drepte: aveai impresia că a fost făcut la maşină. Veşmintele sale de proastă calitate păreau tocmai luate de la haine vechi, deşi erau curate şi îngrijit călcate. Ca la numeroşi oameni scunzi, gesturile sale erau perfecte, parcă prea ţepene, cu o expresie de demnitate un pic forţată. Lucru neobişnuit la un curcan, era foarte frumos pieptănat şi avea un glas profund şi cald pe care te-ai fi aşteptat să-l găseşti mai degrabă la un tenor irlandez.

— Julian Cole? Venea în întâmpinarea mea cu surâsul pe buze. Sunt inspectorul Sunday, de la brigada criminala din Hollywood. Aş fi dori să vă pun câteva…

În spatele biroului recepţiei, d-ra Breame era numai urechi…

— Mergeam spre Westwood Village, spusei repede, putem discuta pe drum?

Mă privi de sus în jos. Purtam un vechi jeans, o cămaşă de cowboy spălăcită şi tenişi: nu corespundeam probabil ideii pe care şi-o făcuse despre mine. Dădu din umeri şi făcu un semn în direcţia uşii.

Ieşiţi afară, se întoarse şi-mi spuse:

— Să mergem acolo, la cafenea.

— Cafeaua lor e scârboasă.

— Ador cafeaua scârboasă.

Privirea i se înăsprise şi încercă să surâdă, într-o grimasă ce-i sălta buza superioară, descoperindu-i caninii. Strâmbătura asta mă deconcertă ca şi brusca lui schimbare de atitudine.

La cafenea, pe Wilshire, mă tulbură încă mai mult comandând un pahar cu lapte. Aşteptând ca să ne fie servită comanda, se lăsă mult pe spate pe scaun şi mă privi insistent. Ochii îi erau întunecaţi, împodobiţi cu gene lungi, plini de o ironie interogativă. Erau rând pe rând veseli şi foarte duri. Încruntă sprâncenele şi spuse aplecându-se spre mine:

— Ţin să-ţi spun un lucru. Am două metode de lucru. Una este civilizată, cealaltă… Nu cred că dumneata o preferi pe cea de-a doua.

— De acord.

Chelneriţa ne aduse cafeaua mea şi laptele lui Sunday. Îl gustă cu mare plăcere şi declară:

— E într-adevăr bun. Sunt nebun după lapte. În schimb, nu ştiu încă deloc care îmi sunt sentimentele cu privire la dumneata… Spune-mi exact ce-ai făcut, Julian. Salariul, ţi-l plăteşti cum?

— Sunt şofer şi interpret. De altminteri, urmez cursurile serale ale universităţii din Los Angeles.

— Ce studiezi?

— Istoria artei.

— Foarte bine. Şi aveţi şi un permis de conducere? Schiţai o mişcare spre portofel dar el îmi făcu semn că nu e nevoie.

— Unde erai noaptea trecută? mă întrebă.

— Cu o prietenă. Am cinat, am asistat la o licitaţie şi am petrecut restul serii împreună, până în jurul orei unu dimineaţa.

— Ea o va confirma?

— În mod cert, dar cred că va prefera să-şi păstreze anonimatul.

Îşi termină laptele şi contemplă fundul paharului cu un aer gânditor.

— Şi de ce acest anonimat?

— Este căsătorită… înţeleg că mă suspectaţi.

— Tii! Înţelegi? spuse el pe un ton de nepătruns. Şi pentru Rymani… ai fost ce… interpret sau şofer?

— Niciuna, nici alta. Ceva mai personal.

— Eraţi prieteni?

— Nu, nu tocmai.

— Bun, atunci ce-ai făcut, mai precis, cu Rymanii. Faţa îmi era contractată, îmi simţeam gura uscată şi amară.

— Ryman ar fi trebuit să v-o spună.

— Gata, ne-am jucat destul, Julian. Tu faci dragoste pentru bani, o ştim foarte bine amândoi. Aş putea să te bag la răcoare, să dau pontul presei şi mâine tot Los Angeles-ul ar fi la curent. Asta vrei?

— Nu, sigur că nu.

— Atunci povesteşte-mi ce s-a petrecut cu Rymanii, Julian.

Ce puteam face? N-aveam decât să-i spun adevărul… în sfârşit aproape tot adevărul şi, la drept vorbind, nu era genul de întâmplare pe care o povestire s-o înfrumuseţeze.

Capitolul 11

Michelle plecase fără să lase un cuvânt. Făcuse patul, golise scrumierele de mucuri, spălase puţina veselă care zăcea în chiuvetă, ştergând orice urmă a prezenţei sale. Pe drumul de înapoiere, după ce-l părăsisem pe Sunday, mă întrebasem ce aş fi putut să-i povestesc pentru a face această istorie cu contravenţii plauzibilă, aşa încât absenţa sa îmi dădu un sentiment de uşurare. Dar apoi, singurătatea camerei, mă tulbură puţin. Ea nu-mi lipsea, nu, nu-i doream prezenţa, dar imaginea sa rămăsese imprimată în mine. O revedeam în diferite poziţii, unele dintre cuvintele sale îmi reveneau în auz. Din nu ştiu ce motiv, lipsa oricărui mesaj mă lăsa descumpănit. Cum să o contactez? Nu ştiam unde locuia, cu ce se ocupa. Avea oare copii? Care era profesiunea soţului? Câţi ani avea ea? Toate astea erau fără mare importanţă, chiar dacă i-aş fi avut numărul de telefon nu aş fi chemat-o şi totuşi, asta mă agasa. Făcuse atâtea eforturi ca să afle tot soiul de lucruri despre mine şi abia în această clipă îmi dădui seama că ea ştiuse să-şi păstreze misterul.

Încercai cu pianul, cu cititul, îmi ascultai benzile cu „Suedeza fără efort…”, mersei până acolo încât suportai un fel de foileton muzical pe care televiziunea îl destina femeilor casnice. Toată ziua se târî astfel parcă fără să se mai termine. Imposibil să mă concentrez la ceva, mintea îmi era permanent asaltată de Julie Ryman.

Evident, în loc să mă răsucesc în cerc, aş fi făcut mai bine să-mi asigur spatele: s-o sun pe Lisa Williams, s-o previn, să consult un avocat… De ce n-am făcut-o? Greu de spus. Se pare că eram convins că se întâmplase ceea ce era mai rău şi că orice aş fi făcut n-ar fi putut schimba nimic. Şi apoi, într-un anume fel voiam ca să iasă rău, într-

adevăr rău. Ce se petrecuse era oribil şi găseam firesc ca asta să nu se poată rezolva aşa, repede înmormântat, repede uitat…

De fiecare dată când se petrece o crimă care face multă zarvă, poliţia pune mâna pe câţiva dezaxaţi gata să recunoască oricând că ei sunt vinovaţii. Există fără îndoială un strop din soiul ăsta de nebunie în mine, o parte hipersensibilizată din eul meu care îmi cerea să sufăr pentru această moarte. De fapt, nici măcar nu-i chiar aşa ciudat, falsele confesiuni ale acestor detracaţi atestă un fenomen universal, exact aşa precum a făcut-o poetul John Donne când a scris „Niciun om nu e o insulă”. Da, moartea unei fiinţe ucide ceva în fiecare dintre noi. Clopotul care suna pentru Julie Ryman, suna de asemeni şi pentru mine. Era a doua experienţă cu moartea, pe prima, o făcusem la zece ani, la sinuciderea mamei. Amintirile se revărsau aşa trist în mine.

Iată de ce când o clientă, Alina Lautner, telefonă ca să afle dacă eram liber în seara aceea, prinsei din zbor această ocazie de a ieşi. Ea voia să o însoţesc la un banchet de binefacere în profitul unui partid politic în căutare de fonduri, undeva într-un hotel din cartierul de afaceri şi era exact ce-mi trebuia, o adunare zgomotoasă şi veselă unde nu mai era loc pentru gânduri rele.

Alma Lautner era văduva lui John Lewis Lautner, unul dintre cei mai mari speculatori funciari din California. Practic toate terenurile pe care le cumpărase el se dovediseră fie excelente plasamente imobiliare, fie excelente terenuri petrolifere. Ca din întâmplare, pe unele din proprietăţile sale considerate până atunci ca de mic interes trecea o nouă autostradă sau un viaduct, aşa încât îşi făurise grosul averii vânzându-şi terenurile către municipalitate. Făcuse din Alma una dintre femeile cele mai bogate de pe coasta de vest. Afacerile n-o interesau, dar nu-i displăcea să-şi folosească averea pentru a finanţa campaniile

electorale ale diverşilor candidaţi politici. Şaizeci şi cinci de ani pe puţin, colţuroasă şi înţepenită ca un cadet de la West Point, ea se îmbrăca de o manieră foarte strictă. Avea obrajii mai degrabă supţi, pomeţii roşii şi un nas bourbonian tare coroiat, ochi de un albastru spălăcit şi buze lăsate în jos de mizantrop. Cu toţi banii săi şi cu aerele sale de mare nobilă, ea băga spaima în destui oameni. Oricum, eu o admirasem totdeauna pentru vorbirea ei fără ocolişuri. Spunea totdeauna ceea ce gândea.

— Nu sunt mai bună decât alţii, îmi spusese într-o zi. Sunt însă atât de bătrână şi atât de bogată încât îmi pot permite să spun adevărul. E singurul avantaj al bogăţiei; inutil să-ţi pierzi timpul în linguşeli. Problema în această ţară e că oamenii cred că averea îţi dă un cec în alb ca să te comporţi ca o adevărată târâtură. Soţul meu era aşa ceva. Se născuse sărac şi la moartea sa reprezenta mai mult de patruzeci de milioane de dolari. Niciun om cinstit nu poate ajunge la un asemenea rezultat în această ţară. Eu, m-am născut bogată şi am fost învăţată să mă arăt generoasă cu cei mai puţin norocoşi decât mine.

Alma avea o imagine aristocratică a lucrurilor, ea era unul dintre cei mai mari filantropi din Los Angeles, nu din iubire faţă de ceilalţi sau din vreo simpatie deosebită, ci din cauza mândriei sale şi a rigidei sale concepţii despre onoare. Era aproape singura persoană cunoscută de mine care să nu fie obsedată de dorinţa de a-şi spori bogăţia sau de a avea mai multă notorietate.

Fizic vorbind între noi nu se petrecuse niciodată nimic: ea pusese lucrurile la punct încă de la început. Totuşi, într-o zi, cam tristă, chiar în mijlocul unui restaurant, ea-mi prinsese faţa în mâini şi mă sărutase apăsat pe gură. Brusc accent de violenţă, mişcare neaşteptată, ca aceea a unei păsări repezindu-se asupra prăzii, acest gest mă lăsase stupefiat.

— Şi gata! spusese ea. Chestia asta mă sâcâia de la o vreme… Acum s-a făcut şi nu mă voi mai gândi la ea. Hai, nu avea un aer atât de şocat, Julian! Dumnezeu ţi-a dat frumuseţea, el ţi-a dăruit gura asta adorabilă şi n-am făcut decât să-i aduc un omagiu.

Gest excentric ce corespundea perfect personajului. Sunt convins că spunea adevărul, că mă sărutase impersonal, aşa cum ar fi putut să inspire mireasma unei flori sau să admire frumuseţea unei statui de marmură. Şi nu avea să se mai repete acest gest intim.

Cu Alma nu aveam avantajul pe care-l aveam asupra acelora cu care făceam dragoste. În fapt, ea nu aştepta nimic de la mine, şi, când avea chef, era oricând capabilă să-şi folosească spiritul critic şi independent pe seama mea.

În acea seară, în limuzina ce ne ducea la recepţie, făcu exact acest lucru.

— Eşti strălucitor, Julian, îmi spuse ea.

— Cum?

— Pielea, părul tău… totul scânteiază. Trebuie că ai mare grijă de tine.

— Fac multe exerciţii, răspunsei neutru, neştiind unde voia să ajungă.

— Ce ciudat trebuie să te simţi… oriunde mergi, bărbaţii şi femeile te privesc cu atenţie. Eu n-am fost niciodată frumoasă, aşa că n-am avut niciodată o astfel de problemă. Atunci când eram tânără invidiam femeile pentru frumuseţea lor, dar acum s-a terminat. A fi frumos, înseamnă a fi prizonierul aparenţei tale, exact ca tine.

Se opri o clipă ca să vadă dacă am muşcat din momeală, dar cum rămâneam tăcut, continuă:

— Ţin mult la tine, Julian, de aceea îţi vorbesc aşa. Bărbatul seducător trebuie să fie de două ori mai tare, fiindcă impactul său cu lumea exterioară este foarte puternic. Oamenii sunt sensibilizaţi, i se facilitează totul. Există tentaţia de a fi asimilat aparenţei sale şi de a fi acaparat. Toate astea sunt

valabile, bineînţeles, pentru un individ slab care poate fi exploatat. Se vorbeşte despre frumoase blonde uşuratice. Cine le-a făcut uşuratice dacă nu frumuseţea lor? Ţin mult la tine, Julian, dragul meu băiat, dar uneori mă gândesc că aş fi mult mai fericită dacă n-ai avea atâta timp să-mi consacri. Dacă ai fi nepoţelul meu, ţi-aş spune: trebuie să faci altceva cu viaţa ta.

Credeţi-mă, un asemenea discurs întunecase seara încă din plecare: eram indignat de criticile sale. Tot soiul de răspunsuri furioase îmi treceau prin minte şi mi-a fost greu să mă împiedic a le pronunţa cu glas tare. Era oare drept să mă atace, să mă prezinte astfel, când făceam exact lucrul pentru care mă plătea? Ştia foarte bine cum îmi câştigam viaţa, cine eram. Nu pretinsesem niciodată a fi altceva dar, desigur, în adâncul meu, eram neîncetat împuns de ambiţia de a face ceva mai bun, ea o înţelesese de multă vreme, aşa încât cunoştea precis locul unde trebuia să lovească pentru a răni. Ar fi trebuit să-i fiu recunoscător pentru interesul pe care mi-l purta, era sinceră şi altruistă dar cuvintele sale făceau în mod dureros să răsune ecourile propriilor mele angoase privind viitorul încât îmi deveneau teribil de neplăcute. Eram deja lugubru şi n-aveam nici un chef să mă simt lovit cu asemenea adevăruri. La masa de la dineu nu s-au servit decât eternul pui călduţ, mazăre, cartofi care păreau să aibă zece ani, cu un vin roze de California destul de prost. Cam vreo sută de invitaţi îşi cufundau nasul în aceste bucate de self-service, mai ales perechi în ţinută de seară clasică. Nu era marele şic, nici elita show-business-ului, ci reprezentanţii unei puteri mult mai durabile. Adevăraţii piloni ai economiei californiene se aflau acolo: consilieri municipali, responsabili cu amenajarea teritoriului, magnaţi ai agriculturii, preşedinţi de companii petroliere, administratori ai industriei aerospaţiale. Ici şi colo, reperai figuri cunoscute de femei din înalta

societate: moştenitoare, văduve, soţii de prinţi ai industriei, clasă pe care politicienii o tapează pentru a obţine fonduri pentru campaniile lor. Era nivelul cel mai înalt, cu cele mai mari mize existente în ţară: se pariază pe un candidat ca pe un număr la ruletă şi, dacă iese, se recuperează investiţiile după alegeri, sub formă de clientelă şi de pieţe.

Deasupra podiumului, o banderolă proclama: „Partidul democrat din California, al 22-lea district Welcome State, senator Richard Staples”.

Desigur, numele nu mi-era cunoscut. Staples era unul din tinerii lupi ai politicii, liberalism şi privire de star cinematografic, imagine charismatică. Ambalarea este o povară! un moderat, acceptabil deopotrivă şi de aripa stângă a partidului, şi de conservatori. Imaginea sa de liberal ţinea mai ales de o savantă folosire a machiajului, în jur de patruzeci de ani, cu părul de un blond auriu ce dădea impresia de a fi permanent răvăşit de vânt şi cu un surâs larg ce-i dezvelea nişte dinţi foarte fotogenici. Ochii îi erau mai degrabă mici, în nişte găuri de burghiu, şi se mişcau fără încetare, explodând cu orbitorul surâs.

— Cunoşti viaţa politică a Californiei?

Alma Lautner mă smulgea din visare.

— Nu, nu tocmai.

— Ai gust, sunt toţi nişte târfe.

Mă simţeam destul de bine plasat pentru a vorbi despre târfe, aşa că declarai:

— Uite, de exemplu Staples. Vă daţi seama ce efort şi ce disciplină mentală îi trebuie ca să-şi impună să surâdă cu frumoşii săi dinţi la o sută de persoane? Să se prefacă în faţa fiecăreia dintre ele? E o anume măreţie în asta.

— Eşti într-adevăr cinic, astă seară, Julian.

— Nu, dar ştiu să văd geniul acolo unde se găseşte. Gândeşte-te la toţi aceşti sforari, la aceşti intermediari şireţi, la aceşti avocaţi veroşi care sunt gata să-şi vândă pe taică-su şi pe maică-sa

pentru un gram de putere în plus, şi cărora Staples li se strecoară totuşi pe sub nas!

Alma începu să râdă sub pelerină dar simţeam că observaţiile mele o indispuneau. Să se spună despre candidatul său că e o târfă, treacă-meargă, dar să te iei de structura care subînţelegea întregul sistem, asta, n-o aprecia deloc. Era ca şi cum aş fi atacat-o direct.

După cină, Staples ţinu un mic discurs, bine studiat, pentru ca fiecare să înţeleagă ce-i place. El voia să vină în ajutorul minorităţilor şi al păturilor celor mai defavorizate, fără ca să răpească nimic celor care profitau de pe urma acestei sărăcii; el declară că trebuia timp pentru a se schimba lucrurile şi că multe lucruri trebuiau să se schimbe, apoi se grăbi să se ambaleze cu privire la marele său Stat, la marea sa țară şi, atenţie! să nu fie vreo neînţelegere, el a susţinut toată viaţa sistemul liberei întreprinderi şi dreptul omului de a se ridica… etc. Pe scurt, asta voia să spună: „Nu vă speriaţi băieţi, nici vorbă să ne atingem de monopolurile voastre, să vă luăm o iotă din putere, nimeni nu se va lega de interesele voastre!”.

Observându-mi vecinii de masă, trebuie să spun că n-am fost deosebit de impresionat de figurile lor. Nu se citea pe ele nicio bunăvoinţă, nu entuziasmul pentru o mare idee îi adunase acolo. Nu erau decât nişte tipi mai mult decât mediocri legaţi de atracţia banului şi a puterii. Aveau exact înfăţişarea tuturor celor de soiul lor: pretenţioşi şi închişi, mereu în alarmă, şi totuşi cu o urmă de moarte în privire. Cineva mi-a spus într-o zi că după vârsta de patruzeci de ani eşti răspunzător de chipul tău; pe cele mai multe din cele care mă înconjurau citeam un fel de închistare într-o răutate meschină. Calităţile omeneşti fuseseră sacrificate devorantei ambiţii. Nu grăsimea lipsea acestei adunări – fălci mari, burdihane mari, ai căror proprietari ştiam că aveau tendinţa să consume mai mult decât puteau metaboliza, să ia mai mult decât

li s-ar fi cuvenit; pe scurt erau pe cale de a deveni nişte şacali veritabili.

Am văzut nişte fresce romane reprezentând Senatul în perioada decadenţei: se vedeau acolo o mulţime de personaje şi de chipuri de acelaşi gen. O anume fascinaţie malefică se degaja totuşi din această adunare căci o aură de putere învăluia pe membrii asistenţei, iar eu nu eram cu totul imunizat împotriva atracţiei pe care o exercitau. În ciuda dezgustului pe care îl încercam faţă de ei, mă subjugau şi eram măgulit să fiu prezent printre ei în tovărăşia uneia dintre persoanele cele mai importante ale reuniunii lor.

După discurs, Alma mă antrenă spre Staples şi spre grupul de demnitari ai partidului pentru ceremonia saluturilor. Nu prea eram ce e drept cu gândul la ceea ce făceam: întindeam mâna, simulam zâmbete de paiaţă bine dresată în vreme ce prin faţa noastră defilau marii granguri. Staples însuşi se apropia, urmând şirul invitaţilor: mâna care se întinde, mâna care se lasă în jos, surâsul imuabil agăţat de pe buze… Când ajunsese în faţa Almei, chipul i se lumină mai mult şi se opri să schimbe câteva cuvinte cu ea. Eu însă nu acordam nicio atenţie spuselor lor: aveam ochii aţintiţi asupra soţiei senatorului, ceea ce la urma urmei nu avea nimic surprinzător, dat fiind faptul că ea se afla încă cu mine în pat în acea dimineaţă chiar.

— D-nă Lautner, permiteţi-mi să vă prezint pe soţia mea, Michelle. Staples o trăgea spre el cu un gest maşinal, ţinând-o de umeri ca şi cum ar fi fost surioara pe care o prezinţi unui prieten mai în vârstă. Ea privea drept înaintea ei, surâdea de complezenţă şi întinse cu un gest de automat mâna spre Alma.

— Sunt încântată să vă cunosc în sfârşit, spuse încet, pe un ton neutru.

— Dânsul este Julian Cole, zise Alma.

Strângându-mi mâna Michelle mă privi drept în ochi. Buclele blonde îi erau adunate într-o coafură

Empire, cât se poate de clasică, purta la urechi cercei cu diamante, avea o rochie de seară de mătase cenuşie. Chipul îi semăna atât de puţin, de parcă era de gheaţă. Eu o sorbeam din ochi dar ea îmi ignoră chemarea şi încruntă uşor sprâncenele. Totul, cât durează un fulger; în clipa următoare vorbea deja cu femeia de lângă mine, continua să defileze prin faţa invitaţilor, articulând congratulările lipsite de orice sentiment pe care le cerea ritualul. Staples îmi aruncă o privire tăioasă – examinându-mă – şi nu-mi întinse mâna.

Acest incident, atât de scurt şi de insignifiant în aparenţă, mă răni profund. Mă înroşisem, inima îmi bătea să-mi spargă pieptul sub presiunea emoţiei. Bâiguind câteva scuze Almei, mă îndepărtai.

În oglinda toaletei îmi descoperii imaginea: o paloare mortală, ochii dilataţi şi nebun de furie. Mă înţelegeţi cred, n-aveam experienţă, niciun antrenament, nicio stăpânire de sine: descopeream chinurile geloziei şi aceste prime atingeri provocau în mine tot atâtea ravagii cât banala gripă care a decimat atâţia indieni în America. Mă simţeam trădat, mistificat. Această angoasă latentă de a fi respins socialmente, Michelle o făcuse să urce în mine prin jicnirea sa. De ce nu-mi spusese nimic despre soţul său? Eram covârşit de idei neplăcute, o bănuiam tot atât de falsă şi de calculată ca şi el. Cine era ea să-mi dea o asemenea lecţie? Să vorbească de independenţă, de autonomie şi de libertate? Ea era mult mai târfă decât mine, o târfă la scară mare care ducea probabil viaţa asta mondenă zi şi noapte. Ah, înţelegeam acum numele fals şi toată tăcerea despre viaţa sa! Eram bun numai pentru o noapte sau două, cucerire interesantă pe care fusese fericită să o facă, dar atât. Reacţia sa era dovada: fusese îngrozită să vadă brusc confruntate cele două faţete ale vieţii sale. Da, ştiuse să mă facă să înţeleg spre care dintre ele înclina fidelitatea sa.

Inutil să-mi ascund emoţia: eram nebun de furie împotriva ei, atât de tulburat încât nici nu-mi dădeam seama că purtarea mea era disproporţionată faţă de fapte. Dar nu puteam admite că sunt deja îndrăgostit de ea. Iar ea mă rănise privindu-mă cu un ochi îngheţat, mort, şi singura mea reacţie fusese fuga.

Când revenii la Alma, ea mă anunţă că fusesem invitaţi la o recepţie privată la Staples, în Beverly Hills.

— Senatorul n-a invitat decât câteva persoane… Dar ai o înfăţişare înspăimântătoare, Julian, îmi spuse ea.

Îi răspunsei că puiul îmi căzuse greu şi mă făcuse să vărs. Răspunsul n-o mulţumi, dar eram atât de palid şi arătam atât de rău încât mă lăsă în pace, când mă scuzai că nu mai pot rămâne. Pe când mă îndreptam spre ieşire o zării pe Michelle lângă senator, prins într-o conversaţie în mijlocul unui grup. El o ţinea de mână de parcă i-ar fi fost fiică-sa. Se îndreptă spre alţi invitaţi şi mâna îi rămase ferm agăţată de braţul gol al soţiei sale. Chipul Michellei oferea aceeaşi imagine lipsită de expresie pe care o au manechinele de plastic de pus în vitrină şi, când vorbea, glasul nu-i era decât un murmur.

Şi aceasta era creatura extraordinară, femeia plină de pasionată independenţă! Aceasta era femeia pe care o admirasem în tăcere pentru forţa sa de caracter? Mândria mea era rănită dar eram totodată trist şi mânios: era pentru prima oară când îmi făcusem iluzii cu privire la o femeie.

Făcându-mi loc printre invitaţi, un tip înalt cu mustaţă blondă şi cu nasul cât un cartof se desprinse din mulţime şi mă urmă afară. Îl reperasem deja: era unul din puţinii care nu purtau costum de ceremonie şi-l luasem drept o gardă de corp a senatorului. Luă ascensorul cu mine. În hol cumpără un ziar şi ţigări şi-l văzui umblând de colo până colo, aparent fără nicio treabă. Intrai în

barul hotelului, comandai un pahar şi el făcu la fel. Avea o faţă prelungă morocănoasă şi ochi cenuşii lipsiţi de orice expresie. Nasul borcănat şi mustaţa pe oală îi dădeau aerul de înmormântare al unui adevărat copoi.

Oprii un taxi în faţa hotelului şi el se urcă într-un Plymouth parcat aproape chiar în faţa uşii, acolo unde portarul nu lăsa pe nimeni să staţioneze vreodată. Doar poliţaii pot parca oriunde. Tipul mă urmări până la hotelul meu, trase de cealaltă parte a străzii, opri motorul şi rămase acolo. Plătii taxiul. O clipă îmi trecu prin minte ideea să traversez şi să-i cer explicaţii privind această urmărire dar, în cele din urmă, o lăsai baltă. Poliţiştii mă supravegheau din cauza morţii Juliei Ryman.

Capitolul 12

De dimineaţă încercai să reperez tipul care mă urmărise dar el nu mai era în faţa hotelului. Poate că îl înlocuise unul ceva mai subtil. Să fiu filat, era ceva nou pentru mine şi, dintr-o dată, începui să văd oamenii cu un alt ochi. Făcui o plimbare prin Westwood Village ca să arunc o privire la vitrine; mă fofilam scrutând trecătorii şi tocmai din cauză că eram foarte atent o zării pe Michelle. Mergea pe celălalt trotuar, uşor în urmă, cu aceeaşi viteză cu mine, oprindu-se atunci când mă opream. Purta o pălăriuţă de pai fin împletită şi ochelari de soare, dar o recunoscusem cu uşurinţă. Ce voia cu mine? Mă prefăcui că nu am văzut-o şi continuai să hoinăresc, dar fără să mă mai uit după poliţişti: ea singură mă interesa. Intrai la un vânzător de discuri şi răscolii prin teancul de long-play-uri pândind uşa de la intrare cu coada ochiului. Ea nu mai sosea, oare mă înşelasem? Era fără îndoială o pură coincidenţă şi în acea dimineaţă ea ieşise doar la cumpărături în Westwood. Îmi luasem dorinţele drept realităţi… Ce duş rece, după atâta exaltare! Dar la urma urmei ce mă apucase? De ce să mă las obsedat de această femeie şi să fiu aşa de nefericit? Doar noaptea trecută mă hotărâsem să nu o mai revăd! Priveam coperţile discurilor fără să le văd, mă simţeam din ce în ce mai rău. Toate gândurile mi se roteau în jurul ei şi mă umpleam de o tristeţe sfâşietoare.

— Tii! Bună ziua Julian.

De cealaltă parte a raftului, Michelle mă privea simulând cu stângăcie surpriza.

— Nu mă aşteptam să…

— Pură coincidenţă, d-nă Staples. Ce mai faceţi?

Adoptasem un ton uşor, dezinvolt; ea mă privea cu atenţie, parcă pentru a citi în mine.

— D-na Lautner ne-a spus că sunteţi bolnav.

— Da, într-adevăr, ceva ce se digeră greu… spusei cu un gest evaziv. Bun, ei bine, trebuie să plec. Încântat că v-am reîntâlnit.

Ea mă ajunse din urmă în clipa în care deschideam uşa. Mă prinse de braţ şi mă făcu să mă întorc, amintindu-mi de felul în care îmi prinsese încheietura mâinii la Polo Lounge, la prima noastră întâlnire. Ochii îi aruncau fulgere.

— Dar ce se întâmplă?

— Ce vreţi să spuneţi, d-nă Staples?

— Oh, ascultă, încetează de a-mi mai spune aşa!

— Totuşi, e numele dumneavoastră.

— Dar de ce atâta copilărie? Eram tocmai pe punctul de a-ţi spune cine eram, aş fi făcut totul ca să nu afli în acest fel.

Uitasem de oamenii din jurul nostru. Eram încă fierbând de mânie, dar acceptai să luăm un pahar şi să stăm de vorbă. Intrarăm într-o pseudo tavernă nemţească, un local pentru studenţi, cu zidurile de cărămidă netencuită decorate cu halbe de cositor şi pipe lungi de argilă. Interiorul, aproape pustiu la această oră a zilei, era cufundat în penumbră. Sufeream de prezenta Michellei, şi absenţa sa m-ar fi făcut să sufăr la fel. O doream ca un nebun, dar eram atât de deprimat în acelaşi timp, încât abia aveam chef să-i vorbesc şi mă gândeam: dacă asta e dragostea, poţi să ţi-o păstrezi.

Michelle îmi mărturisi imediat că m-a urmărit încă de la hotel, dar nu a avut curajul să mă abordeze mai curând..

— Iulian… regret comportarea mea oribilă. Când te-am văzut ieri seară, am simţit oprindu-mi-se inima, eram paralizată. Când mi-am dat seama că pleci de la recepţie mi-a venit să urlu. Aş fi vrut să plec cu tine.

— De ce mi-ai ascuns cine eşti? Dacă ai făcut-o de teama că-ţi voi produce neplăceri, înseamnă că ai o părere teribil de bună despre mine…

— Hasard este numele meu de fată, n-am avut niciodată intenţia să te insult, spuse ea roşind.

— Ţi-am văzut soţul la televizor, e foarte impresionant.

Mă privi atent, încerca să descopere sarcasmul sau ostilitatea acestei observaţii.

— Sunt convinsă că minţi, constată ea cu un aer trist. Iar dacă din întâmplare eşti sincer, atunci te înşeli: nu este impresionant, este doar foarte ambiţios.

Ideea de a relata în detaliu conversaţia noastră, nu mă entuziasmează deloc: am dat dovadă de o meschinărie destul de dificil de admis. Nu mă puteam împiedica să o chinui, spunându-i exact inversul a ceea ce gândeam pentru a o face să sufere, s-o fac să plătească tot răul pe care mi-l făcuse. Toţi îndrăgostiţii trec prin asemenea mici ostilităţi patetice dar, la mine era probabil vorba doar de caracterul meu păcătos, de panica de a fi izgonit pe care o ascundeam luând ofensiva.

— Nu ţi-ai făcut decât datoria, te înţeleg perfect. Vezi, lumile noastre nu comunică, n-ar trebui nici măcar în această clipă să fim împreună.

— Nu mai vrei să mă revezi? mă întrebă brusc.

— La ce ar servi? Tu ai viaţa ta, Michelle, soţul tău. N-avem nevoie, niciunul, nici celălalt de o legătură.

— Ce groaznic! Într-adevăr, nu mai ştiu ce să fac… sunt incapabilă să-i dăunez în vreun fel lui Richard. Mai degrabă să mor.

Îmi prinsese mâna şi o strângea cu putere.

— Eşti deja în agonie.

— De ce spui un asemenea lucru? strigă ea.

— Oh, te cunosc… femei ca tine cunosc o mulţime şi apoi n-am niciun chef să-ţi răvăşesc viaţa.

— Când m-am căsătorit cu Richard, credeam că-l iubesc. N-aveam decât nouăsprezece ani, veneam direct dintr-un institut religios francez.

Acum, el ar vrea să avem un copil… Bănuiesc că, politiceşte vorbind, face impresie mai bună.

Ea aştepta să spun ceva şi mă implora din priviri.

— De ce să-l părăsesc? mă întrebă deodată. Să-i sfărâm cariera pentru că eu am comis o eroare?

— Sunt bărbat şi ştiu cum se petrec lucrurile astea. Bărbaţii încearcă întotdeauna să-şi culpabilizeze soţia. El are ceea ce-şi doreşte. Tu ar trebui să faci acelaşi lucru, să iei viaţa aşa cum e.

Mă contempla cu un aer bizar, puţin uimită, mai degrabă disperată. În sfârşit, credea oare că am să-i cer să-şi părăsească soţul pentru a trăi cu mine?

— Dar tu, Julian, plăcerea ta care e, unde e?

— Ştii, mă întreb de ce pierdem vremea aici discutând, când am putea fi în pat, îi spusei mângâindu-i obrazul. Să mergem la mine.

— Nu pot… sunt invitată la dejun.

— Anulează invitația.

— Richard ţine să merg, va fi acolo şi primarul.

Suspină, îmi strânse mâinile.

— Te rog… mâine, după ce mă voi fi gândit puţin la toate astea. Nu pot…

— Asta e, gândeşte-te! spusei ridicând din umeri. De fapt nici măcar nu mai ştiu ce aştept de la tine. Aseară, eram bolnav de furie. Când aş vrea să te fac să suferi, când am impresia că fără tine, am să mor.

Peste umărul lui Michelle văzui uşa deschizându-se ca să facă loc unui bărbat ce coborî treptele clipind din ochi pentru a pătrunde întunericul şi atmosfera plină de fum a tavernei. Era tipul care mă urmărise de la recepţie până la hotel.

N-aveam nici-un motiv ca să scap de el: poliţiştii mă suspectau de crimă şi era normal să mă fileze. Totuşi, faptul că eram tratat ca un criminal, că-mi erau supravegheate toate mişcările, începea să mă neliniştească. Mă scuzai deci, mă ridicai brusc şi, lăsând-o pe Michelle

descumpănită, mă repezii spre bucătărie. O ieşire de serviciu dădea spre o străduţă alăturată. Apucai pe ea şi făcui alergând un mare ocol înainte de a reveni la hotel.

Precauţii, în definitiv, inutile. O veritabilă pierdere de timp şi de energie: aşezat în maşina parcată în faţa hotelului inspectorul Sunday mă aştepta. Coborî geamul şi mă strigă:

— Hai, urcă în spate, murmură el.

Abia mă aşezasem, nici măcar nu închisesem bine uşa, că maşina demarase. Acceleraţia mă proiectă brusc pe spate, un fleac comparând cu ce urmă: cu farul răsucindu-se deasupra şi cu sirena urlând, el se năpusti în viteză pe Wilashire Boulevard. Motorul mugea, aveam cel puţin 150 la oră.

Nimic nu conta pentru Sunday, nici pietonii, nici celelalte maşini, nici stopurile. Eu, în spate, eram complet paralizat. Aţi văzut la cinema maşinile răsărind dintr-o dată pe ecran? Ei bine, la fel se năpusteau şi asupra noastră. Aplecat pe volan, Sunday se strecura, trecând neîncetat de pe un sens pe altul. Maşina zig-zaga precum o canoe lansată pe o apă de munte. În faţa noastră, la o intersecţie, circulaţia era blocată la stop; Sunday nu încetini măcar, se năpusti cu toată viteza, cât pe aci să lovească o camionetă, al cărei şofer puse o asemenea frână încât se răsuci cu totul.

— Dar ce v-a apucat? strigai.

— Ai minţit! urlă el pentru a acoperi şuieratul sirenei. S-a verificat alibiul tău. Lisa Williams declară că ai plecat de la ea la ora zece seara. Crima a fost comisă o oră şi jumătate mai târziu. Cole, o să te bag după gratii.

— Dar vă spun că am rămas cu Lisa până la unu dimineaţa! V-am descris casa, camera ei… aş putea să vă spun chiar ce culoare avea slipul ei nenorocit în acea seară!

— N-ar fi trebuit să minţi!

— Dar n-am minţit!

— Ba da, ai minţit.

Aveam aerul unor puşti care se ciondănesc pentru un fleac, dar marea diferenţă e că el gonea cu 150 la oră şi că, dacă scăpăm teafăr din plimbarea asta, n-o făceam decât ca să ajung la răcoare.

Deodată, imediat după intersecţia dintre Wilshire şi Santa Monica Boulevard, el frână într-un scrâşnet de pneuri. Trase într-un refugiu de autobuz, opri sirena şi motorul.

— Ea a admis că tu mai fusesei la ea şi-n alte împrejurări, spuse el pe un ton obosit, ca şi cum n-ar fi avut nicio importanţă. Ai fi un muzician pe care ea ar încerca să-l ajute.

— Şi, la ce v-aţi aşteptat? Credeţi că avea să vă spună că sunt doi ani de când îi fac patul?

Sirena nu mai urla dar eu continuam să strig, deşi n-avea niciun rost.

— De acord, ea trebuie să-şi apere reputaţia, se poate admite.

— Dar, la naiba, minte! strigai. Ascultă, are nişte cicatrice după urechi şi… pe fund are o aluniţă aşa de mare! Aş putea s-o descriu din creştet până-n tălpi.

— Mda, ei bine eu nu cred că o să-ţi fie de prea mare folos la tribunal când o să te ridici şi o să începi să descrii în lung şi în lat păsărica doamnei Williams. Şi apoi, oricum ai lua-o, asta nu dovedeşte în niciun fel că tu făceai cu ea dragoste şi în acea noapte.

— A minţit la un punct, minte pe toată linia.

Se întorsese spre mine şi îi vedeam profilul dar nu mă privise încă în faţă. O făcu şi descoperii o surprinzătoare expresie amuzată ce-i strălucea în privire. S-ar fi putut crede că era într-o excelentă dispoziţie.

— Hei, băiat frumos, ce crezi despre felul în care conduc?

— Îl ador, Sunday. Tu ce crezi?

— Ar fi trebuit să-ţi vezi faţa în retrovizor… s-ar fi zis că înghiţisei un os de-a latul. Deci, aşa, tu te-ai ghiftuit cu femeia asta cumsecade, da?

— Fără nicio îndoială.

— Şi cu burgheza senatorului? Şi cu femeia asta din Charlottesville, şi cu d-na Ryman, şi cu toate celelalte păpici… la naiba atunci, ai vreun elixir secret sau cum?

— Mănânc spanac.

— Nu, pe bune? Mănânci vitamine? Te droghezi? Cum de te descurci?

— Eu nu ies din erecţie niciodată. Femeile, ştii, apreciază asta… Iar acum trebuie să-ţi spun că pentru mine e o catastrofă dacă o să continui să mă urmăreşti şi să umpli bordelul cu clientele mele. Doar nu vrei să-ţi trimit toate bunicuţele astea, nu? Atunci…?

— Hm… soţia senatorului, nu mi-ar displace, răspunse el. Da, în orice zi, la orice oră, e ceea ce eu numesc o…

— Nu o amesteca aici, Sunday.

Începu să rânjească.

— Ei nu, e înduioşător! Eşti într-adevăr un mare dur! Şi ai şi o inimă sub carapacea asta!

— Mă prostituez, nu sunt totuşi un marţian. Soţia senatorului n-are însă absolut niciun amestec în toate poveştile astea.

Începu să-şi răsucească o ţigară, bătând-o pe reversul palmei, frământând-o între degete; supraveghea cu o privire lentă şi metodică agitaţia străzii. Oameni de afaceri, hoinari oarecare treceau încolo şi încoace pe trotuare. Eram în apropiere de Beverlly Hills. De cealaltă parte a geamului, era libertatea. În sfârşit, forma californiană de libertate: soare din belşug, prăvălii debordând de tot ceea ce poţi avea cu bani, restaurante franţuzeşti, magazine de prezentare ale Rolls Royce-ului, femei elegante circulând la volanul unor strălucitoare decapotabile. Era universul meu dar, pe bancheta din spate a acestei maşini de

poliţist, aveam impresia că nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat. Sunday se întoarse spre mine, îmi pândea reacţiile:

— Cât câştigi pe lună, Cole? Simplă curiozitate din partea mea…

— Oricum, cât să-mi plătesc ratele pianului şi ale maşinii. Cu clientele se trăieşte în stil mare, dar personal nu mă interesează asta. Stau într-un hotel modest şi într-o singură cameră.

— Dar de ce nu te căpătuieşti căsătorindu-te cu una dintre clientele tale pline de bani?

— Nu-i ăsta visul meu.

— Ascultă, sunt nouă ani de când conduc brigada de moravuri din Hollywood, mă pricep la porcării. Crede-mă, Cole, am văzut multe, dar pe tine nu te înţeleg deloc. Ce cauţi, ce vrei să faci?

De ce oare îmi punea fără încetare aceeaşi întrebare, de ce această înverşunare asupra aceluiaşi punct slab? Cu neplăcere, îi răspunsei:

— N-am de gând să fac asta toată viaţa… Bun… oricum, nu m-ai luat la plimbare ca să discutăm despre modul meu de viaţă, nu?

— Ai accepta o confruntare? mă întrebă el.

— Ei bine… da.

Îşi aprinse în sfârşit ţigara şi inspiră profund, înghiţind tot fumul.

— Dar… nu te plictiseşte treaba asta? Nu te dezgustă niciodată?

— Ascultă, Sunday, eu le dărui femeilor plăcerea, există totuşi meserii şi mai respingătoare!

— De ce mi-ai ascuns că ai bătut-o pe d-na Ryman?

Strecurase această întrebare fără să-şi schimbe expresia.

— N-am făcut asta.

— Mda, aşa ai pretins dar apoi am procedat la un nou examen al corpului: gâtul, braţele Juliei Ryman erau pline de contuzii, de lovituri anterioare crimei. Ofiţerul însărcinat cu afacerea apreciază că ele i-au fost aplicate în timpul nopţii

pe care tu ai petrecut-o cu ea. Picioarele, fesele sale îi erau de asemeni maltratate foarte urât şi asta datează tot din acea noapte.

— Poate că a făcut-o soţul său.

Aceste cuvinte abia îmi ieşiseră de pe buze că mi se părură îndată derizorii. Asta era tehnica lui Sunday: să amestece întrebări fără importanţă şi întrebări esenţiale, şi dintr-o dată cele mai cinstite dintre răspunsurile mele sunau fals.

Luă o mică fotografie din torpedou şi o examină cu atenţie. Apoi, cu un surâs ciudat răsucit pe buze, cu privirea zdrobitoare, mi-o întinse.

Clişeul era dintre cele care te fac să verşi, genul de document-mărturie a crimelor de război. Faţa Juliei Ryman, groaznic mutilată, era de nerecunoscut: creierul împrăştiat, pielea jupuită până la os. Sângele cursese pe covor, creând în jurul capului o aureolă întunecată; trupul gol maculat de sânge părea să fi fost pictat cu ajutorul unei butelii de aerosol. Zăcea pe burtă, cu mâinile legate la spate, cu genunchii îndoiţi, cu picioarele desfăcute, sfârtecate. Lumina era crudă, acea lumină proprie fotografiilor de poliţie care suprimă orice nuanţă, orice umbră. Avui o tresărire, o sudoare rece începu să-mi acopere fruntea:

— A fost lovită în faţă cu un obiect contondent, declară încetişor Sunday. Are urme de muşcături pe tot pieptul… oh, nu muşcăturile amoroase, nu, mai degrabă cele ale unui şobolan de canal… Apoi a fost violată cu instrumentul crimei. Poate că, din când în când, îţi pierzi controlul asupra plăcerii pe care le-o procuri femeilor…

Lăsai geamul în jos, căutai cu disperare o gură de aer proaspăt; stomacul mi se revolta şi trebuia să lupt din răsputeri ca să nu vărs. Era o zi însorită, caldă şi uscată, aerul saturat de vapori nesănătoşi părea lipsit de oxigen, îmi amintesc că mi-am sprijinit fruntea de cromul încins al portierei acestei maşini de poliţie şi am privit afară clădirile,

du-te-vino-ul străzii, ca un animal condus la abator.

Rulând în tăcere şi fără să se mai grăbească, Sunday mă aduse înapoi la hotel. În aparenţă, nu avea de gând să mă aresteze. În clipa chiar în care se oprea lângă trotuar, ţâşnii din maşină şi-i întinsei fotografia prin geamul lăsat:

— Nu-mi trebuie, îi spusei.

Ridică din umeri:

— Nu, desigur… n-ai nevoie de ea.

— Ce vrei să insinuezi?

Demară încet, fără să spună un cuvânt, fără să-mi arunce măcar o privire, lăsându-mă singur, împietrit de groază şi înspăimântat de ceea ce văzusem.

Capitolul 13

— Scuzaţi-mă, d-le Cole.

Domnişoara Breame, recepţionera mă fixa cu ochii înspăimântaţi şi curios ieşiţi din orbite.

— N-am putut face nimic… au scotocit prin camera dumneavoastră.

— Dar de cine vorbiţi?

— Poliţia. Nişte poliţişti au venit în timp ce eraţi plecat.

Atunci asta era… mica hoinăreală cu Sunday… o şmecherie ca să mă îndepărteze de hotel şi să-mi scotocească în linişte camera.

— Ascultaţi, domnişoară Breame, este o neînţelegere. Am s-o lămuresc chiar azi, nu vă faceţi griji.

— Oh, dar eu nu-mi fac! Directorul nu sunt eu, e domnul Wibak, el trebuie să-şi facă!

Se strânsese în sine şi tremura imperceptibil, ca mângâiată de un curent de aer îngheţat. Domnişoara Breame nu mă iubise niciodată. Până în prezent această antipatie luase totdeauna forma unei dezaprobări glaciale şi mai degrabă pompoase, dar după felul în care mă privea acum, s-ar fi putut crede că mâinile mele şiroiau încă de sângele ultimelor victime.

— V-a mai căutat un tânăr înainte de a veni poliţia.

— Şi ce voia?

— N-a spus. Părea că ştie unde vă este camera. I-am cerut să nu urce şi a plecat.

— Dar ce tip de tânăr?

— Păi, nu ştiu! lătră ea. Un blond, cu părul destul de scurt… n-a lăsat nici-un mesaj.

Mulţumii pentru informaţie şi urcai în mare grabă treptele scării ce ducea la camera mea. Erau aproape doi ani de când locuiam aici dar dacă poliţiştii continuau să mă sâcâie astfel, proprietarii

aveau să-mi ceară să mă mut, mai ales că nu se prea împăcau cu pianul şi cu straniul meu orar. Camera mirosea urât a tutun şi ai fi crezut că a fost călcată de hoţi: patul cu susu-n jos, covorul strâns, discurile şi cărţile aruncate de pe etajere, hârtia care tapisa interiorul sertarelor comodei smulsă şi conţinutul acestora răsturnat pe podea… smulseseră grilele de ventilaţie, goliseră frigiderul, vidanjaseră apa din rezervorul de la toaletă. Perdelele fuseseră smulse, capacul televizorului demontat. Erau urme de degete murdare pe pliante şi pe ciubuce, în locurile unde căutaseră ascunzători. În interiorul pianului deschis, cenuşa masivă a unui trabuc căzuse întreagă peste coarde şi locul fusese ars acolo unde unul dintre ei îşi aşezase trabucul aprins.

Descoperii că îmi luaseră jurnalul intim şi asta mă termină. Mă cuprinse panica la ideea că Sunday era acum pe cale să citească analiza gândurilor mele, a temerilor mele cele mai secrete, a problemelor mele sexuale, a eforturilor mele înverşunate pentru a-mi face uitat un trecut tulbure.

Poliţiştii puseseră mâna pe jurnalul meu intim… astăzi îmi dau seama că aceasta a marcat întorsătura decisivă în raporturile noastre: începând din acest moment, i-am perceput ca pe nişte fiinţe insidioase şi înverşunate să mă distrugă.

Ce nebunie să aştepţi un ajutor sau o înţelegere oarecare din partea poliţiştilor! Cineva încerca să mă înfunde şi toţi aveau aerul că încearcă acelaşi lucru. Cum putuse oare Lisa Williams să mintă, când ştia prea bine ce implica asta pentru mine? Alibiul meu fusese spulberat şi, începând cu acest moment, evenimentele se succedară cu o viteză infernală în vreme ce ameninţătoare tenebre se adunau asupra-mi. Disperarea avea să-mi conducă de acum încolo toate mişcările.

Capitolul 14

Anne Laugton? Nu făcui efortul de a-i telefona ca s-o anunţ de sosirea mea şi nici nu mă străduii să-l „risipesc” pe poliţistul care mă urmări până la biroul său. Cum secretarul ei ieşise ca să-şi ia dejunul, apăsai pe butonul care, din anticameră, deschidea uşa de la biroul Annei şi intrai fără să fi fost anunţat.

Stătea la masă şi sorbea un coniac: avea în permanenţă o sticlă în sertar.

— Ce tot faci acolo? mă întrebă ea cu şarmul său obişnuit.

Mă lăsai în fotoliul de oţel şi piele aşezat în faţa biroului. Greşeală grosolană pentru că era unul dintre acele fotolii care se lasă pe spate, încât picioarele abia mai ating solul, dându-ţi o senzaţie de inferioritate. Din două una: să te laşi în voie şi să ai atunci impresia că eşti un bolnav întins pe divanul unui psihanalist sau să te aşezi exact pe margine şi să pari angoasat şi stingherit.

Anne mă privea de sus, cu bărbia sprijinită în mâini, cu un surâs plin de o blândeţe otrăvită pe buze. Purta un fel de rochie plisată de dantelă albă, foarte strânsă pe gât, ca un butoi de cute ce-i disimulau formele asemeni unui cort. O cămaşă de noapte pentru un bebeluş gigant din timpurile reginei Victoria! Mai multe panglici de mătase albă atârnau din cele două cozi blonde, avea pe obraji un machiaj roşu aprins şi o absurdă şi sinistră aluniţă desenată chiar deasupra gurii.

— Anne, am neplăceri.

— Răspunsul meu e scurt: şi…?

Deschise o casetă de marochin din piele bătută aşezată pe birou şi scoase o ţigaretă Kool pe care o răsuci între degetele sale groase. Ea se arătase totdeauna muşcătoare şi ostilă, totdeauna în defensivă. Era comportamentul său obişnuit şi

până atunci crezusem că dincolo de această faţadă se ascundea o reală prietenie faţă de mine. În mod brutal, îmi descoperii eroarea.

— Mă faci să-mi pierd timpul, Julian. Nu telefonezi, intri aici ca la moară… Ce se petrece?

— Sunt victima unui aranjament.

— Şi cine şi ce are contra ta?

Mă răsucii ca să mă ridic din fotoliu şi mă apropiai de fereastra care se găsea în spatele biroului. Jos, pe trotuar, poliţistul blond cu nasul cât cartoful aştepta, în picioare lângă maşina sa, cu mâinile înfundate în buzunare.

— E legat de afacerea Ryman.

— Te culcai cu ei?

O auzii înghiţindu-şi o gură de coniac, apoi lăsându-şi cu zgomot paharul.

— O singură dată, ca să-l servesc pe Leroy.

— Sugi la toate oile, ticălosule, spuse ea pe un ton egal.

— Oh, te rog! E vorba de o acuzaţie de crimă! Am făcut o pasă pentru altcineva, de acord, dar nu-i un motiv să faci din ţânţar armăsar!

— Dar de ce nu te duci să-l vezi pe micuţul tău prieten Leroy? Ţi-e dator, nu?

— Trebuie oare neapărat să faci acum pe femeia geloasă? o întrebai. Crezi într-adevăr că merit să ajung la închisoare pentru o amărâtă de pasă?

Cu un aer important ea deplasă câteva lucruri pe birou, prinse una din cozile sale şi cu capătul începu să lovească nervos palma celeilalte mâini. Cu aceeaşi morgă, cu aceeaşi autoritate precum generalul care-şi loveşte cizmele cu cravaşa.

— Deci tu faci afaceri cu alţii, mă trişezi când e vorba de bani şi apoi, când ai nevoie de ceva, tot pe mine vii să mă vezi.

— Ascultă, Anne, Lisa Williams era cu mine în noaptea în care Julie Ryman a fost asasinată, şi în faţa poliţiştilor a negat totul.

Anne, cu faţa de piatră, mi-o tăie scurt:

— Lisa Williams? Ah, da, într-adevăr, aveam o clientă cu numele ăsta dar cineva mi-a şterpelit-o. Acum, Lisa Williams nu prezintă niciun interes pentru mine. În ceea ce priveşte afacerile mele, Lisa Williams nu există.

— Ce spui acum, s-ar putea să te doară într-o zi!

Anne deschise un sertar, scoase o ploscă de argint şi un păhărel pe care-l umplu cu coniac. Îl făcu să alunece spre mine şi bău direct din sticlă.

— Dacă te ajut, spuse ştergându-şi buzele, va trebui să mă ajuţi şi tu.

— Cum?

— Va trebui să lucrezi cinstit, exclusiv pentru mine. Fără să mai încerci pe cont propriu.

— Dar asta n-are nicio legătură cu problema mea actuală.

— La naiba, are. Când te-am descoperit erai un fel de vagabond slăbănog care părea numai bun pentru o splendidă carieră de spălător de maşini. Eu te-am învăţat cum să te descurci cu femeile, unde să te duci, cum să te îmbraci. Te-am prezentat celor mai bogate tipe din oraş şi drept răsplată, într-o bună zi, tu te încumeţi să mă anunţi că eşti prea bun pentru mine şi mă dai la o parte. Permite-mi să-ţi spun că eşti complet ţicnit. Eu, îmi cunosc treaba, îi cunosc bine pe tipii doldora de bani. Eşti naiv, Julian, tu pretinzi că banii n-au importanţă pentru că-i judeci pe ceilalţi după cum eşti tu. Nu băiete; viaţa asta e o treabă serioasă, nu o poveste cu apă de trandafiri.

— Dar acum e altfel. Nu poţi înţelege că oamenii se schimbă? Astăzi când mă descurc într-adevăr bine, nici măcar nu mai e nevoie să mai fac dragoste. Devin un confident, un egal. Încep să îmbătrânesc, trebuie să evoluez.

— Şi evoluţia ta, unde mă plasează pe mine?

Ea înghiţi încă o gură de coniac, închise plosca şi o aşeză în sertar.

— Ce-o să fac cu suedeza asta care soseşte poimâine? E o tipă cu greutate în industria

automobilului, Saab, Volvo… Nu pot să te las să-ţi întinzi rahatul cu acest gen de cliente.

— Dar cine seamănă rahatul? protestai. Studiez suedeza de câteva săptămâni.

— Dacă mă laşi în pană de data asta, s-a terminat cu tine.

— Când te-am mai lăsat în pană? spusei furios. Ai câştigat o avere pe spatele meu. Din ziua în care am sosit, n-am făcut decât să-ţi aduc bani.

— În locul tău n-aş insista în felul ăsta, spuse ea, închizând pe jumătate ochii. În sfârşit, am să încerc să fac totuşi ceva pentru tine á apropos de Lisa Williams. De fapt sunt la curent cu mai multe chestiuni scârboase privind pe bărbatu-său decât pe ea. O să încerc de asemeni să aflu cine mai lucra cu Rymanii.

— Mulţumesc.

În prag, atunci când mă pregăteam să ies, ea îmi surâse cu un aer întrebător. Cu o privire plină de dispreţ:

— Tu ai dat lovitura, aşa-i?

— Ce lovitură?

— Uciderea Juliei Ryman.

Nu-mi credeam urechilor. Mă cunoştea de doi ani şi totuşi reuşea să-mi spună aşa ceva tot atât de liniştită ca şi cum ar fi vorbit despre ploaie sau timp frumos!

— Crezi într-adevăr ceea ce spui, Anne?

— Oh, nu te supăra, Julian. Nimeni şi nimic nu mă poate surprinde, mai ales în meseria asta.

— N-am omorât-o pe Julie Ryman.

Dădu din uriaşii săi umeri adipoşi şi, întoarsă cu spatele, gândindu-se deja la treburile care o aşteptau, conchise:

— Desigur, te cred pe cuvânt.

Mă înverşunasem să nu văd decât aspectele pozitive ale rolului meu de gigolo, ignorând laturile sale neplăcute şi penibile, suspraestimând binele pe care îl putusem face femeilor din când în când. Ceea ce e poate o incorectitudine din partea

mea. Aceste faţete ale meseriei, tipi precum Anne şi Leroy nu le priviseră niciodată prea de aproape. Totuşi această discuţie cu Anne mă tulburase profund. Ceea ce mă şoca nu era faptul că fusese capabilă să mă bănuiască, ci nesinchiseala ei integrală. Vinovat? Inocent? Asta îi era perfect indiferent. Şi era vorba acolo de universul meu, evoluam în deşertul moral pe care n-am ştiut sau n-am vrut să-l văd. Nu eram un copil naiv descoperind într-o bună zi că are de-a face cu nişte criminali în carne şi oase dar a bănui că aş putea fi un psihopat ucigaş fără ca aceasta să facă nici cald nici rece oamenilor din jurul meu, era totuşi o revelaţie.

Îmi pierdui pe drum poliţistul care mă urmărea înfundându-mă în garajul subteran al unui imobil de birouri de pe Hollywood Boulevard din care ieşii printr-o rampă ce dădea pe o stradă adiacentă înainte ca el să li avut timp să vadă în ce direcţie am apucat. Apoi, accelerai fără să mă opresc până la Pacific Palisades. O Facel Vega de aceeaşi culoare roşie precum maşinile pompierilor era parcată pe alee, alături de Jaguarul Lisei Williams. Eram în cursul săptămânii şi soţul Lisei era fără îndoială la treburile lui dar mă hotărâi să nu-mi schimb totuşi planurile. Aşteptând la uşă după ce sunasem mă gândii la ceea ce-mi spusese Lisa chiar aici, ultima dată când ne văzusem. Se putea oare să fi minţit? Nu. Când îşi va da seama, când va înţelege întreaga importanţă a problemei, nu va ezita să revină asupra declaraţiilor sale.

Tânăra şi durdulia slujnică mexicană deschise uşa. Dintr-o dată ochii ei mari, umezi, părură a se mări sub efectul surprizei dar ea reuşi totuşi să-şi recapete repede o privire subtil neutră. Fusesem totdeauna în excelente relaţii cu ea şi această răceală neaşteptată nu putea anunţa decât un dezastru.

— Como est, Carlotta? spusei surâzând.

— Senor Cole?

Îmi închidea trecerea, foarte crispată. Auzeam dinăuntru glasuri, un sunet de pian: una din fiicele Lisei Williams făcea gama.

— Cine-i acolo, Carlotta?

Tocurile Lisei răsunară pe parchetul holului. Bona dispăru şi o clipă mai târziu, capul Lisei apăru în uşa întredeschisă. Fără machiaj arăta jalnic, îmbătrânită şi ridată în jurul ochilor şi al gurii. Ceea ce avea mai frumos, ochii care de obicei scânteiau de răutate erau tot atât de duri şi de reci ca două mărgele de sticlă.

— Bună ziua, Julian, spuse ea pe un ton defensiv. Ce cauţi aici?

— Lisa, trebuie să-ţi vorbesc.

— Ce vrei?

— Trebuie să lămuresc unele…

Făcusem un pas înainte, ea împinse instinctiv uşa.

— Lisa, de ce ai spus aşa la poliţie? M-ai vârât într-o teribilă…

— Da, începu ea să ţipe cu o voce slabă, teribil de acută, a venit aici un inspector. M-a surprins mult ca tu să-i fi dat numele meu. Noi… noi am încercat să te ajutăm, să te determinăm să te ocupi de muzică. Niciodată n-am fi crezut că tu duceai o viaţă dublă.

— Dar ce poveste mai e şi asta?!

— Am spus inspectorului adevărul. Nu puteam, nu voiam să mint ca să te apăr.

— Dar eram aici. Am rămas cu tine până la unu dimineaţa.

— N-am niciun chef să mă găsesc amestecată în aventurile tale sordide.

Ușa se deschise cu brutalitate şi un bărbat de vârstă mijlocie îşi făcu apariţia. Cu părul spălăcit şi rar, cu faţa ameninţătoare, rubicond ca un butoi, purta echipament de tenis. Avea nişte bicepși enormi, nişte coapse ca un compas disproporţionate în raport cu capul. Cu buza inferioară atârnându-i, clipea nervos din pleoape.

— Ce se petrece, draga mea? întrebă el pe un ton de gheaţă. Ceva nu-i în regulă?

Mă sfâșia din ochi, dar îmi evita privirea.

— El e Julian Cole, tânărul care a declarat la poliţie că se afla cu mine în seara crimei.

Williams îşi umflă torsul, îşi ridică bărbia şi mă privi de sus.

— Am auzit vorbindu-se de dumneata, Cole. E destul de neplăcut şi aşa că soţia mea s-a lăsat atrasă în cursă de oportunişti ca dumneata, dar dacă în plus ei mai inventează şi tot soiul de istorii pe seama ei la poliţie, asta mă înfurie de-a binelea! Iar acum o să te rog să binevoieşti să te cari imediat.

— N-am minţit.

— Hai, vino înăuntru, draga mea.

Întinse braţul şi o trase pe Lisa înăuntru.

— Jur pe Dumnezeu că mă găseam aici.

— Minţi, ştiu bine că minţi, grohăi el.

— Şi cum puteţi fi aşa de sigur?

Pentru prima oară îmi susţinu privirea.

— Pentru că în acea seară, începând cu ora zece, mă aflam aici cu soţia.

Faţa îi era abjectă de văzut, poate urâţită de minciuna pe care tocmai o proferase. Nu ştiu de ce, dar deodată uitai de teama pe care fizicul său mi-o inspira. El era cel căruia îi era frică. De optsprezece luni soţia sa ieşea cu mine şi făceam cu ea dragoste aproape în fiecare vineri. Unde era el vineri seara? Ce soi de mârşăvii ştia Anne Laughton pe seama sa?

— Cunosc Karate, spuse el pe un ton puţin convins.

Gânditor, mă întorsei spre maşină. Totul devenea limpede: şi Williams se găsea pe listele Annei Laughton, era tot atât de interesat ca şi nevastă-sa de tinerii „simpatici”…

Când ajunsesem deja la capătul aleii, el strigă tare pentru ca Lisa să-l audă:

— Hai, cară-te înainte de a te învăţa ce înseamnă politeţea!

Înăuntrul meu, mă gândii: iată un bărbat care minte pentru a-şi proteja o amărâtă reputaţie socială, mai importantă în ochii săi decât soarta unui nevinovat trimis în închisoare pentru crimă.

— Să vedem, scârbă bătrână!

Mă întorsei, schiţând un pas spre el dar, bineînţeles o zbughi în casă şi închise cu zgomot uşa.

Era uşa sa, casa sa, eram la el. După toate aparentele era de asemeni lumea sa şi nu puteam face nimic. Leroy văzuse exact: în clipa în care încetasem să-i măi convin Lisa mă lăsase să cad. Momentul fusese ales cum nu se poate mai bine: niciodată nu mă găsisem atât de aproape de prăpastie.

Când sosii la hotel, Wibak, directorul, mă opri în trecere. Era un imigrant polonez, un tip subţirel, de vreo treizeci de ani, cu părul zburlit şi neascultător, cu ochi protuberanţi de un cafeniu cald. Lipsa bărbiei, dinţii ascuţiţi, îi dădeau o înfăţişare oarecum bizară. Un surâs puţin aiurit, şi totuşi impresia de ansamblu era plăcută. Nu avea într-adevăr alura unui director de hotel: extrem de nervos, se temea de toată lumea, inclusiv de personalul pe care era menit să-l comande şi care de altfel abuza de el, profitând de engleza lui aproximativă. Adolescent, cântase la oboi în orchestra naţională a Tineretului polonez şi era încă un muzician desăvârşit. Visul său cel mai mare: să-şi găsească timp pentru a studia şi să obţină un loc într-o orchestră americană. Mă invita deseori să ascult muzică în camera sa şi el intervenise ca să mi se permită să-mi instalez pianul, într-a mea.

— D-le Cole, poftiţi pe aici.

Mai degrabă nervos, mă aştepta la celălalt capăt al vestibulului, departe de urechile indiscrete ale domnişoarei Breame.

— Ştiţi, vă iubesc mult. Cel mai bun prieten din hotel, totdeauna, d-le Cole.

— Da, ştiu.

— Afacere teribilă cu poliţia. Domnişoara Breame gură spartă, povesteşte tot la toată lumea.

— Îmi pare foarte rău, spusei foarte serios. Foarte rău. Este o neînţelegere înspăimântătoare.

— Neînţelegere? Da…?

Mă privea cu atenţie, plin de speranţă.

— Caută pe un anume Julian Coleman. Eroare asupra numelui, eroare asupra persoanei. Am protestat vehement, Wibak, şi le-am spus că sunt gata să-i chem în justiţie.

— Fără chemat, spuse Wibak. Nu-i util chemat.

— Poliţia o să-mi adreseze scuze oficiale şi o să mă despăgubească pentru pagubele făcute în cameră.

— Oh, bună veste! spuse el bătând din palme. Acum domnişoara Breame bârfeli groase. Acum totul e clar.

Mă simţeam vinovat să-l amăgesc astfel pe Wibak cu veştile bune dar trebuia să câştig timp ca să pot reflecta. Pe când traversam holul, domnişoara Breame bătu în biroul său cu o cheie ca să-mi atragă atenţia. Ochii îi aruncau flăcări.

— „Sora” dumneavoastră e sus, spuse ea. A insistat s-o las să intre la dumneavoastră.

— Foarte bine.

— A sunat aici: credea că aţi fost jefuit. Din nefericire n-am putut să-i ascund că încăperea dumneavoastră a fost percheziţionată de ofiţeri de poliţie.

— Sunteţi într-adevăr foarte prevenitoare în ceea ce mă priveşte, domnişoară Breame. Vă rog spuneţi-o la cât mai multe persoane cu putinţă, ţin mult ca ştirea să se răspândească.

Uşa camerei mele se deschise chiar înainte de a fi avut timp să bag cheia în broască.

— Oh, Julian, am crezut că n-o să mai ajungi! Michelle îmi sări de gât şi mă trase înăuntru.

— Eram nebună de nelinişte!

— N-ar fi trebuit să vii aici, nu mai este deloc un loc sigur, spusei desprinzându-mă din îmbrăţişarea sa. Ea mă luă din nou în braţe:

— Taci. Vreau să fiu lângă tine. Ce-ţi închipui, că sentimentele mele s-ar putea schimba fiindcă ai necazuri? Ceea ce ai fi putut să faci nu are nicio importanţă.

— Dacă ai şti despre ce e vorba, n-ai mai spune asta.

— Tata a fost în Rezistenţă, spuse ea, luându-mi capul între mâinile sale. Unchii mei de asemeni, au murit toţi în mâinile SS-ului… până şi mama a fost arestată şi torturată. Ei nu i-a fost frică şi nici mie nu mi-e frică. Dacă am dragostea ta, nimic nu mă poate face să-mi fie frică.

Criza făcea să-i iasă la iveală partea pasionată a firii sale; era dintre acele fiinţe mândre şi impulsive care întâmpină aproape cu bucurie dezastrul ce le permite să-şi dovedească dragostea. Nu mă îndoiam de sinceritatea ei, dar mi-era milă de ea: din genul romantic impetuos, şi-ar fi sfărâmat viaţa din nevoia de sacrificiu.

— Nu mă aştept ca să-ţi fie frică, îi spusei, ci mai degrabă să fii îngrozită. Michelle, eu nu sunt un erou al Rezistenţei franceze, ca tatăl tău, sunt doar un mizerabil de gigolo.

— Şi ce importanţă are? Văd ceva mai departe decât atât.

— M-ai vedea mai uşor lăsând baltă meseria asta, spune?

— Şi ar fi asta oare o perspectivă aşa de înspăimântătoare?

O luai de mână şi o trăsei spre pat.

— Da, îi răspunsei, şi mi-e teamă. Chiar mă vezi făcând altceva? Domeniile care mă interesează nu-mi pot da de mâncare. Nimeni n-o să-mi plătească pentru ca să studiez muzica sau să stau pe un scaun citind în biblioteci. De ce ar face-o?

— Dar eu am bani, Julian. O să ai timp cât pofteşti să-ţi descoperi o carieră care să-ţi placă. Ai putea să-ţi reiei facultatea.

— Timp am avut şi uite ce-am făcut cu el. Inutil să ne amăgim: nu din întâmplare am devenit un gigolo şi tu ştii asta tot atât de bine ca mine.

Şi iată-mă antrenat cu ardoare într-o discuţie asupra unei probleme la care refuzasem totdeauna să mă gândesc: incapacitatea mea de a juca un rol normal în viaţă.

— Oricum, adăugai, n-aş suporta ca tu să mă întreţii. Mai degrabă spăl maşini.

— Cum? Atunci toate babele astea pot să te întreţină, iar eu n-am voie să-ţi dau nimic?

— Hai s-o lăsăm, ar însemna să devin complet vulnerabil, să mă las cu totul în voia ta.

— Dar n-ar însemna decât să restabilim egalitatea, spuse ea. Eu mă aflu deja în această situaţie!

Asta-i adevărat: ea se aruncase în valuri pentru mine. Eram îngrozit la ideea de a nu putea suporta o lungă relaţie afectivă sau, încă mai mult, de a nu avea nici măcar ocazia s-o încerc.

— Am să-ţi spun de ce poliţiştii mi-au scotocit camera. Ei cred că eu am ucis-o pe această femeie despre care se vorbeşte în ziare, Ryman. Cu două zile înaintea morţii sale, îmi petrecusem seara cu ea.

— Dar în seara când a fost asasinată, tu erai cu mine!

— Nu, eram cu o altă clientă… femeia aceea care a telefonat dimineaţa, atunci când eram în pat împreună. Ea neagă totul, de la un capăt la altul, şi soţul său coroborează la versiunea sa.

— Dar e cuvântul tău contra cuvântului său! protestă ea.

— Ştii, Michelle, cuvântul unui gigolo n-are nicio greutate! Mai ales când e bănuit de crimă. Cineva a hotărât să-mi pună povestea asta în cârcă. Nu ştiu nici cine, nici de ce, tot ceea ce ştiu e că

această cameră trebuie să fie ticsită de microfoane şi telefonul meu plasat sub ascultare. Poliţiştii ştiu chiar şi de existenţa ta.

— Şi…? Să fie la curent! strigă ea. Noi suntem doi, Julian în această galeră.

Această fidelitate mărturisită atât de spontan îmi tăie respiraţia. O luai în braţe, îi sărutai faţa, părul, gâtul. Purta o rochie indiană de mătase bleu pal ce-i cădea până la călcâie, croită într-o manieră ce-i sublinia cu discreţie formele. De la talie până la gât urca un şir de nasturi c-un desen delicat. Începui să-i deschei dar n-avusei răbdare să aştept. Îi mângâiai sânii prin moliciunea ţesăturii uşoare şi îi simţii întinzându-se şi încordându-se de dorinţă. Perfect nemişcată, mă observa cu o privire de o infinită blândeţe şi calm. Nu-i înţelegeam lipsa de reacţie. De obicei se arăta foarte activă şi îmi înapoia mângâierile atunci când ne iubeam. Văzând-o astfel aşezată cu picioarele încrucişate, îndoite sub ea într-o atitudine graţioasă, cu umerii drepţi, cu faţa uşor aplecată, simţii ridicându-se în mine un val de tandreţe. Cât de minunat era alcătuită, cât de delicată, cât îi era de încântătoare faţa – cât îmi era de preţioasă, toată, dintr-o dată! Cu o blândă apăsare o răsturnai pe divan, acoperind-o de sărutări mai întâi uşoare apoi din ce în ce mai pasionate, lăsându-mi mâinile să-i alerge pe sâni şi coapse. Ne mângâiarăm astfel complet îmbrăcaţi timp de câteva clipe, apoi începui să-i ridic mătasea uşoară a rochiei deasupra coapselor.

— Nu, nu încă, spuse ea, prinzându-mă de mână.

— Mmmm?

— Julian, te rog. Nu vreau să facem încă dragoste.

— De ce?

— Să mai rămânem aşa amândoi.

Reîncepurăm deci să ne sărutăm şi să ne mângâiem, dar eram tare descumpănit de reacţia sa. Sexul mi se întărise, ea putea să-l simtă când

mă lipeam de ea. Când mâna mi se aventura în scobitura coapselor sale, simţeam prin ţesătură că era caldă şi umedă. Respiraţia îi devenea mai profundă dar, din nou, când încercai să-i trag rochia peste şolduri ea-şi strânse mâinile la încheieturile mele.

— Ce nu-i în regulă?

— Nimic, vreau să mai aşteptăm încă puţin, spuse ea îmbrăţişându- mă.

Mirat, nefericit o respinsei.

— Hai, Michelle, ţie îţi place să faci dragoste. Ce nu merge?

— Îmi place să fiu cu tine, să-ţi vorbesc. Îmi place să mă săruţi, să mă atingi. Dar nu-mi place să-mi faci dragoste. Când tu o faci parcă văd că asta e meseria ta.

Ea îşi înfundă faţa în pernele de pe sofa cu un suspin puternic.

— Dar înainte îţi plăcea să faci dragoste.

— Era înainte.

— Înainte de ce?

— Înainte de a te iubi!

Mă apropiai de ea şi o atinsei din nou, dar ea rămase fără reacţie.

— Tu nu poţi înţelege femeile, Julian, spuse ea. Aşa încât nu simţi cât de frustrant e pentru mine că nu-ţi pot dărui niciodată plăcerea. Nu sunt oarbă. Văd limpede că tu îţi exagerezi orgasmele ca să-mi faci plăcere. Oh, e un lucru frumos, dar îmi dau seama că tu rămâi totuşi stăpân pe tine. Totdeauna distant. Totdeauna conştient, totdeauna la cârmă.

— Dar îmi place să te văd că eşti fericită.

— Spui celorlalţi să guste plăcerea, dar tu însuţi, tu, nu simţi niciuna, tu nu-ţi pierzi niciodată controlul.

— Plăcerea mea e plăcerea celuilalt.

Ea se aşeză, îşi netezi părul, apoi îmi mângâie obrazul şi spuse:

— E nostim… în toată viaţa mea de femeie măritată am făcut ca tine, am încercat să plac

soţului meu, sacrificându-i propriile mele dorinţe. În acest fel eram totdeauna împăcată cu mine. Am fost crescută în ideea de a dărui altora plăcere înainte de toate dar, în acest an, parcă nu mai eram sigură în conştiinţa mea: am început să înţeleg că nu eram cu adevărat generoasă, ci mai degrabă înspăimântată… N-aveam curajul să fac ceea ce doream, îmi erijam slăbiciunea în virtute, asta era. Aş vrea ca tu, cu mine, să ai curajul să faci ceea ce vrei cu adevărat. E oare aşa de greu de înţeles?

— Asta mă sperie, nu ştiu dacă voi fi capabil.

— Şi pe mine, dragostea mea, asta mă face să mă tem, spuse ea surâzând, dar nu te-aş iubi fără această teamă în tine.

Aceste cuvinte mi se părură extraordinare. Ea ştiuse să-mi străpungă apărările, să scoată la lumină făptura pe care o ascundeam atât de adânc în mine. Experienţa mă învăţase că toţi erau mulţumiţi de faţada pe care o prezentam lumii şi niciodată cineva nu voise să caute mai departe. Ori pe neaşteptate, se ivea o femeie care a refuzat tot ceea ce ceilalţi acceptaseră, care cerea să-mi las să cadă masca şi să descopăr acest eu ce mi se părea viciat şi trebuia ţinut secret.

În acea seară am făcut totul, mai puţin dragoste. Aveam aerul a doi adolescenţi pe o canapea încercând să remedieze lipsa de contraceptive. Era erotismul infantil, inocent şi curios de pervers pe care îl cunoscusem în adolescenţă şi căruia îi uitasem existenţa. Ea mă făcu să juisez în mâinile sale, îmi apăsă mai târziu sexul între sânii săi atât de calzi, atât de netezi şi, în clipa în care eram gata să termin încă o dată, îl sărută. Se spune că la vreme de război bărbaţii şi femeile se îndrăgostesc cu uşurinţă; niciunul, nici altul în acea seară nu ştiam ce ne va aduce ziua de mâine. Ne va fi dat oare să ne revedem? În acea seară ceva pur, imperios, o dimensiune nouă conferi privirilor noastre şi mângâierilor noastre o semnificaţie şi o intensitate deosebite. Când, în cele din urmă,

făcurăm dragoste, acesta a fost un acord total, într-o plenitudine infinită, ca şi cum am fi vrut să plămădim un copil şi să facem din el fructul a ceea ce există mai tandru şi mai pasionat în noi.

Noaptea aceasta nu fuse decât un interludiu şi coşmarul se reinstală aproape instantaneu a doua zi sub forma unui poliţist blond cu nasul turtit. Era acolo când ieşirăm, sprijinit de maşina sa, de cealaltă parte a străzii, cu o plictiseală teribilă pe faţă. O condusei pe Michelle până la automobilul său, apoi mă întorsei spre hotel. Ajuns la uşă, mă oprii. Remarcasem, ieşind, un tip roşcovan, cu părul pieptănat cu grijă, îmbrăcat într-un costum de flanelă de calitate şi cu o cravată de mătase în dungi. Avea figura plină şi destul de copilărească, purta ochelari cu montură de corn. Avea aerul unui tânăr avocat sau al unui agent de schimb. O clipă mai înainte, lipit de zidul hotelului, citea Wall Street Journal. Se deplasase vreo zece metri şi, acum în picioare lângă o maşină, mă observa pe deasupra ziarului. Când îi încrucişai privirea, coborî ochii şi se cufundă în lectură.

Poliţia mă supraveghea dar nu ascundea asta. Cine era deci acest personaj cu alura lui de student studios?

Îmi continuai drumul până la colţul străzii ca să mă aşez la coada din staţia de autobuz. Cum aşteptarea dură ceva, se strânseră vreo zece persoane în spatele meu, între care şi poliţistul, când autobuzul sosi. Mai departe, în spatele poliţistului sta bărbatul cu ochelari de corn. În ultima secundă plecai din staţie îndreptându-mă cu un pas rapid spre Westwood Boulevard. Poliţistul porni imediat pe urmele mele, cu mâinile în buzunare şi cu un mers nepăsător, încercând să păstreze cam cincizeci de metri între noi. Cu tipul cu ochelari de corn, era altă poveste. Când priveam înapoi, el părea de fiecare dată antrenat în ocupaţii perfect banale. Când îşi aprindea pipa, când îşi

ştergea pantofii, îşi împăturea ziarul, se oprea în faţa unei vitrine sau verifica numele unei străzi.

Oprit în faţa unei vitrine cu pantofi, observai imaginea tipului meu în geam. Citea cu atenţie meniul unui restaurant unguresc. Restaurantul cu pricina era închis pentru reparaţii! Răsucindu-mă pe călcâie, traversai chiar prin mijlocul circulaţiei şi-l ajunsei pe neaşteptate. Îi atinsei uşor umărul.

— Observ că dumneavoastră mă urmăriţi de o bucată de vreme, îi spusei cu un glas de catifea. Aş vrea să vă ofer un pahar.

Făcu un salt în spate, roşindu-se până la rădăcina părului şi strângându-şi ziarul la piept.

— Cum? bâigui el. Ce vreţi să spuneţi?

— Hai, nu fiţi timid. Îl strânsei mai tare. Vă găsesc teribil de seducător, să ştiţi.

— Scuzaţi-mă. Făcu gestul de a vrea să plece. Probabil e o neînţelegere. Eu nu…

— Nu fă pe imbecilul, îi spusei tăindu-i calea. Ador mutrele noi. Oamenii sunt aşa de închişi în sine încât aproape nici nu-şi vorbesc – nu îndrăznesc. Mă numesc Julian. Sunt Scorpion. Cu ascendent în Cancer. Nu-i de mirare că sunt capricios. Pariez că tu eşti un Taur. Cu aerul ăsta hotărât!

— Lasă-mă în pace, murmură el, cu privirea aţintită drept înainte, mărind pasul.

— Să te las în pace, pe tine?

Prinzându-l de umăr, îl sili să se întoarcă. Se desprinse cu brutalitate, cu ochii holbaţi de frică.

— Îţi baţi joc de mine? adăugai pe un ton dulceag şi ameninţător. O să-ţi sparg ochelarii te fac să verşi, ce te holbezi? Da, o să-ţi sfărâm mutrişoara asta delicată.

Dădu înapoi, aruncând priviri înnebunite la stânga şi la dreapta pe strada aproape pustie. Nu ştiu ce-mi dădea atâta îndrăzneală. În ciuda aerului său de bleg era mai voinic decât mine şi nici nu ştiam să mă bat. Contam fără îndoială pe poliţist ca

să intervină dacă lucrurile luau o întorsătură rea pentru mine.

— Cine te plăteşte?

Înaintai spre el cu pumnul strâns.

Retrăgându-se precipitat, se împiedică pe treptele de la intrarea unui birou şi rămase lipit de uşa de sticlă.

— O să te fac să treci prin ea, îi şuierai printre dinţi. Ca orice bun american ce se respectă eram suficient de îndopat de westernuri ca să fiu capabil să fac pe durul.

— O să chem poliţia, spuse el, îngrozit.

— Tocmai e colo un curcan, spusei. Du-te să-l cauţi.

Aruncă o privire plină de speranţă peste umărul meu. Prinzându-l de reverul hainei, îi trăsei deodată portofelul.

— Dă-mi înapoi asta.

— Încă un cuvânt şi-ţi rup porcăria asta de braţ. Respingându-l cu un brânci, aruncai o privire în portofel Era un adevărat port-document de cadru superior, din crocodil, prevăzut cu buzunare de plastic transparent destinate fotografiilor şi cărţilor de credit.

— Să vedem, deci. Floyd Connoly, născut la Boston, Massachusetts, la 12 august 1953. Nu eşti cam tânăr pentru treburi de-astea, Floyd? Asta-i o fotografie a puicuţei tale? Nu-i rea. Ochii sunt însă cam apropiaţi!

— Nu aveţi dreptul…

— Doar doi dolari mari şi laţi? Ei, pariez că n-ai nevoie prea mare de bani lichizi, cu atâtea cărţi de credit, hm? Permis de intrare la librăria Congresului… Legitimaţia de identitate oficială de funcţionar al Statului California… Permis de intrare al Senatului Statelor Unite… Richard Staples…

Închisei portofelul cu o mişcare bruscă.

— Dar cine eşti, dumnezeule?

— Nu ştiţi să citiţi?

— Lucrezi pentru Senatorul Staples?
— Aşa credeţi?
Întoarse capul, ca pentru a evita o lovitură.
— De-a ce te joci, târâtură?
— Execut ordinele.
Scoţându-şi ochelarii, începu să-i şteargă cu ajutorul cravatei.
— Senatorului?
— Vă miră?
Îi înapoiai portofelul şi, observându-l, încercai să înţeleg.
— De când eşti în serviciul lui?
— De şase luni, spuse el dintr-o suflare.
Nu-mi prea place treaba asta.
— Pe soţia senatorului o urmăresc, preciză el. Am început să vă urmăresc de când v-aţi întâlnit cu ea. Nu e nimic personal.
— Să vedem. Şi când o să încasezi un pumn în figură, crezi că o să fie ceva personal, ce zici?
Râse strâmb.
— Cred că e destul. Nu-mi fac decât datoria.
— Nu eşti în misiune oficială, după câte ştiu. N-o urmăreşti acum pe soţia senatorului.
— Nu sunt decât un funcţionar, mă supun ordinelor.
— Vei spune senatorului că, dacă vrea să afle indiferent ce despre mine, n-are decât să ridice telefonul.
— O să-i spun orice doriţi, spuse el fără pic de umor. Dar nu mă mai ameninţaţi. Îmi fac munca, nimic altceva.
Desfăcându-si cravata, adăugă pe un ton sigur:
— Oricum ar fi, nici nu merită să vă faceţi atâtea griji cu mine, senatorul e la curent.
— La curent cu ce?
— Cu ceea ce se petrece între soţia sa şi dumneavoastră.
— Te-ai uitat pe gaura cheii?
— La ce bun? Toată lumea ştie unde vreţi să ajungeţi.

— Cum aşa?
— Nu-i greu de ghicit. Încercaţi s-o compromiţeţi pe soţia senatorului ca să-l şantajaţi.

Viol, furt, crimă şi acum tentativă de şantaj – lista a ceea ce mi se reproşa se lungea cu fiecare zi. Dar drept cine mă luau aceşti oameni? – era oare de neconceput că aș putea să fiu îndrăgostit de soţia senatorului, pur şi simplu?

— O târâtură măruntă, iată ce eşti, Floyd. O biată târâtură.

— Cum doriţi, dar să ştiţi că nimeni nu se lasă păcălit de maşinaţiile dumneavoastră şi ele nu vor duce la nimic. Senatorul nu este un copil. În mod ciudat, această acuzaţie mă făcea mai furios decât bănuielile de crimă ce apăsau asupra mea.

— Vei spune senatorului că îl aştept după amiază la ora trei la Highland Fling. E un bar care se găseşte pe Fairfax Avenue. Clar?

— Desigur.

— Perfect.

Cu două degete, îi răsucii violent nasul.

— În felul ăsta o să-ţi aduci aminte data viitoare să nu ţi-l mai vâri în treburile mele.

Capitolul 15

Către ora trei fără un sfert afluenţa de la prânz trecuse şi, cu excepţia a unu sau doi clienţi, la Highland Fling nu eram decât eu singur, înăuntru era întuneric şi răcoare, şi doar zumzăitul aerului condiţionat şi sunetul bilelor de biliard provenind din sala din fund tulburau cât de cât liniştea. În spatele tejghelei, barmanul îşi număra fredonând încasările.

La trei fără zece, doi bărbaţi îmbrăcaţi în negru îşi făcură intrarea. Unul dintre ei se aşeză la o masă lângă uşă, în vreme ce celălalt merse să arunce o privire în sala din spate. Primul era blond, îndesat, cu ceafa lată.

Avea tenul palid, genele şi sprâncenele aproape albe. Cel de-al doilea îmi aruncă o privire acuzatoare şi merse să se aşeze lângă tovarăşul său. Comandară două Coca-cola fără a avea aerul că se simt în voie. Aveau înfăţişarea unor poliţişti sau agenţi secreţi; totul în comportarea lor arăta că nu se află acolo pentru plăcerea lor ci în misiune. N-aş fi putut spune de altfel, dacă erau poliţişti; oricare le-ar fi fost funcţiunile, oricum toate cuţitele se aseamănă.

Puţin înainte de ora 15, un alt individ li se alătură. O discuţie confuză se angajă, apoi ultimul sosit se ridică şi veni să se aşeze la masa mea. Avea faţa palidă, ochii mici, negri şi strălucitori ca nişte măsline.

— Cole?

— Da?

— Eşti branşat?

Îl privii perplex.

— Bun, pe ascultare, ce naiba!

Rămăsei tăcut.

Strecură o mână sub masă pentru a palpa faţa interioară apoi, luând paharul roşu în care ardea o

lumânare, îl ridică pentru a-i examina fundul. Scoţând din buzunar un detector în miniatură de mărimea unui pachet de ţigări, mi-l plimbă pe tot corpul.

— Vreţi să vă distraţi! spusei.

— Eşti înarmat, Cole? întrebă el pe un ton neplăcut.

— Am tancul personal, dar e parcat afară.

— Eşti înarmat? repetă el fără să mă slăbească din ochi.

— Nu, dar scaunul pe care stai o să sară în aer dintr-un moment în altul.

— Noi suntem înarmaţi, îmi spuse fără cea mai mică urmă de umor.

Se ridică pentru ca să ajungă în fundul sălii, trase un scaun lângă uşa toaletei şi se aşeză. Unul dintre bărbaţii de la masă se ridică şi ieşi, pentru a reveni după câteva clipe în compania senatorului. Era exact ora trei.

Staples părea şi el atins de spionită acută. Era îmbrăcat cu o haină sport ţipătoare, cu o cămaşă cu gulerul desfăcut şi cu pantaloni de un gri deschis. Avea faţa pe jumătate ascunsă după mari ochelari negri şi o panama cu borurile largi şi panglică neagră îi ascundea părul blond. Pălăria lăsată pe frunte îi umbrea faţa şi ar fi putut fi luat drept un bookmaker oarecare. Comandă un pahar la bar, aruncă o privire dezinvoltă în jurul lui şi veni să se aşeze la masa mea. Îşi scoase pălăria şi ochelarii. Nu mi se mai păru aşa de tânăr ca în amintirile mele. Avea ceva de actor îmbătrânit; farmecul obosit pe care-l descoperi uneori la femeile bine conservate sau la pederaştii apropiindu-se de cinzeci de ani. Blondul părului său distona, dantura îi era de o perfecţiune agresivă. Nu-mi place latura artificială la un bărbat, percep asta ca pe o lipsă de demnitate şi nu pot să mă împiedic să descopăr, dincolo de aparenţa iluzorie a tinerții, toate semnele revelatoare ale vârstei reale. Până acum îl văzusem totdeauna pe Staples sub luminile

rampei – senatorul cu părul de aur şi cu surâsul strălucitor. Dar el nu mai surâdea şi ceea ce zăream acum erau nişte buze subţiri, meschine.

— Ţi-am primit mesajul, d-le Cole, spuse el. Am preferat să vin să te văd în persoană.

— Vă deplasaţi totdeauna în această companie?

— În unele cazuri asta mi se pare de dorit.

— Neliniştit e capul ce poartă o coroană!

— Nu v-aş fi luat drept un specialist în Shakespeare.

Un uşor rictus îi răsuci buza.

— Şi care e specialitatea mea după dumneavoastră, d-le senator?

Îşi agită băutura cu un beţişor de plastic, bău o sorbitură şi îşi şterse buzele cu un şerveţel pe care se putea citi: „Dacă sunteţi mulţumit, spuneţi-o prietenilor dumneavoastră. Dacă sunteţi furios, spuneţi-ne-o nouă”.

— Să nu ne jucăm de-a cel mai şiret, Cole, spuse el pe un ton egal. Vă cunosc mai bine decât credeţi. Spuneţi-mi ce vreţi şi să terminăm.

— Cam ce-aţi crede?

— Am prevenit poliţia. Avu un gest de neputinţă. N-o pot împiedica pe soţia mea să se poarte ca o descreierată, dar pot să împiedic ca ea să fie obiectul unui şantaj.

— Vorbiţi despre lucruri pe care le ignoraţi.

— Credeţi? spuse el cu un surâs strâmb. Acum patru zile aţi asasinat o femeie pentru a-i fura bijuteriile; nu faceţi efortul să vă disculpaţi, am ideile mele cu privire la asta. Nu mai târziu decât a doua zi o întâlniţi pe soţia mea la banchetul de binefacere şi vă hotărâţi să o seduceţi. E clar că speraţi să mă şantajaţi ca să intervin în mod discret în favoarea dumneavoastră.

— E fără îndoială interpretarea care vă convine.

— Oare? Ieri seară soţia mi-a pus întrebări privind afacerea Ryman. Aflând că sunteţi principalul suspect, am fost îndată edificat.

— Aţi discutat despre asta cu ea?

Era o întrebare superfluă. Nu trebuia să fii mare isteţ ca să-ţi dai seama că Staples nu era tipul de om care să facă soţiei confidenţe. Nici altcuiva, de altfel. Eşecul căsniciei îl făcea doar să-şi pună sub urmărire soţia şi, descoperind că are un amant, să-l cumpere pe acesta pentru a renunţa la ea.

— Eu unui n-aş miza pe combinaţiile dumitale, spuse el. Vă previn. Asmuţiţi toată presa dacă asta vă amuză, nu voi interveni în niciun caz în desfăşurarea anchetei. Vă închipuiţi probabil că va avea de suferit din cauza asta cariera mea? Ei bine, vă înşelaţi. Opinia publică ar fi de partea mea. Aş fi plâns şi aş ieşi din afacere câştigător.

— Cunoaşteţi deja rezultatul sondajelor?

— Cât vrei ca să scap de dumneata? E singurul lucru care mă interesează.

— Nicio para, domnule senator. O văd pe Michelle pentru că doresc să o văd. O vedeam deja înainte de uciderea Juliei Ryman. Iată ce voiam să vă spun. N-am nimic să vă cer, cu excepţia unui singur lucru privind pe cineva la care nu aveţi aerul că ţineţi prea mult – Michelle. Nu-mi pare rău că v-am întâlnit. Înţeleg în sfârşit de ce soţia dumneavoastră îşi asumă riscul de a rupe căsătoria. Prin aceasta n-are de pierdut mare lucru!

— Ascultă-mă bine. Dumneata trăieşti datorită favorurilor pe care ţi le acordă un anume număr de oameni

— Precum d-na Lautner, de exemplu. Şi toleranţii care se manifestă în unele medii, precum Polo Lounge şi Chasen's. Nu eşti decât un linge-blide şi dacă ţii să rămâi persona grata în anumite cercuri, crede-mă, ai tot interesul să n-o mai vezi pe soţia mea.

— Asta-i tot ce aţi găsit? liniştiţi-vă, dacă n-o să mai fiu acceptat la Chasen, n-o să mă îmbolnăvesc din cauza asta.

— Te credeam inteligent, Cole. Sau cel puţin şiret, ca cei de teapa ta. Dar acum, voi merge drept

la ţintă: am influenţă asupra poliţiei, tribunalelor, numirii judecătorilor. Mă fac bine înţeles?

— Sunteţi gata de toate murdăriile ca să vă debarasaţi de mine? Da, cred că am înţeles chintesenţa gândirii dumneavoastră.

— Te-am prevenit! Se ridică. N-o să mai fii tot atât de seducător pe un fotoliu cu rotile, Cole. Nici măcar în ochii soţiei mele. Încearcă să te gândeşti la asta.

Îşi puse ochelarii, îşi trase pălăria pe ochi şi ieşi încadrat de gorilele sale.

Rămas singur, îmi dădui seama că mâinile îmi tremurau. Încercasem să-mi păstrez sângele rece, să opun o indiferenţă sfidătoare interlocutorului meu. Dar o dată întrevederea terminată, eram parcă doborât la pământ. N-aveam motive să fiu liniştit. Un tip ca Staples avea relaţii, prieteni atotputernici, atât în sferele politice cât şi în lumea interlopă. Era de ajuns un cuvânt, o aluzie discretă într-un anume cerc, pentru ca peste câteva zile să alunec într-un canal sau ca nişte frâne să cedeze nefericit tocmai în clipa când traversez o stradă. Eram pe cale să îmi pierd capul? Era oare doar o pură paranoia din partea mea? Poate că, totuşi, lumea nu era chiar aşa de putredă precum o imaginam?

Ba da, din păcate: de la Senat la autorităţile locale, până în cel mai umil comisariat, până la cea mai amărâtă cameră a unui tribunal de provincie, întreaga țară era organizată în jurul venalităţii şi traficului de influenţă. Şi lucrurile nu se opreau aici căci cangrena atingea trupul social cu totul până a se dizolva şi a deveni atât de difuză încât nu mai putea fi judecată şi cu atât mai puţin nu i te puteai opune.

Capitolul 16

Aşteptai până târziu în acea noapte înainte de a pleca în căutarea lui Leroy şi-mi fu al naibii de greu să îl găsesc. Noaptea era ziua lui de lucru; limuzina şi vreo zece baruri, restaurante de noapte, săli de joc şi cluburi homo îi ţineau loc de birou. Sosind la Studio One, aflai că îl ratasem cu o jumătate de oră şi că plecase la Termele ateniene. Mă dusei imediat acolo şi pierdui o oră întreagă căutându-l fără succes. Pretutindeni obţineam aceleaşi răspunsuri: când tocmai plecase, când tocmai îl aşteptau să pice. Leroy avea obiceiul să-şi anunţe itinerariul, rezervându-şi dreptul de a-i aduce subtile modificări, cam ca un dictator care se teme de un atentat. Nu voia ca lumea să se obişnuiască să-l găsească la sigur, la anume oră, în anume loc. În noaptea aceea, în buzunar cu sume uriaşe ce i se încredinţaseră de ici, de colo, se ocupa cu achiziţionarea de cocaină, pe care o revindea în cantităţi mici, fără ca prin aceasta să-şi abandoneze activităţile sale obişnuite ce constau în a furniza mignone clienţilor săi sau a-şi îmbogăţi propria colecţie. N-avea nevoie să fie acolo pentru ca influenţa să i se facă simţită: ici un bătrân pede pândea într-un bar manejul „hergheliei" lui Leroy care trebuia să apară, dincolo un grup aştepta cu gura căscată fiolele şi cocaina pe care Leroy le promisese, în altă parte un drogat îl căuta ca să solicite să lucreze pentru el.

După o vreme am fost aproape sigur că Leroy ştia că îl căutam.

Îmi luai maşina şi începui să colind Highland Avenue, Hollywood Boulevard, Selma Avenue şi străzile lăturalnice. Magazinele şi restaurantele erau închise. Turiştii reveniseră în hoteluri şi spectacolele se terminaseră de multă vreme. Străzile aparţineau acum unei faune foarte diferite:

aceea a racoleurilor, a vagabonzilor, a prostituatelor şi a travestiţilor, fără a uita maşinile poliţiştilor care alunecau au relanti. La fiecare zece metri lumina farurilor făcea să se ivească creaturi cu trăsături juvenile ce-şi întindeau gâtul ca să mă zărească. Cu pumnii pe şolduri sau cu degetele la centură, sprijinite de revere sau aşezate, cu faţa între mâini, pe marginea trotuarului, după atitudine şi înfăţişare se făcea cunoscut fiecare. Erau acolo travestiți cu maniere provocatoare, în mijlocul băieţilor agresiv efeminaţi şi al unor pseudo James Dean, culturişti şi atleţi cu părul decolorat, profesionişti şi amatori, târfe de lux şi peşti mizerabili în tenişi şi şorturi murdare, adolescenţi vagabonzi gata de orice pentru o masă şi un pat, şi alţii, mai în vârstă, cu trupul tatuat şi cu părul vopsit; şi motarzi în pantaloni de piele negri şi bluzoane de jean, cu tatuaje provocatoare, înzorzonaţi cu lanţuri şi înarmaţi până-n dinţi. Bărbaţi, la volanul maşinilor, examinau marfa umană, încetineau, accelerau, se opreau ca să se tocmească. Pe străzile vecine, de-a lungul trotuarelor desfundate şi pustii, în maşinile ce staţionau, oamenii îşi amestecau cărnurile pentru a găsi un calmant neliniştilor nopţii. California decadentă, ce se consumă în cocaină, în coca, în marijuana, în alcool, în eter, în stupefiante şi în „păpuşi”: – totul era bun pentru a uşura puţin suferinţa condiţiei umane.

Dădui pe gât o înghiţitură din sticla de vodcă pe care o păstram în cutia pentru mănuşi şi-mi continuai drumul, într-o asemenea ambianţă la această oră înaintată a nopţii, ar fi trebuit să fiu de lemn ca să rămân insensibil la valurile de disperare ce se revărsau asupra acestei maree de epave. Dacă Apocalipsul ar fi existat, atunci aici ar fi trebuit să se afle. Străzile acestui pandemonium din Hollywood evocau Saturnalele Romei în epoca prăbuşirii imperiului roman: erau momentele când, la lumina torţelor, se agita o omenire coruptă şi

suferindă, în care sclavii jucau pentru o clipă rolul stăpânilor, loc al tuturor perversiunilor, al tuturor dezmăţurilor.

Deodată zării Continentalul lui Leroy, parcat în faţă la Paradise Ball Room, pe Highland Avenue. Proaspăt spălat, el scânteia în lumina felinarelor dar îi fusese smulsă antena telefonului şi răzuită vopseaua de pe portiere. Era un lucru obişnuit. Puştii mânzoleau parbrizele cu vopsea şi spărgeau pneurile din pur vandalism, fără a viza pe cineva anume. Vara mai ales se simţea furia care fierbea în măruntaiele oraşului, gata să se reverse asupra primului obiectiv apărut, fie că era vorba de o maşină de lux sau de o femeie în vârstă în posesia câtorva economii.

Paradise Ball Room era negru de lume. Pista de dans era complet saturată şi la bar se înghesuiau pe trei rânduri. Difuzoarele care urlau Heat Wave de Martha şi Vandellas abia reuşeau să acopere enorma hărmălaie a conversaţiilor. Nu există nicăieri un echivalent pentru dezlănţuirea de pasiune şi paranoia care se întâlneşte într-un bar de homosexuali către ora închiderii. Cuplurile se formau din ce în ce mai repede, alcoolul făcea ravagii şi disperarea începea să se arate. În salonul ticsit, cot lângă cot şi fund lângă fund, tineri în jeanşi şi şorturi discutau şi beau cu frenezie, rotindu-şi ochii în toate părţile, acceptând sau respingând avansurile, evaluându-se reciproc. Deasupra barului, se citea următoarea inscripţie: „Închideţi-vă şliţul şi deschideţi-vă ochii!"

În umbra alcovurilor, trupuri anonime în mijlocul hărmălaiei inimaginabile, necunoscuţii îşi împărtăşeau mângâierile.

Mă strecurai dând din coate prin mulţimea dansatorilor, atrăgându-mi priviri ostile şi acuzatoare. Homosexualul este de un narcisism şi de o susceptibilitate exacerbată; la cel mai mic semn de respingere, el se refugiază în dispreţ. Totul se juca pe o singură privire. O privire şi totul

era jucat. Ochi care întrebau: „Interesat?” Alţii care se aprindeau sau dimpotrivă se pierdeau în vagul unui refuz. Băusem prea mult şi-l căutam pe Leroy. N-aveam niciun chef să consolez pe cineva, oricine ar fi fostei. Aşa încât simţeam aproape valurile de paranoia şi de duşmănie pe care le provocam prin trecerea mea.

– Salut, Julian.

O mână mi se opri pe braţ şi, întorcând capul, îl recunoscui pe Teddy Lime. Se legăna vag împreună cu un tip bine trecut, îmbrăcat într-o cămaşă tahitiană, care pufăia ca o focă şi abia reuşea să-si mai ţină ochii deschişi. Costumul alb îi era pătat de vin. Era leoarcă şi cămaşa i se lipise de piele.

— O să-ţi înapoiez banii. Abia reuşea să articuleze. Mâine. Precum vezi mă străduiesc să-i adun. Arăta cu bărbia spre partenerul său care-mi aruncă o privire glacială.

— Nicio grabă, Teddy.

— Nu-i locul meu aici, tipule, spuse el. O fac pentru a-i face lui Leroy un serviciu. Îl ştii pe Leroy. Ticălosul ăsta de pederast? Râse printre dinţi. Dezgustător, bătrâne. Nu-i genul meu, crede-mă. Am fost totdeauna un bărbat pentru femei.

Surâzând vag, complet idiot, adăugă imitând accentul britanic:

— Am urât totdeauna pederastia. Acum nu-i decât un scurt intermediu. Trebuie totuşi să-mi plătesc chiria, nu-i aşa?

— Unde-i Leroy? urlai eu ca să mă fac auzit în mijlocul vacarmului.

Teddy îşi trecu un braţ peste umărul meu.

— Leroy. Salvatorul nostru, tatăl nostru al tuturor, marele Leroy. Şi tu faci parte dintre creaturile sale, şi tu, isteţul meu? Credeam că eşti băieţelul Annei, eroul zilei. Dar nu, nu se poate! Doar o plevuşcă oarecare, la urma urmei? Ce păcat! Ce păcat!

— Dansaţi cu mine, da sau nu?

Partenerul lui Teddy îi puse mâinile pe şolduri şi făcu o strâmbătură.

— Ar fi timpul să te decizi, iubiţelule. Am de unde alege.

— Al tău sunt. Teddy îi trecu un braţ pe după gât. Al tău, cu totul al tău. Poţi să-mi faci tot ce vrei. Apoi, adresându-mi-se, lăsă să-i scape din vârful degetelor:

— Leroy e jos, în fund, lansează un nou cocoşel.

Făcându-mi loc prin mulţime ajunsei în patio unde se servea de mâncare şi unde aerul era mai proaspăt…

Leroy era singur, lipit de un zid acoperit cu iederă, sub un spot a cărui lumină oranj dădea chipului său reflexe hidoase.

Îmbrăcat într-un costum mov pal şi cu o cămaşă de mătase albă cu jabou şi manşete, îşi disimula gâtul prea lung sub o eşarfă de mătase verde. Cu borsalina lăsată neglijent pe ochi, fuma o pipă aromată, din spumă de mare, cu o curbură spectaculoasă. După privirea sa fixă şi sticloasă, îmi dădui seama că era sub efectul cocainei.

— Merge, Julot? Unduindu-şi şoldurile, îmi dădu o palmă pe mână în chip de salut. Merge?

— Mi-a fost al naibii de greu să dau de tine.

— Ştiu. Dădea din cap, cu privirea fixată asupra a ceva din spatele meu. Toată noaptea am auzit acelaşi refren: „Soseşte Julian".

— Vino, vreau să-ţi vorbesc.

— Stăm foarte bine şi aici, nimeni nu ne poate auzi cu hărmălaia asta.

— E ceva important, târâtură!

— Ascultă, bătrâne, las poate impresia că sunt cam ameţit dar sunt în plină treabă. Trebuie să fiu cu ochii pe ceva.

— Mi s-a spus că aveai un „cocoşel" nou.

— Trebuie să fiu în gardă să nu mi-l salte una din „mătuşicile" astea.

Fornăi, îşi scărpină nasul cu dosul mâinii.

— Dacă vrei o „coca” într-adevăr extra, am ce-ți trebuie.
— Poţi să ţi-o bagi unde ştiu eu. Am venit să-ţi vorbesc de afacerea Ryman.
— Nu-mi vorbi de rahatul ăsta. Scoase un suspin. Să nu mai aud vorbindu-se de el. Tâmpiţii ăştia de curcani mi s-au lipit de fese mai dihai ca muştele.
— O simt pe pielea mea.
— O simţi pe naiba! Din moment ce te lasă să te plimbi cu biştari în buzunar, înseamnă că nu s-a întâmplat nimic. Ţi-au pus nişte întrebări? Şi ce-i cu asta? Nu eşti singurul. Au făcut să latre pe toată lumea zilele astea.
— Nu-i aşa simplu. Aveam un alibi dar clienta cu care eram în acea noapte refuză să-l confirme.
— Te-am prevenit că nu trebuie să te bazezi pe femeile „cumsecade”!
Ridică din umeri.
— Te găsesc cam prea destins, Leroy. Tu începi prin a-mi vorbi de o femeie şi dau peste Ryman; mă vâri în încurcătură, acum trebuie să ai interesul să mă ajuţi un pic.
— Mda, mda.
Nu mă asculta.
— Vrei să-mi cunoşti adâncul gândurilor, Leroy?
— Cum? Ţinea ochii fixaţi pe ceva, în fund, în spatele meu.
— Cred că puţin îţi pasă de mine. Numai că din jocul ăsta s-ar putea să te trezeşti la răcoare cât ai zice pâs.
— Ce tot spui? Încetă deodată să mai privească aiurea. Ce te-a apucat? Nu puteam să-mi închipui că se va întâmpla chiar aşa.
— Îmi trebuie un alibi. Sunt filat fără încetare şi hotelul îmi este supravegheat.
— Mă gândesc, zise el. O să-ţi găsesc o chestie solidă. Dar ăsta nu-i un motiv să-mi vorbeşti pe tonul ăsta. Violenţa, bătrâne, violenţa nu te va duce

nicăieri. Dacă poliţiştii hărţuiesc pe toată lumea înseamnă că n-au niciun suspect.

— Ba da, pe mine. Mă iau drept Jack Spintecătorul.

— Dacă-mi aduc bine aminte, nu l-au înhăţat niciodată, pe bătrânul Jack, spuse el râzând mânzeşte. Dacă aș fi fost în locul lor aş fi cercetat mai degrabă pe partea lui Ryman. O pasăre rară, Ryman ăsta.

— Posibil, dar el are un alibi.

— Tot atât de fals ca şi acela pe care o să ţi-l fabric eu, asta e sigur.

Se aplecă pentru ca să-mi şoptească la ureche: Hai acum dincolo. O să te branşez la o chestie care-ţi va limpezi ideile. Două sute de dolari.

Mulţimea emigra acum încet-încet din salon în patio, presându-ne de zid.

— Prea puţin pentru mine, Leroy.

— Nu ţi-ar face rău să te distrezi puţin, totuşi.

— Nu conta pe mine pentru combinaţiile tale murdare, Leroy. Nu vreau să mai aud de ele. M-am săturat până peste cap.

Vorbisem fără să mă gândesc, de-mi venea să mă mir eu însumi. Aveam aerul de a exprima o hotărâre îndelung cumpănită, aceea de a mă retrage, şi abia pronunţasem aceste cuvinte că am şi ştiut că spusesem adevărul. Mă supusesem unui impuls, dar la urma urmei era singura modalitate de a-mi recăpăta stăpânirea de sine. Voiam să termin. Era un gând care mă muncea de multă vreme, dar nu avusesem niciodată curajul să mi-l mărturisesc.

— Credeam că aveai probleme de un alt gen, spuse Leroy pe un ton dezinvolt.

— Ce probleme?

— Clientele tale, păpuşelele tale pline de bani, îşi caută alţi gigolo. Acum când eşti cu poliţiştii în cârcă, ele nu prea mai ţin să le frecventezi. Uită-te puţin în jur…

— Nu ai înţeles bine. Pur şi simplu nu mai vreau să fac pase. Definitiv.

— Aşa deci, bătrâne, vii să-mi ceri să te scot din rahat, accept să-ţi fabric un alibi şi tu nu găseşti altceva mai bun decât să refuzi pasele pe care ţi le propun. Cum vrei să te ajut în aceste condiţii?

Ajunsesem aşadar aici. La sfârşitul poveştii. Nu te lăsau să pleci pur şi simplu. Te ţineau în lesă până când nu mai erai bun de nimic. Iar la capătul celălalt era decăderea, drogul, ca la Teddy Lime, sau ultimele pase sordide pentru pederaşti îmbătrâniţi, înainte de groapa comună. Aveam nevoie de un alibi precum Teddy de injecţia sa. Nu puteam obţine nici unul nici altul ceea ce voiam, fără să achităm preţul.

— Ascultă-mă bine, Leroy, spusei. Chiar tu m-ai vârât în rahat. Dacă o s-o încurc din asta, nu o să fii nici prima, nici ultima puşlama neagră care-şi sfârşeşte zilele la Folsom.

— De ce mă tratezi aşa? se smiorcăi el. O să-ţi ai alibiul. De unde voiai să ghicesc că nu mai vrei să faci pase? încercam doar să fac o mică afacere.

— O să spun poliţiştilor tot ce ştiu, Leroy, îi spusei cu un surâs larg. Destul ca să ajungi la răcoare pentru câtva timp.

— Dar o să ai blestematul ăla de alibi, spuse el, furibund. O să-l ai, dar încetează o dată a-mi mai vorbi de curcani!

— Desigur. Desigur. Voiam doar să clarificăm puţin lucrurile.

După care el nu mă gratulă măcar cu o salutare, şi nu făcu efortul de a juca pe omul de lume. Şi nici eu nu-i întinsei mâna. Greşea când spunea că violenţa nu conducea la nimic, era în definitiv singurul lucru pe care îl respecta.

Capitolul 17

Toată noaptea monştri înspăimântători îmi bântuiră visele cu strâmbăturile lor sardonice, înaintam printr-un labirint de galerii şi de încăperi afumate, în mijlocul unui întreg popor de pitici, de femei obeze, de nebune flecare, de câini arţăgoşi şi de perechi narcisice ale căror chipuri diafane nu exprimau decât dispreţ şi cruzime. O umbră neagră şi îngheţată mă urmărea şi îi simţeam în ceafă răsuflarea fetidă. Când începui să alerg ea răsări deodată în faţa mea. Negru şi descărnat, era un schelet uman carbonizat ce-şi ridicase coasa ca să mă lovească. Scosei un urlet şi mă sculai, cu pieptul agitat ca şi cum aş fi fost cât pe-aci să mă sufoc. Era deja ziuă. Mă repezii la fereastră şi o deschisei larg ca să respir cu poftă aerul călduţ. Cerul ceţos se colora cu nuanţele pastel ale deşeurilor toxice. Soarele era invizibil şi oraşul rămânea prosternat sub deasa cuvertură de pâclă. De obicei, păsările salutau răsăritul soarelui întărindu-şi ciripitul, dar în acea dimineaţă totul rămăsese cufundat în cea mai adâncă tăcere. Aveam gâtlejul uscat, ochii mă dureau, tâmplele îmi erau strânse ca într-o menghine, înghiţii mai multe pahare de apă rece, mă întinsei pe divan şi adormii iarăşi. M-a trezit un miros de fum. Un miros asociat unui alt anotimp şi unui alt peisaj, acela al unui foc de vreascuri în mijlocul unui câmp de zăpadă. Mă aşezai pe marginea patului şi aruncai o privire jur-împrejur. Hârtiile care zăceau pe biroul meu zburaseră prin toată casa. În faţa ferestrei deschise obloanele se zbăteau în vânt, un vânt cald, aspru ca un glaspapir, care îmi biciuia nervii. Afară, aerul galben, bolnăvicios, ridica vârtejuri de pulbere, de cenuşă şi de crengi uscate. Era primul vânt de la Santa Ana – acest vânt de deşert care, spre sfârşitul verii, străbate canioanele

în rafale de foc. Dar se petrecea totuşi altceva. Deschisei radioul şi dădui peste un buletin informativ: izbucniseră incendii în munţii Santa Monica şi se răspândeau din culme în culme. Pe vârful stâncilor vântul atingea 90 km/h. O ploaie de cenuşă se abătea asupra oraşului ca o cădere de fulgi negri. Şoferii erau invitaţi să-şi aprindă farurile.

În curtea hotelului, apa din mica piscină era cenuşie, plantele şi aleile de dale albe, şezlongurile şi mesele de grădină, totul era acoperit cu o fină peliculă de murdărie. Printre particulele în suspensie unele aveau mărimea unor serpentine sau pagini întregi de ziare carbonizate. Dar cea care dădea spectacolului întreaga sa ciudăţenie era lumina: o lumină galbenă, supranaturală, ce te purta către alte vremuri şi către alte locuri. Dacă aş fi văzut apărând dinozauri sau şopârle uriaşe, n-aş fi fost deloc surprins.

Mă frecai la ochi. Mi-era cald, întregul trup îmi picota, în prada unei enervări subtile, a unei nervozităţi pe care doar ploaia ar fi putut să o liniștească. Dar un lucru era sigur, nu avea să plouă încă multă vreme. Aerul era încărcat de tensiuni reţinute, atmosfera devenea din ce în ce mai grea.

Telefonul sună. Ridicai receptorul, apoi aşteptai ca domnişoara Breame să elibereze linia.

— Mulţumesc, domnişoară Breame, spusei după câteva minute. Se auzi un declic, şi apoi glasul lui Sunday, în mijlocul unui amestec confuz de voci şi de ţăcănituri de maşini de scris.

— Sper că nu te-am trezit din somn, nu? Mi s-a spus că ai petrecut o noapte pe cinste. Jarvis era plin de draci.

— N-am onoarea să-l cunosc pe Jarvis.

— E tipul care e însărcinat cu nopţile tale. Era cât pe-aci să fie violat de o namilă în toaletele de la Paradise Ball Room.

— Ai un aer mai degrabă bine dispus, Sunday. Veşti proaste?

— Ai un glas de după beţie, ştii, mă pricep la asta, spuse el cu un ton vesel.

— Dă-i drumul.

— Nici eu n-am dormit prea mult. Am citit o bună bucată din noapte. S-ar putea spune că ai avut deja o viață tare bogată, Julian. Şi-s teribil de detaliate, rapoartele tale! Ştiu pe unele care ar fi tare uimite dacă ar şti cam ce povesteşti în jurnalul tău. Ştii, cred că l-ai putea tipări.

Rămăsei mut. Posesiunea jurnalului meu îi dădea un net avantaj.

— De ce ți-ai schimbat numele, Julian? Christopher March nu era destul de şic? Pentru un băiat din Sandstone Falls, în Iowa, ai făcut o carieră mai degrabă neobişnuită. Erai un copil de trupă, cum se spune. Taică-tu era subofiţer de peste mări: aşa ai învățat limbile străine, îmi închipui? Fugi de şase ori de acasă înainte de a te angaja în marină minţind cu privire la vârstă. Taică-tu te regăseşte şi te aduce înapoi…

— M-a dat şi la Asistenţa publică la cinci ani. Fiindcă era un beţiv şi un sadic.

— Pe vremea aceea nu-ţi ţineai jurnalul, băiete.

— La orfelinat nu se încurajează acest gen de activităţi. Aveai să mă întrebi ceva anume, sau m-ai sunat doar de plăcere?

— Te reangajează la 18 ani şi eşti reformat peste un an din cauza unei boli. Te duci în Franţa unde îţi oferi doi ani de studii înainte de a te îmbarca la o companie aeriană. Eşti concediat pentru absențe și-ţi găseşti un angajament ca animator de croaziere. Ai văzut ceva ţări la vârsta ta!

— Desigur.

— Între timp, te laşi arestat la New York, încercând să treci prin fraudă o vioară veche.

— A fost pentru a face un serviciu unui prieten. Nu ştiam că e piesă de valoare. De altfel prietenul

meu a recunoscut faptele şi a plătit amenda: am fost eliberat.

— Şi ieri seara, cine era oare tipul ăla care ţi-a luat urmele pe Westwood Boulevard şi care te-a filat o bună bucată de vreme.

— Nu sunt la curent.

— Şi-n după amiaza asta, întâlnirea cu toţi tipii ăia din lumea gangsterilor? Ei erau cu o maşină închiriată, dar o s-o identificăm până la urmă.

Sudnay rătăcea evident în plin delir dar fapt e că clandestinitatea senatorului mirosea al naibii a crimă.

— N-am încă toate elementele desigur, dar nu va mai dura mult. Toate călătoriile astea, compania aeriană, croazierele, vioara, relaţiile cu traficantul ăsta din Los Angeles, eu cred că tu transportai drog pentru vreo organizaţie oarecare şi că acum iei contact cu boşii tăi căutând o filieră de scăpare. Cred că ar fi în interesul tău să ne faci o vizită, să mai pălăvrăgim puţin.

— Mergi prea des la cinema, spusei.

— În general, o nimeresc totdeauna, îmi răspunse. La ora trei, Casanova.

Închise telefonul. Când mă îndepărtaseră de acasă, ultima dată, îmi făcuseră percheziţie. Mă întrebam ce-i mai trecuse prin cap de data asta. Credea oare cu adevărat tot ce-mi spusese, sau era vorba doar de o tehnică destinată să stârnească în mine panică şi confuzie?

Ar fi trebuit să fac un duș, să mă schimb şi să mă rad, dar nu mai aveam putere. Mă prăbuşii într-un fotoliu în faţa ferestrei şi, pierdut în contemplarea căderilor de cenuşă din cerul gălbui, fumam ezitând la nesfârșit asupra celui mai bun lucru pe care l-aş fi avut de făcut. Moțăiam probabil căci tresării deodată auzind bătăi în uşă. Eram strigat pe nume. Michelle!

Mă repezii deîndată. În tenis, jean şi pantalon scurt spălăcit, părea aşa de mică. Nu era fardată şi avea ochii roşii şi umflaţi. Fără a şti de ce, asta o

făcea încă şi mai preţioasă în ochii mei, dar, când o luai în braţe, ea rămase inertă. Şi când vrui să o sărut pe gură, ea-şi lipi capul de pieptul meu cu un suspin nenorocit.

— Ce s-a întâmplat, pari complet epuizată?

— N-am dormit mult.

Se degajă, ajunse în mijlocul camerei şi privi în jur. Lăsând să-i cadă geanta, îşi strânse zgribulită braţele la piept. Era pentru prima oară când o vedeam astfel şi nu înţelegeam ce se petrecea. Dar vederea sa îmi reînnoise rezervele de energie şi aveam veşti bune pentru ea. O făcui să se aşeze pe divan, încălzindu-i mâinile în mâinile mele.

— Am reflectat la ceea ce mi-ai spus alaltăieri, spusei pe un ton grăbit. Ai avut dreptate. Vreau într-adevăr să mă schimb. Am hotărât să…

— Taci, Julian.

Îşi retrase mâinile şi ochii i se umplură de lacrimi.

— N-aş avea curajul să aflu asta.

— Cum poţi să ştii ce-mi trece prin minte?

O observam, descumpănit în faţa unei Michelle pe care nu o cunoşteam. Totuşi, înainte chiar de a fi rostit vreun cuvânt, ştiam deja că se întâmplase ce putea fi mai rău.

— Julian, spuse ea suspinând, i-am făcut o promisiune lui Rick. Am venit să-ţi spun, plec la Roma pentru două luni. Nu pot să fac mai puţin pentru el, înţelegi asta. Altfel n-aş putea rezista. N-am niciun chef să plec, dar n-am dreptul să-i sfărâm cariera.

Mă lăsai pe spate pe divan şi respirai profund. Primisem o lovitură, stomacul mi se crispase dureros. Era lucrul de care mă temusem întotdeauna deşi în mod inconştient îl speram. Avusesem bune motive să vreau să mă apăr împotriva iubirii. Nu crezusem niciodată că singurul lucru pe care nu l-aş fi dorit cu adevărat în viaţa îmi va fi dat într-o zi. Şi acum când

ajunsesem a-l dori încât nu mă mai puteam lipsi de el, îmi era răpit.

— O să mă aştepţi, imploră ea.

— Când pleci?

— Luni.

Încăperea era cufundată într-o obscuritate insolită, vântul încins umfla perdelele ce se răsuceau şi se loveau de fereastră.

— Ne vom mai revedea înaintea plecării?

Eram totuşi capabil să-mi ascund sentimentele. Pusesem întrebarea cu o tandreţe lipsită de pasiune, ca şi cum aș fi spus la revedere unei vechi prietene pe cale de a pleca în călătorie.

— Nu ştiu dacă aş putea s-o suport.

Izbucni în plâns, se aplecă să-şi ia geanta şi scotoci febril în căutarea unei batiste.

— Nu ştiu.

Pronunţai aceste cuvinte cu un sentiment de irealitate cum încerci atunci când se ia o hotărâre destinată să te facă nefericit pentru toată viaţa.

— Ai făcut probabil aşa cum e mai bine. Sunt atâtea lucruri în joc. Da, e mai bine aşa.

Mă privi, îngrozită. Pielea îi era de o paloare translucidă ce făcea să-i apară pe nări şi pe pomeţi pete de roşeaţă pe care nu le remarcasem niciodată înainte.

– Trebuie să ştiu dacă o să mă aştepţi, rosti ea dintr-o suflare.

— Acolo unde o să merg fără îndoială, Michelle, singurul lucru pe care voi avea ocazia să-l fac, ştii asta – e să aştept.

— Am vorbit despre aceasta cu Rick. Se opri şi îmi aşteptă reacţia. Va face tot ce poate ca să te ajute. El ştie că eşti nevinovat.

Aş fi putut să-i spun că mă întâlnisem cu soţul său şi că el n-ar mişca niciun deget ca să mă ajute, dar la ce bun?

— Nu vreau ajutorul lui, spusei dând din umeri. N-am decât să aştept ca să văd cum or să evolueze lucrurile.

Ştiam că nu aveam cu adevărat dreptul să-i cer ceva, nici să sper că ea îşi va împărţi soarta cu mine tocmai în momentul în care eu îmi rupsesem gâtul. Şi totuşi, vestea plecării sale mă făcea să înnebunesc. Crezusem că va rămâne aproape de mine. Era greu de înghiţit şi aveam impresia că totul se aduna împotriva mea. Într-un anume fel din cauza ei mă hotărâsem să renunţ a mai fi un gigolo. Dar nu i-o spusei. Acum când începusem s-o iubesc, nu de mila ei aveam nevoie şi eram hotărât să fie totdeauna aşa.

Capitolul 18

Când întrebai de Sunday, poliţistul de serviciu făcu semn unui tânăr sergent ce mă escortă până în fundul holului şi mă făcu să intru într-o încăpere unde mă invită să aştept. Spaţiul era aşa de strâmt încât o dată aşezat pe unica bancă de lemn, aveam genunchii lipiţi de zid. Un bec fără abajur atârna de tavan. O altă uşă, închisă, ocupa una dintre laturi. Fumai o ţigară, apoi o alta şi locul deveni atât de plin de fum încât deschisei cea de a doua uşă pentru a aerisi puţin. Ea dădea spre o sală vastă cu tavanul înalt, împărţită în celule zăbrelite. În fund de tot se luau amprentele diverşilor suspecţi şi fotografiile antropometrice. Nu existau perdele, şi, drept în faţa mea, un mexican tânăr, în faţa unei mese înalte, se dezbrăca încet. Când fu complet gol, cu veşmintele aşezate grămadă alături de el, un poliţist în civil începu să-l scotocească. Îl făcu să deschidă gura, să ridice braţele şi picioarele şi, în cele din urmă, îi ceru să se aplece înainte şi să-şi depărteze fesele. Poliţiştii intrau şi ieşeau fără încetare, cu dosare sub braţ, escortând suspecţi din secţie în secţie. Trupul mexicanului părea palid şi rahitic în lumina brutală, şi uniformele bleu închis care îl înconjurau îi dădeau un aspect supranatural. Era alb ca laptele, cu excepţia feţei şi a antebraţelor, ca şi a unui triunghi, la baza gâtului, înegrit de soare.

Timpul se scurgea cu o încetineală de necrezut şi simţeam că un teribil sentiment de claustrofobie îmi dădea târcoale. Îmi era tot mai greu să respir între pereţii de un verde pal ai cabinei mele dar nu îndrăzneam s-o părăsesc pentru a intra în sala mare. Zgomotele îmi răsunau în cap – zornăit de chei, pocnituri de uşi, ţăcănitul neîncetat al maşinilor de scris, al telexurilor şi al emiţătoarelor radio. Valul suspecţilor ce erau aduşi în încăpere

nu scădea niciodată, negri şi orientali mai ales, şi din când în când câte un alb, un paria.

La un moment dat un tânăr elegant fu târât cu forţa înăuntru. Avea o întreagă parte a feţei plină de lovituri. Deşi complet burduşit, avea aerul unui bogat agent imobiliar de pe Beverly Hills sau al unui director de firmă. Cu cătuşe la mâini, arunca printre dinţi insulte la adresa celor doi poliţişti ce îl ţineau de braţe. Am înţeles că aceştia nu erau cu totul străini de echimoza care îi împodobea chipul. Nu înceta să repete urlând că avea un cumnat avocat şi că poliţiştii or să-şi muşte degetele Când vor afla pe cine au maltratat. Fără să înceteze cu insultele şi cu ameninţările începu să se dezbrace vrând-nevrând şi încet-încet înjurăturile îşi pierduseră vigoarea. Zgomotul atrăsese o mulţime de gură-cască din încăperile vecine. El refuza să-şi scoată chiloţii. Apoi, deodată, spiritul combativ îl părăsi şi izbucni în lacrimi dar, ca şi mai înainte, poliţiştii nu le dădură nicio atenţie.

Toţi cei pe care i-am văzut în acea zi dezbrăcându-se cu totul în faţa poliţiştilor au fost profund afectaţi, chiar dacă suportau încercarea în linişte. Chestia asta era mult mai eficientă decât bătaia. Era vizat punctul cel mai vulnerabil. Obligându-i să se aplece pentru a-şi arăta fundul unui necunoscut, gest care, mic copil, e rezervat mamei, li se arăta simbolic şi literalmente că fundul lor aparţinea de acum înainte poliţiştilor şi că toate protestele de pe lume nu le-ar fi de niciun folos.

Nu-mi era prea greu să-mi închipui soarta ce mi-ar fi fost rezervată în arest. Nu dispuneam de talentele ce se dobândesc la şcoala străzii pentru a supravieţui fără urmări acestui gen de lume. Alţi bărbaţi vor încerca să mă constrângă să devin „protejatul” lor şi dacă aş refuza să cedez acestei protecţii individuale, aş risca să fiu violat de grupuri întregi, cu lama unui cuţit în gâtlej.

Pedeapsa mea nu ar fi atât lipsirea de libertate cât coşmarul existenţei în interiorul închisorii.

Nu ştiam dacă mă uitaseră sau dacă Sunday mă făcea deliberat să fierb pentru a-mi lăsa timpul de a reflecta la ceea ce mă aştepta. Oricum ar fi fost, când veniră să mă ia pentru identificare, eram în culmea furiei. Mă conduseră într-o sală de aşteptare la subsol. Eram ultimul sosit şi avui impresia că cei şase indivizi care se găseau aici deja mă aşteptaseră ceva vreme. Patru dintre ei erau bruneţi cu ochi albaştri, de vârsta şi de statura mea, dar aici se oprea orice asemănare cu mine. Ceilalţi doi erau blonzi şi ceva mai în vârstă. Ni se interzise să vorbim între noi. Ni se agăţaseră de gât mari pancarte albe purtând un număr şi, ca o turmă, ne făcură să trecem pe o uşiţă şi să urcăm pe o estradă ce ocupa extremitatea unei încăperi cufundată în întuneric. Fascicolul unei baterii de proiectoare fu îndreptat spre noi. Un difuzor mural răsună:

— Hai, băieţi, aliniaţi-vă ceva mai în faţă, dacă vreţi.

Ocupai centrul şirului, aveam numărul 4.

— Ne-au rezervat locul blestemat, mormăi tipul de lângă mine.

— Cum aşa?

— Martorii au totdeauna tendinţa să-l aleagă pe unul din mijloc. Aşa că ticăloşii ăştia plasează acolo pe cei pe care vor să-i facă să fie identificaţi.

Ni se ordonă să ne întoarcem încet în jurul nostru, apoi să facem câţiva paşi înainte şi înapoi – un adevărat teatru de păpuşi. Ţigări aprinse scânteiau în întuneric făcând uneori să apară pentru un scurt moment contururile unui chip.

— Mulţumesc, băieţi, şedinţa s-a terminat, relua glasul, care adăugă: Mulţumesc pentru spectacol, aveţi mult talent.

Nimeni nu râse.

O muscă mare albastră ţopăia pe perete, în spatele biroului lui Sunday, în direcţia

întrerupătorului. În clipa când era gata să atingă dreptunghiul de plastic îşi luă zborul cu un bâzâit furios şi îşi regăsi punctul de plecare pe tocul uşii. Apoi îşi reluă progresia. Biroul era mic şi fără ferestre. Două mese metalice erau aşezate faţă în faţă, între ele un scaun sprijinit de peretele împodobit cu un calendar Play-Boy decorat cu inevitabilul nud. Pe acest scaun luasem loc, cu nasul în sânii umflaţi ai imaginii de pe perete. Un linoleum de un gălbui murdar acoperea podeaua. Sunday sta la unul din cele două birouri pe care-şi pusese picioarele, cu mâinile încrucişate molatec pe burtă. Mesteca în coltul buzelor o ţigară şi un firicel de fum albăstrui urca prin faţa chipului său strâmbat de furie. La celălalt birou un alt poliţist roşcovan, cu o enormă mustaţă blondă şi cu o înfăţişare feroce! Ochii verzi îi erau imperceptibil strânşi, nasul semăna cu un cioc de vultur, pielea îi era pătată de grăsime. Era îmbrăcat într-un costum ecosez ţipător, cu o cămaşă de nylon roz, o cravată roşie şi încălţat cu pantofi galbeni. Cu ajutorul unui elastic bombarda musca, proiectând cocoloaşe de hârtie şi părea absorbit cu totul de această pasionantă îndeletnicire. Se numea Curtiss şi Sunday îmi comunică faptul că era însărcinat cu afacerea Ryman. Nu pronunţase încă niciun cuvânt.

— Ai fost recunoscut, Julian, spuse grav Sunday.

— De cine? Cine a putut să mă recunoască?

Întinse mâna pentru a lua o foaie de hârtie bătută la maşină din mapa „corespondenţă sosită”. Vorbea cu o încetineală exasperantă:

— Japonezul de la motel spune că tu ai fost acolo de două ori. Ţi-ai parcat Mercedesul, un 450 SL albastru la vreo cincizeci de metri de motel, spre zece seara, în noaptea crimei. Apoi ai mers spre motel şi ai intrat înăuntru.

— Cine a putut spune asta?

— Patronul barului care se găseşte vis-a-vis de Taj Mahal. Te-a văzut, Julian.

— Ah, da, şi de ce nu papa?

— Atenţie, Curtiss este catolic. Ai face mai bine să-l laşi deoparte pe papă.

— Mai întâi, una şi bună, japonezul ăsta ramolit e aproape orb. Nu şi-ar recunoaşte nici propria mutră chiar dacă l-aş lipi cu nasul de oglindă. Apoi…

Simţii că în ciuda eforturilor mele glasul mi se sugrumase puţin.

— Nu eram acolo în seara de 22. De ce tipul inventează toate astea? Sunday dădu din umeri.

— Te-a recunoscut.

— De două ori, spuse Curtiss, răsucindu-se dintr-o dată cu scaunul ca să mă privească în fată.

— De ce? făcui, incapabil să o cred. De ce ar face un asemenea lucru?

— Poate, pentru că ăsta-i adevărul.

Sunday începu să desfacă ambalajul de celofan al unui alt pachet de ţigări.

— Dar poate că nu-şi dă seama ce face, Dumnezeule! Şi apoi, care e valoarea unei asemenea mărturii? A unui tip pe jumătate orb?

— Îţi pregăteşti deja argumentele pentru proces, Julian? şuieră Sunday cu un surâs batjocoritor.

— Nu sunt singurul membru al profesiunii mele, spusei. Los Angeles e plin de Mercedesuri.

— Decapotabile? întrebă Sunday. Bleu-marin?

— Era noapte. Ar fi putut să fie orice albastru. Ce număr de înmatriculare avea?

— Tipul n-a văzut, spuse Sunday pe un ton sec.

— Bineînţeles că n-a văzut! Nu există niciun bar în faţă la Taj Mahal. Sunt doar locuinţe!

Se lăsă un moment de tăcere, întrerupt doar de zgomotul unui nou cocoloş de hârtie ce lovi peretele. Curtiss îşi ciupi vârfurile mustăţii şi fornăi.

— Fe-ai întors deci să te asiguri, Julian?

— Sunteţi probabil într-o teribilă criză de idei dacă încercaţi asemenea porcării.

Începui să mă gândesc că minţiseră probabil şi cu privire la japonez.

Continuai:

— Şi acum? Vă aşteptaţi probabil să mă prăbuşesc şi să mărturisesc totul?

Fără să mă slăbească din ochi, Sunday deschise un sertar al biroului din cate scoase un plic mare, cafeniu. Conţinea şase bancnote de cincizeci de dolari în pliculeţe de plastic transparent şi un plic cu antet pătat tot. Etală toate astea pe birou.

— Le recunoşti?

Dădui din cap.

— Toate astea s-au găsit sub salteaua ta, spuse Sunday cu o încetineală şi o detaşare înşelătoare. Plicul în care au fost regăsite e plin de amprentele digitale ale Juliei Ryman. Şi nu greu de recunoscut: avea degetele pline de sânge. Vrei să-ţi mai spun ceva? Au fost trimişi unul din pantalonii tăi şi chiloţii la laborator. Tehnicienii au regăsit pe ei urmele de sânge ale Juliei Ryman.

Era un coşmar. Dacă mai continua astfel să scoată cărţile din mânecă, aveam să încep să cred eu însumi că am ucis-o.

— V-am spus deja că a fost mai degrabă dezagreabil, seara în care am fost acolo. Ea se… se zgâria. V-am spus-o. N-am văzut niciodată banii ăştia în viaţa mea.

— Plicul ţi-a intrat probabil pe fereastră ca să se ascundă sub patul tău, spuse Curtiss cu un soi de bâlbâială.

— Şi nu v-aţi întrebat de ce un ucigaş bănuit ar păstra un plic cu antet, furat de la presupusa sa victimă, şi încă ascuns sub salteaua sa? Ce-o să mai inventezi, încă, Sunday? Îmi închipui că i-aţi găsit şi bijuteriile! Unde? Aşezate pe pian?

— Gura, urlă Sunday. Aşa-i totdeauna, vinovaţii au totdeauna un milion de explicaţii logice că nu au făcut ceea ce au făcut. Bine'nţeles că ar trebui

să fii tâmpit ca să porţi cu tine asemenea probe. Dar asasinii nu sunt totdeauna logici. Ei comit totdeauna erori grosolane.

— Dar nu vă daţi seama că aici e vorba de o lovitură aranjată? strigai.

— E o posibilitate pe care am avut-o în vedere, grohăi el.

— De ce nu chiar de Ryman? E exact tipul de treabă vicioasă de care e capabil.

Curtiss se ridică, îşi scoase haina, apoi se apropie alunecând de-a lungul biroului până a se aşeza aproape practic pe genunchii mei

— Douăzeci de oameni de afaceri din Beverly Hills vor spune contrariul. Ryman este un fost combatant decorat. Un membru activ al Partidului Republican. Şi are un alibi în fier-beton.

— În afară de faptul că îi place să se distreze inocent plătind alţi bărbaţi care să se culce şi să-i lovească nevasta, nu mă îndoiesc de întreaga sa respectabilitate!

— Poate că-i uneori amuzant să loveşti, spuse Curtiss, măsurându-mă din privire. După mine, tu erai la Taj Mahal în noaptea de 22. După mine, tu eşti de asemeni vinovat, cât poate fi cineva de vinovat. După mine, ai mers la hotel, ai făcut o „pasă”, lucrurile s-au încurcat puţin, ţi-ai pierdut capul, erai poate beat, sau te-a momit câştigul, în orice caz ai lovit-o, i-ai furat bijuteriile şi banii şi apoi ai violat-o. După mine, eşti bun pentru scaunul electric. După mine, de îndată ce ne vom debarasa de pederastul ăsta de guvernator, toţi ticăloşii de pe coridorul condamnaţilor la moarte vor avea dreptul să o guste puţin şi tu o să fii dintre primii. După mine, ar fi destul să mă fac puţin rău ca să mărturiseşti.

Aerul era fierbinte şi oxigenul îmi lipsea în mica încăpere. Un puternic miros de sudoare emana în valuri de la Curtiss.

— Dacă eşti aşa de convins de vinovăţia mea spusei, n-ai decât să mă arestezi, ca să pot lua un

avocat.

Sunday trase un fum pe care-l îndepărtă cu reversul palmei.

— Noi te credem vinovat dar n-o să cerem încă arestarea ta. Nu avem deocamdată destule probe. Oricum, eşti uşor de găsit.

— Dacă-i într-adevăr o lovitură aranjată, ne vei fi mai folositor în libertate.

— Eu cred că ştiţi foarte bine că cineva a ascuns banii ăştia la mine sub pat, spusei privind când la unul, când la celălalt. Cât despre japonez, puteaţi pune şi o girafă în locul meu, ar fi desemnat-o imediat. Cred că ştiţi foarte bine că Ryman e un ticălos dar că vă face plăcere să faceţi valuri, când aţi putea foarte simplu să scoateţi adevărul de la Lisa Williams şi de la soţul ei. Dar nu am impresia că v-ar deranja prea tare dacă un nevinovat ar încurca-o în afacerea asta. Iată ce cred.

— Poate că nu gândul ăsta e punctul tău tare, puştiule, spuse Sunday ridicându-se.

— Bun, pot să plec?

— Încă ceva, Julian. Tipii de felul tău nu prea petrec bine în „cabană”. Ceilalţi deţinuţi nu-i prea iartă. Oricum însă, avem mijloacele să te protejăm când o să fii înăuntru. Dar tot atât de bine putem şi să închidem ochii la toate porcăriile care se produc de obicei. Aşa încât, data viitoare când mai vii aici, ar fi bine să te gândeşti la asta. Fiindcă, pentru moment, în afară de poliţişti, nu mai ai pe nimeni.

Capitolul 19

Aşteptam ascensorul în garajul subteran de la hotelul meu rând am avut impresia că observ o mişcare în întunericul dinspre rampa de acces. Să mă fi înşelat? Nu mai îndrăzneam să am încredere în propriile mele simţuri. Pe drumul care mă aducea de la comisariat, era cât pe-aci să fac trei accidente pentru că ţinem ochii aţintiţi pe retrovizor şi nu înainte.

Apăsai din nou pe butonul de apel. Un zgomot de glasuri îmi parveni prin cuşca ascensorului de la oamenii care aşteptau pălăvrăgind la etajul de deasupra.

Din nou, cu coada ochilor, avui sentimentul că percep o mişcare, o scurtă fulgerare galbenă şi albă în umbra unuia dintre stâlpii de beton, un fior de gheaţă pe care îl cunoşteam prea bine mă prinse de ceafă.

Aş fi putut să plec alergând de-a curmezişul garajului dar îmi era teamă. Cu pumnul, apăsai din nou butonul de apel, lovind cu piciorul în uşă. Auzii închizându-se o portieră, zgomotul unui motor şi un Porsche coupe maron închis ieşi în marche-arriere din umbra stâlpului şi se angajă pe rampa ce ducea spre Wilshire Boulevard. Conducătorul avea părul blond tăiat scurt şi, după toate aparenţele, oxigenat. N-am putut să-i disting chipul şi placa de înmatriculare era prea murdară ca să poată fi citită. La urma urmei, nu era poate decât un client sau un vizitator al hotelului venit să-şi ia maşina. Ieşise destul de încet, aparent fără grabă.

Miss Breame vorbise de vizita unui bărbat blond puţin înainte de percheziţia în cursul căreia poliţia găsise acei bani sub salteaua mea. Dar oraşul era plin de tineri blonzi.

Mă dusei la locul pe care-l ocupase acea Porsche şi scrutai solul. Betonul era pătat de ulei. Cineva îşi golise acolo scrumiera fiindcă totul era presărat cu mucuri de ţigară şi scrum. Să fi avut oare vreo semnificaţie? Eram pe cale de a deveni paranoic? De a inventa primejdii inexistente?

O dată în camera mea, prima grijă fu să scotocesc. Cercetai cel puţin tot atât de metodic pe cât o făcuse poliţia dar nu reuşii să descopăr decât un minuscul flacon de parfum franţuzesc sub pernele de pe sofa. Era parfumul lui Michelle – ultimul lucru la care aş fi vrut să mă gândesc. Cum de am putut fi aşa de naiv ca să mă îndrăgostesc de soţia unui senator al Statelor Unite? Să-mi închipui că ea renunţa la Staples ca să-şi încredinţeze viitorul unui gigolo acuzat de crimă? Nu-mi era deloc greu să mă plasez în locul ei: femeile se aseamănă mult bărbaţilor în felul în care ştiu să împartă în categorii distincte pe indivizii cu care te căsătorești de cei cu care te distrezi. Eram inclus în rolul lui „celălalt” şi nimeni nu putea schimba nimic.

Fără acuzaţia de crimă ce apăsa asupra mea, poate că n-aş fi acuzat atât schimbarea de sentiment a Michellei. Dacă nu m-aş fi simţit atât de golit de distrugerea tuturor speranţelor mele, aş fi fost poate în stare să reflectez mai calm la toată povestea cu crima asta. Prins între două griji, eram cu totul redus la neputinţă. Luptam pentru viaţă exact în momentul în care singura raţiune a acesteia îmi fusese luată.

Ar fi trebuit să fiu mai tare, să nu cedez aşa de uşor deprimării. Constatare tot atât de inaptă ca şi cum aş fi spus că ar fi trebuit să mă fac fizician atomist, nu gigolo.

Întins pe divan, nu puteam să fac altceva decât să-mi beau în neştire scotchul, cu ochii pierduţi în contemplarea tavanului. Îmi pierdusem vremea scotocind prin cameră: acela, oricare ar fi fost, cel care ascunsese banii, nu putea fi atât de prost încât

să creadă că putea să vină în continuare să-mi presare locuinţa cu noi dovezi contra mea. Trebuie că-şi schimbase tactica. Arma crimei şi bijuteriile Juliei Ryman erau probabil încă în posesia sa. Dând pe gât o nouă înghiţitură de whisky, încercai să mă pun în locul celui care vroia să mă facă să-i port pălăria. În mod logic, urma acum să încerce să ascundă un nou obiect compromiţător undeva prin hotel, să-l îngroape în grădină, să-l arunce într-o pubelă, să-l ascundă în lenjeria murdară sau, încă şi mai simplu, să-l depună în maşina mea.

Aşa cum mi-o sugerase aşa de drăguţ Sunday, nu eram la urma urmei un prea mare gânditor. Dacă blondul din garaj era acolo efectiv pentru a-mi aştepta întoarcerea, ce-ar mai fi putut pune la cale acum? Oricum puteam fi sigur că nu stătea lungit pe undeva să tragă la măsea şi să-şi plângă soarta.

Automobilul meu nu părea să fi fost atins dar blondul meu, dacă făcuse ceva, se ferise cu siguranţă să lase urmele trecerii sale. Nu închisesem portierele cu cheia. Scaunele de piele bej aveau încă acel uşor miros de maşină nouă, ceasul de la bord marca ora, radioul funcţiona când apăsai pe buton. Ce s-ar întâmpla dacă aş face contactul? Explozia unei bombe care să mă facă bucăţi-bucăţele?

Mă jucam oare de-a frica? Sau dimpotrivă exploram metodic fiecare posibilitate. Whisky-ul nu făcea decât să-mi amplifice sentimentul că totul era ireal.

Deschisei capota şi examinai motorul, cotrobăind printre baterii şi ţevi. N-aş fi ştiut să deosebesc o bombă de un carburator. Aş fi fost incapabil să spun dacă fiecare din acele fire pe care le vedeam erau la locul lor din totdeauna sau fuseseră puse acum cinci minute. Explorai portbagajul, scosei covorul de pe podea, roata de rezervă şi chiar trusa de scule. Chiar în interiorul maşinii golii scrumiera, torpedoul, chiar

buzunarele laterale ale portierelor. Apoi desfăcui dublurile uşilor, scosei pernele scaunelor. Pluteam. Inspirând profund, pusei în mişcare motorul, aşteptând explozia. Ea nu veni. Testai aerul condiţionat, ştergătoarele de parbriz, încălzirea, comanda automată a deschiderii şi închiderii capotei.

Totul funcţiona perfect. Îmi veni ideea să scotocesc prin propriile mele buzunare şi în pantofi de teamă ca cineva să nu fi ascuns asupra mea arma crimei profitând de un moment de neatenţie. Ca să spun totul aveam chef să mă supun unei serii de teste şi de electroşocuri într-un spital psihiatric. Totul e o inepţie, acţionam ca un paranoic.

Totuşi, convins că blondul nu venise în deplină inocenţă ca să-şi ia maşina aşa cum o făceau zilnic milioane de cetăţeni onorabili doritori să se deplaseze, îmi luai lanterna şi mă strecurai sub maşină, rostogolindu-mă peste petele de ulei, şi murdărindu-mi mâinile tot pipăind resorturi şi angrenaje. Văzui tot felul de fire, ţevi şi tuburi ale căror funcţiuni îmi erau cu totul străine. Lichidul de transmisie roşu şi uleios îmi picură pe frunte şi-mi intră în ochi; degetele îndepărtau pulberea ce cădea peste mine. Întorcându-mă îmi sfâşiai umărul de ceva dur şi ascuţit.

În sfârşit desfăcui apărătorile. A fost efectiv ultimul lucru pe care l-am făcut fiindcă descoperii, când al treilea disc cromat se rostogoli la pământ cu un zgomot metalic, o geantă de fetru cenuşiu fixată cu ajutorul unui izolier-band negru. Geanta purta iniţialele J.R. Şi conţinea două brăţări cu diamante, o verighetă de aur şi un medalion ce cuprindea o şuviţă de păr negru abia vizibilă prin sticlă. Şuviţa era fixată pe o perniţă de catifea roşie în interiorul unei cutiuţe de argint vechi, în formă de inimă. Părul cui? Al mamei lui Julie Ryman? Al bunicei sale? Dacă nu cumva era vorba de vreun obiect care să-i fi atras privirea pe când admira

vreo vitrină. Această ultimă activitate trebuia să ocupe o bună parte din timpul acestei femei, cumpărarea de obiecte frumoase constituind un mijloc eficace de luptă împotriva plictiselii după-amiezelor din Beverlly Hills. Brăţările cu diamante erau moderne, pietrele enorme. Costaseră probabil foarte mult. Verigheta era un singur inel din aur roşcat. Preţul căsătoriei pe care îl simboliza era viaţa Juliei Ryman şi poate, a mea.

Aceste bijuterii nu mai prezentau prea mult interes pentru Julia însăşi dar îmi spusei că soţului său i-ar face poate plăcere să le recupereze. Fiindcă dacă erau şanse ca cineva să ştie cum ajunseseră dintr-o cameră a unui motel din Hollywood până la capacele maşinii mele, acela nu putea fi decât el.

Automobilul lui Ryman era un Cadillac verde închis cu nouă locuri în felul celor pe care le cumpără emirii arabi şi dictatorii republicilor bananiere cu veniturile lor petroliere sau cu mana ajutorului către lumea a treia. S-ar fi spus că un tip luase o maşină obişnuită ca s-o taie în două şi să instaleze un salon complet între cele două jumătăţi. Era garată în faţa unui imobil din oţel şi beton nu departe de intersecţia dintre Cienega şi Santa Monica. Un şofer cu ochelari negri şi caschetă cu vizieră era aşezat la volan. Partea care i se vedea din faţă şi ceafa aveau culoarea cărnii crude de porc.

Maşina era într-o zonă de staţionare interzisă şi bloca o ieşire de incendiu. Din când în când un motard trecea încet şi-i arunca priviri insistente fără a îndrăzni să-i facă un proces-verbal de contravenţie.

Parcasem şi eu însumi ceva mai departe pe cealaltă parte a străzii aşa încât să o pot observa în retrovizorul exterior. Puţin înainte de amiază, şoferul chemă pe cineva prin radio-telefon, apoi ieşi să se asigure că toate portierele erau închise cu cheia. Era îmbrăcat într-o uniformă neagră a cărei

croială ecvestră şi militară îi dădea un vag aer de Mussolini. Haina era foarte ajustată pe torsul puternic şi umerii săi largi; pantalonul de călărie se lărgea deasupra cizmelor strălucitoare. După o privire la ceas, traversă bulevardul ca să-şi cumpere un ziar şi intră apoi într-un drugstore.

Examinai clădirea în care Ryman intrase mai devreme de dimineaţă. Distinsei nişte vagi mişcări dincolo de ferestrele fumurii – trecerea secretarelor, activitatea obişnuită în astfel de locuri. Recuperând bijuteriile din torpedou, Ie băgai în buzunar şi ieşii din maşină. Eram aşa de nervos pe când traversam strada încât a trebuit să fac un mare efort ca să nu mă întorc. Aveam impresia că zeci de ochi erau aţintiţi asupra mea şi că în clipa în care aş încerca să introduc bijuteriile în maşina lui Ryman, catastrofe inimaginabile ar urma să mi se abată asupră-mi. Mergând de-a lungul trotuarului, vedeam Cadillacul apropiindu-se din ce în ce. Pulsul mi se accelera. De ce naiba făceam toate astea? La ce bun? N-ar fi fost mai bine să duc bijuteriile la poliţie din clipa în care le-am găsit? Toate aceste întrebări mi se răsuceau ca un vârtej în minte, pe măsură ce mă apropiam de Cadillac. Intenţia mea era să las, nebăgat de seamă, să cadă geanta cu bijuterii în şanţul larg curbat ce forma paraşocul din spate. Dar în momentul crucial îmi lipsi curajul. Îmi continuai drumul fără să mă opresc. Mă voi adresa poliţiştilor. Era o nebunie să hoinăresc cu obiecte compromiţătoare în buzunare. Cel puţin dacă n-ar fi fost frica. Eram prea laş pentru a face ceea ce mă hotărâsem să fac? Brusc, aceasta deveni un punct de onoare. Făcui stânga-împrejur şi mersei din nou până la limuzină, cu mâna în buzunar.

În acea clipă, mai multe lucruri se produseră simultan. O Facelvega roşie se opri scrâşnind din frâne în spatele Cadillacului şi soţul Lisei Williams sări din ea. Auzii paşi precipitaţi în spatele meu şi, întorcându-mă, zării şoferul ce alerga spre mine.

Uşile imobilului se deschiseră culisând şi Ryman alergă cu paşi repezi pe scară.

Mintea îmi funcţiona cu o iuţeală şi cu o limpezime extraordinare: înţelesei imediat că apelul şoferului fusese destinat să-l prevină pe Ryman de prezenţa mea în apropiere şi că acesta din urmă îl chemase pe Williams. Văzui şi cât de greu mi-ar fi să explic lui Sunday prezenţa acelor bijuterii în buzunarul meu. Nu ştiam în ce parte să apuc. Nu mă hotărâsem încă în clipa în care şoferul mă prinsese deja de braţ, vârându-mi un obiect dur şi ascuţit în coaste.

— Hei, uşurel, spuse. Calm. Mergi piano. E un pistol. Un pistol încărcat. Nu fă prostii. Aşteaptă, pentru dumnezeu. Uşurel, îţi spun.

Şoferul tăcea. Se mulţumea să mă tragă spre maşina alături de care Ryman şi Williams aşteptau. Amândoi păreau foarte nervoşi şi aruncau ochii în stânga şi în dreapta ca să se asigure că nimeni nu ne privea.

— Nu ştiam că sunteţi prieteni voi doi, spusei.

— Fă-l să urce, urlă Ryman.

Şoferul era voinic dar cum într-o mână ţinea pistolul nu putea să facă prea mare lucru singur, continuai să mă adresez lui.

— Aşteaptă puţin! Nu înţelegi, e idiot! Eşti nebun? Lasă pistolul. Ai putea omorî pe cineva.

Ryman mi se agăţă de celălalt braţ şi încercă să mă târască spre portiera deschisă a maşinii. Mă degajai cu o răsucire şi-i aplicai o lovitură violentă de picior care-l atinse în rotulă. El se prăbuşi, pierzându-şi ochelarii şi somându-l pe Williams să facă ceva. Şoferul, imobilizat în spatele meu, încerca fără să reuşească să mă împingă spre maşină. Totul era teribil de stângaci, confuz, nimic de-a face cu scenele de violenţă de la cinematograf. Încă la pământ Ryman încercă să-mi dea un picior în gleznă dar nu reuşi decât să-l lovească pe şofer. Williams, care până atunci ţinuse deschisă portiera maşinii, se repezi şi el. Mă

prinse de plastronul cămăşii şi încercă din toate puterile să mă tragă înainte. Dar pânza se rupse şi el se izbi cu forţă de aripa maşinii. Pe toată durata acestei învălmăşeli m-am abţinut să-l lovesc pe şofer care şi el s-a ferit să mă lovească. Semăna a un acord tacit între noi. Sarcina lui era să mă țină şi să mă împingă spre portiera deschisă. Atâta timp cât nu încercam să-i aplic un picior sau un pumn, părea să rămână cumva neutru. Dar cu ceilalţi doi toate mijloacele erau permise şi le distribui câţiva pumni zdraveni. Bătălia noastră era evident lipsită de prestigiu şi rămânea în mod remarcabil indecisă. Nimic mai mult decât o păruială între copii de cinci ani. Când reuşiră în sfârşit să mă introducă pe bancheta din spate, încălecai spătarul scaunului şoferului şi mă prefăcui a încerca să ies pe portiera dinainte stânga. Ei se grăbiră toţi trei înconjurând automobilul aşa încât blocai uşa prin interior apoi, strecurându-mă în spate, pe aceea prin care mă făcuseră să urc. Ei aveau chei, bineînţeles, dar limuzina avea şase uşi iar ei nu erau decât trei. De unde, o mică problemă. Ori ei nu erau în măsură să rezolve acest gen de enigmă matematică. Cu faţa congestionată, îşi dădeau seama că trebuie să termine cât mai repede acest număr a la Stan şi Bran înainte ca cineva să cheme poliţia.

Ca să-i mai ţin ocupaţi, nu încetam să mă prefac că mă reped spre o portieră sau alta în vreme ce ei alergau vociferând în jurul maşinii. Profitând de toată această confuzie reuşii să strecor geanta cu bijuterii între pernele scaunului din spate. Totul mă absorbea într-atât încât nici nu aveam vreme să-mi fie teamă. Ca să spun totul, din clipa în care reuşisem să ascund bijuteriile, cred că începusem chiar să mă distrez. Deşi cred că nu acesta era cuvântul cel mai potrivit. Mai degrabă încercam un fel de dispreţ faţă de prostia lor. Exista, hotărât lucru, un fel de spaimă, o anume panică în tot ceea ce făceau. Improvizau, era clar, şi o făceau prost.

Nu ştiu la ce mă aşteptasem dar în orice caz nu la spectacolul ridicol pe care îl ofereau toţi trei pândindu-mă prin geamurile limuzinei. Nu-mi închipuisem niciodată că răul, ai cărui reprezentanţi erau fără îndoială, putea să îmbrace o formă atât de absurdă încât se învecina cu farsa.

Cu feţele roşii şi neliniştite, mă priveau bulbucându-şi ochii, cu gurile deschise, gâfâind, proiectând aburi pe geamuri - ticăloşii.

Ca să închei, mă aşezai chiar pe mijlocul scaunului din spate şi încrucişai braţele. Rămaseră o clipă nemişcaţi, temându-se de un şiretlic. Atunci şoferul urcă la volan şi apăsă un buton care debloca toate uşile. Ryman şi Williams se aşezară lângă mine, prinzându-mă de mijloc!

— Ajunge, Cole, gata. Al nostru eşti, spuse Williams prinzându-mă de braţ.

— Da, şuieră Ryman. Te-am prins.

Nu găsii niciun răspuns potrivit. Trecu o clipă în care nimeni nu spuse nimic. Se lipiseră de mine, cu chipurile lor asudate la câţiva centimetri de faţa mea, suflând ca nişte foci.

— Şi atunci, unde voiai să ajungi? sfârşi prin a murmura Ryman.

— Ce puneai la cale aici? întrebă Williams, scuturându-mă de braţ.

— Dar tu? replicai. Ce mică e lumea, nu ţi se pare?

— Aici noi punem întrebări, grohăi Williams.

— Ei bine, daţi-i drumul, nu vă jenaţi, făcui eu cu aer indiferent. Tăcură. Schimbau priviri.

— Ar trebui să-l predăm poliţiei, sugeră Ryman.

— Ce crezi Cole, ţi-ar place? întrebă Williams scuturându-şi din nou braţul.

— Poliţia mă poate lua oricând crede de cuviinţă. Dar încetaţi să mă mai gâdilaţi atât, ce naiba.

— Tot nu ne-ai spus ce puneai la cale aici, spuse Williams.

— Spune şi tu, ştiam că eşti un dobitoc greu de imaginat, dar nu te credeam chiar aşa. Ce crezi că aş putea face aici? Sunt pe cale de a mă trezi cu o crimă în cârcă din cauza voastră.

— Mi-ai ucis soţia, încercă să latre Ryman, dar era lipsit de convingere.

— Pentru cine joci comedia asta? întrebai încrucişând picioarele. Pentru Williams? Williams ştie prea bine că eram în pat cu nevastă-sa în seara când a ta a fost asasinată.

— Ar trebui să-l percheziţionăm, orăcăi Ryman cu glasul său astmatic.

— Ai dreptate, aprobă Williams.

Mă prefăcui că mă împotrivesc şi avu loc o nouă şi scurtă bumbăceală apoi îi lăsai să-mi scotocească buzunarele. Îmi luară cheile şi-l trimiseră pe şofer să mi se uite în maşină. Începea să mi se facă lumină în minte. Nu avuseseră niciodată nici cea mai mică intenţie de a mă preda poliţiei. Ca să spun totul, n-aveau nici cea mai mică idee ce era mai potrivit să facă.

— Eşti bun pentru scaunul electric, ticălosule, se înfurie Ryman.

— Ştim prea bine că tu ai ucis-o.

Nu încetau să bâiguie tot soiul de asemenea lucruri pentru a se menţine în formă câtă vreme şoferul lipsea. Pentru moment eram complet stupefiat. Nu vedeam de ce îşi dădeau osteneala să spună atâtea lucruri pe care toţi trei le ştiam că sunt false. N-aveau niciun motiv să ascundă adevărul. Eu nu puteam face absolut nimic. Iar ei nu încetau să se prefacă indignaţi ca şi cum ar fi fost cu adevărat victimele mele. Niciodată nu i-aş fi crezut capabili de o aşa stranie aberaţie.

Şoferul reveni în sfârşit şi declară că maşina era goală.

— Ar fi putut fi înarmat, spuse prosteşte Williams.

— Îmi închipui că nu ne mai rămâne de făcut decât să-l lăsăm s-o şteargă. Iată clar absurdităţile

sistemului american: ştim că e vinovat, dar nu putem face nimic împotriva lui.

Ryman deschise portiera şi ieşi aruncând priviri neliniştite în jur.

— Hai, Cole, ieşi de acolo.

Şoferul îmi înapoiase cheile. Ieşii din maşină. Ryman urcă, trase portiera, coborî geamul câţiva centimetri.

— Data viitoare va fi ultima, horcăi el. Zilele îţi sunt numărate, Cole.

Ochii îi erau ieşiţi din orbite, ca aceia ai unui nebun, dincolo de lentilele groase; o salivă albă îi marca încheietura buzelor.

— Niciodată nu vei mai putea face asta soţiei cuiva! Niciodată! Contează pe noi.

Ridică geamul şi se prăbuşi, epuizat, alături de Williams. Torcând molcom automobilul se îndepărtă de trotuar şi se pierdu în valul circulaţiei.

Mi se întâmplă uneori să regret că nu le-am făcut ceva oribil celor doi. Ryman se plimbă încă prin Beverly Hills cu enorma sa limuzină şi în momentele sale cele mai nebuneşti, cele mai necinstite, ajunge uneori să se convingă pe jumătate că nu el e cel care şi-a distrus soţia. Cât despre Williams el îşi petrece încă serile de vineri cu băieţii pe care îi procură Anne Laughton, în vreme ce Lisa găseşte neîndoielnic alţi tineri care s-o însoţească la licitaţii şi să o satisfacă în budoarul de la etajul întâi. Iar eu? Unde mă aflu? Într-o celulă de doi metri pe trei în tovărăşia lui Calvin Potts care a ucis un om într-un scandal de beţivi. Dacă există un sens, o dreptate ascunsă în toate astea, sunt cu siguranţă tare bine ascunse. În ceea ce mă priveşte, eu nu le văd nici măcar vreo urmă.

Capitolul 20

Trebuie să recunosc că eram destul de satisfăcut de felul în care mă comportasem cu ei, fără să mai vorbesc de faptul că le închisesem gura cu privire la bijuterii. Nu eram John Wayne dar avusesem totuşi mai multă îndrăzneală şi curaj decât mi-aş fi închipuit. Acum îmi dau bine seama, că nu făcusem decât să le furnizez nişte atuuri dar, pentru moment, credeam că am reuşit în sfârşit să le dau o lovitură zdravănă. Bucuria mea fu de scurtă durată. Sunai la hotel de la o cabină telefonică pentru a întreba dacă nu era vreun mesaj pentru mine și-l prinsei pe Wibak. El îmi spuse că Michelle sunase toată dimineaţa şi că nişte poliţişti în uniformă mă aşteptau în hol şi chiar şi în stradă. Percheziţionaseră straşnic hotelul şi găsiseră ceva dar nu ştia ce anume. Toată treaba îi pica tare prost şi îi era neplăcut să-mi spună că trebuia să-mi caut un nou adăpost. La mijlocul frazei, aparatul îi fu luat şi auzii glasul lui Sunday care mă întrebă unde eram. Drept care, închisei.

Ar fi trebuit poate să mă întorc la hotel şi să mă predau poliţiei, dar ideea de a mă regăsi la zdup nu mă excita deloc. Mai aveam câte ceva de făcut; unii ar fi vrut fără îndoială să mă ştie la adăpost după gratii dar n-aveam deloc chef să le uşurez viața.

Sunai apoi pe Anne Laughton ca s-o întreb dacă descoperise ceva ce mi-ar fi folosit privitor la Williams sau Ryman. O auzii urlând cu un glas pe care mânia îl făcea strident:

— M-ai ruinat! Trebuia să o aştepţi azi pe suedeza aia la aeroport. Ştii cât mă costă povestea asta? Reputaţia mea de firmă serioasă s-a dus. Cele mai bune cliente. O întreagă piaţă depindea de întâlnirea asta.

— Îmi pare rău, Anne. Tu nu ştii ce s-a întâmplat…

— Nici nu mă interesează.

— Pot să te văd? Am nevoie de ajutorul tău.

— Să te ajut? O să-ţi spun una bună, puiule: Nu mai am nevoie de tine…Ai fost înlocuit.

— De acord, nu sunt de neînlocuit. Spune-mi doar numele celor care au făcut „pase” cu Rymanii.

— N-ai auzit bine? Eşti terminat. Nu mai lucrezi pentru nimeni. N-ai lucrat niciodată pentru mine. De altfel, convorbirea asta n-a avut niciodată loc. Nu te cunosc.

Închise violent. Rămăsei acolo, cu telefonul în mână, privind trecerea automobilelor cu un ochi pierdut. Mă gândeam la toate ceasurile petrecute învăţând suedeza, ascultând benzile de magnetofon, citind romane suedeze cu ajutorul unui dicţionar. Totul pentru a putea fi pe placul acelei femei, pentru a o putea distra şi a-i vorbi despre dragoste în propria ei limbă. Câtă pierdere de timp şi energie! Şi pentru ce? Pentru nimic! Eram căutat pentru crimă. Ce mai conta, că am nemulţumit-o pe suedeza aceea?! O prostie. Tot ce făcusem până acum ca să-mi câştig existenţa, fusese o prostie. Tot ceea ce oferise anilor mei petrecuţi, la Los Angeles aparenţa solidităţii era pe cale de a se risipi, de a se dizolva precum un miraj. Nimic nu rezistase examenului. Rămăsesem singur. Eram tot atât de nefericit şi poate tot atât de abject precum mexicanul pe care îl văzusem pe când îl percheziţionau la piele la comisariat: un balot de carne numerotată, tocmai bun pentru a fi judecat, dispreţuit şi pus la răcoare. Începeam să simt catastrofa prinzând contur în jurul meu. Urma să fiu prins şi azvârlit în coşmarul feroce al închisorii, lipsit de orice speranţă, de orice omenie, tratat ca un şobolan, căzut în cursă. Era o nedreptate care mă făcea să urlu. Ce făcusem oare ca să merit asta? Şi de ce mi se întâmplau toate

tocmai în momentul în care începeam să întrevăd posibilitatea unei altfel de vieţi?

Fără să-mi dau seama, mă trezii formând numărul lui Michelle, condamnându-mă totuşi pentru această slăbiciune. Eram însă hotărât să mă arăt calm. Nu voiam să-i stârnesc mila, să o fac să se simtă vinovată. Măcar o dată în viaţă doream să fac un lucru de care să nu-mi fie ruşine.

— Te-au anunţat, în sfârşit, slavă Domnului, spuse ea. Unde eşti?

— Undeva pe şosea. Locul unde sunt nu are importanţă. Vreau doar să-ţi spun la revedere şi să-ţi mulţumesc.

— Rick a vorbit cu procurorul, mă întrerupse ea. Nu trebuie să te întorci la hotel, sub niciun motiv. Au găsit arma crimei printre gunoaie.

— Nu mă miră.

— Îţi trebuie bani, Julian, şi o ascunzătoare. Spune-mi, ce pot face ca să te ajut?

— Totul e aranjat. Vreau doar să ştii că nu-i decât o lovitură pe care au pus-o la cale. Nu eu am ucis-o pe femeia aceea. Trebuie să mă crezi.

— Dar sigur că te cred, strigă ea. Nu m-am îndoit de tine nicio clipă.

Aceste cuvinte mi se păreau stranii. Toţi oamenii pe care-i cunoşteam mă credeau vinovat, ba chiar se înverşunau să dovedească asta.

— Când te-aş putea vedea? mă întrebă ea.

Nu-mi mai amintesc exact ce i-am răspuns, dar în orice caz i-am spus că nu voiam s-o amestec în această poveste murdară. Ea reprezenta pentru mine tot ceea ce mi se întâmplase mai bun în viaţă, singurul lucru pe care nu-l distrusesem încă şi pentru care aş fi făcut totul ca să-l păstrez. Pe scurt, i-am ţinut un discurs foarte nobil, dar care nu corespundea câtuşi de puţin cu dorinţele mele. Când mi-am terminat tirada, reuşisem să o fac să-şi iasă din fire.

— Eşti nebun, gemu ea. Te iubesc. N-ai dreptul să mă respingi.

Îi amintii că ea era cea care pleca la Roma, că ea era cea care avea un soţ căruia nu putea să-şi permită să-i compromită cariera. Reuşii să-i spun toate astea într-un mod cât de cât drăguţ, deşi mă dureau mult. Când mă anunţase de hotărârea ei de a pleca din Los Angeles, încercasem o decepţie ce încă îmi mai stăpânea inima.

— Nu plec la Roma, prostuţule, insistă ea. Am spus că plec, ca să-l determin pe Rick să te ajute. Asta e motivul pentru care te întrebam întruna dacă o să mă aştepţi. Dar Rick m-a înşelat. N-a avut niciodată intenția să te ajute. Aşa încât, chiar dacă vei fi închis, sunt hotărâtă să divorţez.

— O spui aşa…

— Niciodată n-ai fi acceptat ajutorul, dacă ai fi ştiut că vine de la Rick, dar nu cunoşteam pe nimeni altcineva care ar fi putut s-o facă. Trebuia să te mint, Julian.

Urmă o lungă tăcere, în timpul căreia reflectai la tot ceea ce-mi spusese. Avea poate dreptate, sau poate greşea, dar eram aşa de fericit să aflu că încă mai contam pentru ea, încât restul nu mai avea importanţă. Începeam să mă simt mai puţin hotărât. N-ar fi trebuit să accept întâlnirea, dar ştiam că oricum va fi ultima şi o doream nespus de mult. Numai era timp de gândit. Dintr-o dată ideea că nu aveam s-o mai revăd deveni de nesuportat. Convenirăm să ne întâlnim într-un mic hotel de pe Pico Boulevard, aproape de plajă, peste două ore.

Capitolul 21

O maşină negru şi alb a poliţiei era parcată alături de Mercedesul meu. Girofarul său roşu era aprins. La volan, un poliţist tocmai transmitea un mesaj radio. Întorcându-mă pe călcâie, traversai strada şi, tăind printr-o staţie-service, ajunsei pe Melrose. Sunday trimisese neîndoielnic semnalmentele mele şi pe acelea ale maşinii tuturor agenţilor în patrulare prin Los Angeles.

Pe când coboram pe Melrose, alte două maşini de poliţie ţâşniră de pe San Vicente şi porniră în trombă în direcţia bulevardului Santa Monica. Câteva clipe mai târziu auzii zgomotul asurzitor al unui elicopter ce pierdea altitudine ca să se lanseze în căutarea mea pe deasupra cartierului.

Examinai trecătorii pe care îi întâlneam. Niciunul nu era brunet cu ochii albaştri, niciunul nu avea înălţimea şi vârsta mea. Celei dintâi patrule care va trece nu-i va fi greu să mă repereze.

Totul se petrecuse aşa de repede, încât n-avusesem vreme să-mi iau măsuri. Crezusem că va măi trece ceva vreme până când voi ajunge aici.

Teama este mama invenţiilor. La primul distribuitor automat de ziare pe care îl întâlnii, cumpărai un teanc din Los Angeles Times. Apoi mă strecurai pe o stradă laterală unde erau înşirate nişte pubele. Într-una descoperii o veche pălărie de pai. Mi-o înfundai pe cap, îmi scosei cămaşa şi-mi răsucii pantalonii până deasupra genunchilor. Îmbrăcat astfel, cu pălăria pe ceafă şi cu ziarele sub braţ, speram să trec drept un vânzător oarecare de ziare, crescut prea repede şi niţel cam prostuţ.

Mă simţii ceva mai în siguranţă când atinsei Fairfax Avenue ale cărui trotuare erau mult mai aglomerate şi unde circulaţia era mai intensă. Îmi cumpărai o pereche de ochelari de soare ieftini de la un Prisunic şi unul dintre acele impermeabile

care se pliază într-un pacheţel mic şi se aruncă după folosire. Ochelarii aveau o mică montură roşie, impermeabilul îmi venea cam ca un cort şi îmi conferea o alură teribil de excentrică cu picioarele mele goale şi cu sandale. În parkingul magazinului schimbai ziarele pe câteva pungi de hârtie cu provizii. Adunând praful, îmi frecai faţa, picioarele şi torsul. Semănăm cu unul dintre acei vagabonzi ce sunt văzuţi uneori păzindu-şi cu gelozie colecţia de deşeuri.

Deghizarea trebuie să fi fost reuşită, fiindcă oamenii îmi evitau privirea şi se fereau din faţa mea pe trotuar. Eram atât de urât şi aveam o înfăţişare atât de evident ţâcnită, încât nimeni nu-mi acorda nicio privire, începui să-mi târâi picioarele şi să vorbesc de unul singur.

La Pico, luai un autobuz până pe plajă. Inutil să spun că alura mea şi discursurile mele incoerente îmi aduseră un loc solitar pe banchetă până la capătul drumului. Fui chiar puţin neliniştit să constat uşurinţa cu care intrasem în pielea personajului unei tinere epave pe jumătate demente. Mi-ar fi greu să-mi descriu sentimentele, dar încercam aproape un soi de uşurare: era just, era rolul meu. Nu eram oare chiar un marginalizat, un rebut social? Şi tensiunile acestei ultime săptămâni nu începuseră oare să mă facă încet, încet nebun? Julian Cole, gigoloul plin de succes, era cel care părea de acum înainte artificial, în mai mare măsură decât biata epavă în a cărei piele intrasem.

Traversând plaja, prin mijlocul celor care se bronzau la soare, ajunsei pe malul apei unde mă întinsei într-o scobitură de nisip. Era ora patru trecute şi oamenii începeau să-şi adune lucrurile şi să plece. Nu era nimic uimitor, ceasurile cele mai bune pentru plajă trecuseră. Marea era brăzdată de dungi verzi şi albe dincolo de linia balizelor, apoi devenea treptat mai albastră pe măsură ce ochiul se îndepărta spre orizont, unde se colora de un violet

profund. Câteva firicele de nori se fofilau în zare, tot atât de uşoare ca şi un fum. Întins pe nisipul cald, cu cerul deasupra capului, cu briza mării pe faţa, avusei o clipă sentimentul că îmi va fi de ajuns să mi se permită să rămân aşa pentru restul vieţii. Nu îmi mai trebuia nimic decât oceanul, decât sentimentul spaţiului fără margini. Descopeream prea târziu că lumea în care trăim e frumoasă.

După o clipă, înaintai pe malul apei ca să mă spăl. Răcoarea apei sărate pe mâini şi pe faţă îmi procură o senzaţie aproape voluptuoasă, sporită încă de exacerbarea simţurilor mele la ideea că toate astea îmi vor fi în curând luate. Nu ştiu dacă eram într-o stare de graţie sau pur şi simplu eram deformat de teamă şi nesiguranţă. Ceea ce ştiu e că rămâneam acolo cu ochii pierduţi în gol, în vreme ce soarele îmi usca pielea şi glasurile copiilor se încrucişau cu rumoarea fluxului, şi avui din nou sentimentul de a fi lăsat să treacă şansa vieţii mele. O căutasem în trupul necunoscutelor, în trândăvia fragilă a bogaţilor, în dormitoarele şi în cluburile selecte, în luminile strălucitoare ale oraşului. Drumul meu fusese acela al eleganţei, al clasei, voisem să fiu admirat pentru ţinuta şi cultura mea. Apa se înspuma şi fierbea în jurul gleznelor mele, luându-mi de sub călcâie nisipul. La ce bun să mă mai mint încă pe mine însumi? Probabil tocmai fiindcă se golise, viaţa mea se dezintegra acum atât de deplin. Dusesem o existenţă superficială, lipsită de sinceritate. Îmi exploatasem propria sexualitate, pentru a o pune în serviciul unor scopuri mai degrabă obscure. Dacă vreodată mi-ar mai fi acordată o şansă, aş folosi-o altfel. Dar, cel puţin, mă gândeam: această dramă era a mea; nu cerusem nimănui să poarte povara greşelilor mele. În mod bizar, acum când viaţa îmi fusese iremediabil sfărâmată în cioburi şi când viitorul era întunecat, acum doar ajungeam în sfârşit la împăcarea cu mine însumi, ştiam în sfârşit cine sunt.

Capitolul 22

Michelle închiriase o cameră la etajul patru la Santa Monica Inn, sub numele de doamna J. Sorel. Avea un balcon ornamental ce se deschidea spre ocean şi briza marină intra pe uşile-ferestre. La picioarele patului, două valize mari din piele roşie păreau pline rase. Ea închise uşa în urma mea, răsuci cheia în broască şi căzu în braţele mele. O doream atât de mult, încât abia avui vreme să-mi scot veşmintele şi să o dezbrac. Nu mai puteam să vorbesc, pentru că buzele-mi îi căutau şi îi sărutau fără încetare gura. Căzurăm pe pat într-un fel de dragoste de urgenţă, încărcată de o violenţă stranie. Îmi amintesc că am deschis ochii şi că am zărit perdelele pe care le agita briza şi cerul crepusculului pe care îl încadrau ferestrele uriaşe. Aerul era atât de uşor în cameră, patul mătăsos şi moale, eram cu totul uimit de căldura acestei fiinţe vii dintre braţele mele cu care mă contopeam într-un extaz total. Dincolo de pereţii camerei, dincolo de strânsoarea caldă a trupului său, nu mă aştepta decât pericolul şi teama. Eram muzicianul Nero în timpul incendiului Romei şi mă întrebam dacă voi păstra din această oră furată într-o cameră de hotel, la marginea mării, cea mai fericită amintire a vieţii mele.

Aş fi putut să-mi desfăşor eforturile pentru a îndepărta de mine dezastrul şi iată că mă purtam ca şi cum aş fi avut toată viaţa înaintea mea.

Doream deci să mă las prins? Renunţasem deja la orice speranţă de a scăpa sorţii ce mă aştepta? Şi azi încă îmi e greu să-mi explic, dar un fel de pace ciudată mă cuprinsese. Ştiam deja ce urma să fac şi această acceptare mă elibera de orice altă grijă.

Ea îmi dăruise dragostea sa, îmi dăduse puteri. Trebuia să-i răspund la fel, în singurul mod care îmi era cu putinţă.

— Julian, mă întrebă apoi, ce o să facem?

— Noi? Noi n-o să facem nimic. Voiam să te văd o ultimă oară. Apoi, voi acţiona singur. Dacă mă iubeşti cu adevărat, atunci fă ceea ce-ţi spun. De îndată ce se va face noapte, eu voi pleca, iar tu te vei întoarce la tine.

Ea nu era, evident, deloc de acord. Îşi umpluse cele două valize cu veşminte pentru amândoi şi scosese mai multe mii de dolari de la bancă. O Alfa Romeo ne aştepta jos, cu plinul făcut. Venise cu ideea de a fugi împreună. Dacă eu urma să ajung la închisoare, va ajunge şi ea. Niciun sacrificiu nu i se părea prea mare, dacă în schimbul lui mai câştigam câteva ore de petrecut împreună. Nu înceta să-mi vorbească despre tatăl şi mama sa, în Parisul aliat sub ocupaţie, când mama sa încercase să-i salveze tatăl din mâinile Gestapoului. Mi-a trebuit să folosesc toată puterea de care eram capabil ca să-i rezist. Această femeie neasemuit de frumoasă mă iubea îndestul pentru a-şi distruge pentru mine viitorul. Ştia că n-aveam nicio şansă de a ajunge prea departe. Iar dacă era prinsă în compania mea, ar fi avut de suportat grave acuzaţii ce ar fi aruncat-o în închisoare. Cum aş fi putut să exploatez o asemenea generozitate? Nu voiam s-o fac să suporte niciun risc. Cu cât o doream mai mult, cu cât îmi era mai preţioasă, cu atât voiam să o amestec mai puţin în toate astea. Celălalt Julian Cole, cel care fusesem mai înainte, n-ar fi ezitat să o exploateze.

— Dacă pleci fără mine, spuse ea, chem poliţia şi spun că eram cu tine. Mărturisesc tot şi vor trebui să mă bage la închisoare.

— Ai înnebunit, opreşte-te!

— Puţin îmi pasă, reluă ea, scuturându-si capul. Oricum am să mă omor. Nu mă crezi? Am destule comprimate în valiză ca s-o fac de zece ori. Te cunosc, Julian. O să faci o prostie. O simt. O să te întorci să-i întâlneşti pe oamenii aceia, care îţi fac asta, şi ei or să te ucidă, sau te va ucide poliţia.

Îşi înfigea degetele în umerii mei, mă scutura şi mă acoperea cu sărutări.

— Unde te duci? Strigă ea. Trebuie să mi-o spui.

Inventai aşadar o poveste cu nişte prieteni care aveau un iaht ce pleca în acea seară spre Oregon. Urma să mă îmbarc la căderea nopţii. Apoi aveam să stau mai multe săptămâni la bord, până când lucrurile se vor fi liniştit puţin, după care mă voi stabili la Portland. Acolo aveam prieteni care îmi vor procura o nouă identitate. Cu un nou paşaport voi pleca în Europa, probabil la Paris sau la Madrid. Iar acolo, voi vedea. În orice caz, călătoria cu ea n-ar face decât să sporească riscurile de a fi prinşi. Dispariţia sa ar fi îndată legată de propria mea fugă. Soţie a unui senator, ar atrage o enormă publicitate.

Făcurăm din nou dragoste, şi apoi iarăşi, şi iarăşi reluarăm cearta, repetând aceleaşi argumente, dar fără a ajunge la un acord. În cameră se lăsase întunericul. Zgomotul circulaţiei, amestecat cu rumoarea îndepărtată a valurilor, intra pe ferestre. Râmaserăm întinşi în linişte. Apoi ea se ridică din pat, căută ceva în bagaje şi trecu în baie. O auzii trăgând ivărul la uşă. Era momentul, fiindcă ea nu mai era în cameră, să încep să mă îmbrac. Îmi pusei în grabă veşmintele pe întuneric, trăgând cu urechea la zgomotele ce veneau din baie, fără să aud nimic. Ce putea face oare acolo? Mândria, intransigenţa – or împinge-o oare la o nebunie? Înghiţise oare tubul de somnifere? Auzii apoi întrerupătorul electric, ivărul, uşa se deschise şi ea veni spre mine în întuneric. Eram aşezat pe marginea patului. Îngenunche în faţa mea şi avu o uşoară tresărire, atingându-mi veşmintele. Îşi aşeză faţa pe genunchii mei, îmi luă mâinile şi mi le presă pe cap. O mângâiai şi simţii contactul cu părul său des.

— Acum, nimeni nu mă va mai cunoaşte, spuse cu sălbăticie.

— Dumnezeule!

Aprinzând veioza, o contemplam cu groază. Îşi tăiase părul. Îmi rămăsese între mâini o minunată coamă blondă de aproape şaizeci de centimetri. Nu păstrase decât câţiva centimetri de păr, care îi dădeau un aer aproape nebun, de băieţel cu privirea rugătoare.

Trebui să cedez. O ştiam de acum capabilă de orice dacă nu-i dădeam măcar speranţa că ne vom revedea. Jurai să-i telefonez de îndată ce vasul va sosi la Oregon şi vom aranja să ne întâlnim apoi la New York. După proteste zadarnice, acceptai o mie de dolari în bancnote de o sută.

— Dacă m-ai minţit, te voi găsi şi te voi ucide.

Era genul de nebunie pe care îl avea pe buze. Era într-adevăr în prada unei pasiuni. Cred că, dacă i-aş fi propus să ne sinucidem în acea seară, ar fi acceptat fără să ezite. Îmi părea rău că o mint. Aş fi dat totul ca să rămân cu ea, dar numai plecând puteam să-mi dovedesc dragostea. Nu mă îndoiam de sentimentele sale, dar ştiam că ele sunt produsul unor evenimente extraordinare. Nu voiam să-i port pe conştiinţă pierzania.

Când începu să plângă şi să se agaţe de mine, mă prefăcui plictisit.

— Nu fi aşa de slabă. Vrei să plece vasul fără mine? Cum să pot conta pe tine dacă tu te prăbuşeşti deja?

— Ai dreptate, spuse ea lipindu-se de mine. O să vezi, la New York am să fac tot ce trebuie. Dacă plâng, e fiindcă tu m-ai făcut aşa de fericită. De acum, nu trăiesc decât pentru tine.

Îi desfăcui mâinile de după gâtul meu, le sărutai şi ieşii. Traversând coridorul, ajunsei la scara de incendiu şi începui să cobor în fugă treptele. Deja imaginea sa, cu părul tăiat, cu ochii dilataţi de suferinţă, începea să mă tortureze.

Capitolul 23

Avusesem intenţia să iau autobuzul, dar am plecat pe jos. Treceam prin faţa băncilor, a prăvăliilor bine iluminate, a clinicilor veterinare, a negustorilor de spirtoase, a întreprinderilor de pompe funebre, a drugstorurilor care vindeau hamburgeri, a cinematografelor. Mă deplasai de-a lungul unui tunel de neon. Kilometrii se succedau kilometrilor. În depărtare culorile se înceţoşau, bulevardul traversa noaptea în linie dreaptă, ca un filament incandescent al unui bec gigantic.

Aveam desigur nevoie de somn şi de hrană, eram convins de asta, dar trupul meu, el, nu le voia. Fără să merg repede, înaintam cu un pas regulat care devora distanţa. Monotonia mersului îmi încătuşa spiritul. Nu mă mai gândeam la Michelle. Maşinile de poliţie pe care le zăream din când în când trecând pe bulevard nu mai declanşau în mine nici cel mai mic semnal de alarmă. Era ca şi cum un magnet ascuns undeva, în hăul nopţii, m-ar fi atras inexorabil, reglându-mi viteza şi direcţia. Şi calmul care mă cuprindea se învecina cu resemnarea. Nici entuziasm, de acum, nici teamă. Nimic care să mă oprească. Noaptea devenea răcoroasă şi o ceaţă umedă începu să se ridice dinspre plajă, umezind străzile şi aburind luminile oraşului. Trecuse de miezul nopţii când ajunsei la Wostwood şi circulaţia devenise rară. Se auzea fiecare maşină care se apropia în pâclă. Apropierea de Rancho Park, de terenul de golf şi stadion, conferea atmosferei un parfum mai blând, de pământ, de iarbă umedă şi de frunziş. Dincolo, vag, dreptunghi de lumină, zgârie norii din Century City se profilau în ceaţă. La această imagine o undă de mânie se dezlănţui în mine. Tremurând în veşmintele mele uşoare, simţii

pentru prima oară în ce măsură eram surmenat, epuizat, la capătul puterilor.

Continuându-mi drumul, trecui prin fata studiourilor de la Twentieth Century Fox. În spatele grilajelor de incintă, decorurile pustii, vechile străzi şi saloonurile de western erau iluminate strălucitor de proiectoare. Din faţă, ele ofereau întreaga aparenţă a realităţii. Dintr-o parte, se vedea bine că nu erau decât iluzii reconstruite cu abilitate. Spiritul de imitaţie care stăpânise industria cinematografică se impregna şi ansamblului de clădiri din cartier. Străzile rezidenţiale ce înconjurau studioul nu erau decât o înşiruire de vilișoare englezeşti, de cetăţi, de castele franţuzeşti, de cocioabe elisabetnane fanteziste, tot atât de ireale în lumina ceţoasă ca şi decorurile abandonate.

Îndreptându-mă pe Avenue des Stars, ajunsei la imensele monolite iluminate de la Century City, imobilele de birouri şi turnurile locuite, pe terasele cărora se deschideau heliporturi, se întindeau peluze sau terenuri de tenis, grădini suspendate şi piscine. La nivelul străzii nu erau decât centre comerciale ticsite de saloane de frumuseţe, de saune şi restaurante; şi, dedesubt, imensa reţea subterană a parkingurilor. Părăsind trotuarul, apucai pe palida capodoperă a vreunui arhitect peisagist ce proiectase totul într-o pantă uşoară, coborând până la un cvartal de locuinţe. Iarba era moale sub picior, ici-colo presărată cu arbori pitici şi cactuşi în vase de ceramică. Prezenţa lor firavă nu făcea decât să sporească golul artificial al acestui deşert fabricat de om.

O alee în semicerc atingea faţada imobilului în faţa căruia câteva automobile erau garate sub ochiul unui portar în livrea. Pe ferestrele holului zării o fântână cu apă colorată ce şiroia într-un bazin de mozaic. Ajungând în spatele clădirii, unde era intrarea în garaje, mă ascunsei în tufişuri. O ploaie fină începu să cadă, tot atât de impalpabilă

ca pulberea delicată a unui vaporizator. Era rece pentru un sfârşit de august.

După câteva clipe, farurile unui automobil măturară vârfurile tufişurilor şi un Cadillac alb se opri ca într-un suspin în faţa uşilor garajului. Un geam se lăsă cu un uşor uruit electric, o mână ieşi din maşină şi introduse o cheie în broască; poarta se deschise. Aşteptai ca automobilul să dispară de-a lungul rampei şi pătrunsei în garaj în clipa în care poarta se închidea.

Erau două nivele legate între ele prin escalatoare. Descoperii Lincolnul Continental al lui Leroy la nivelul inferior. Numele său complet, Leroy Roosevelt Cleveland, era pictat în parcare pe podeaua de ciment, ca şi numărul apartamentului său. Antena radio-telefonului fusese înlocuită dar, privind pe geam, văzui căscată o gaură în locul unde ar fi trebuit să se afle telefonul. Capota era rece la pipăit. Îngenuncheai şi dezumflai cele patru cauciucuri. Pe drumul spre ascensor, în faţa parkingului pentru musafiri, remarcai o Porsche maronie de un model vechi. Eram convins că era vorba de cea pe care o văzusem în garajul hotelului meu. Îi dezumflai şi ei pneurile.

Îmi pierdusem deja minţile? Premeditasem ceea ce avea să se întâmple. Procurorului i-ar place s-o ştie. Personal, nu eram sigur. Cred că venisem să-mi înfrunt destinai. Fără nicio speranţă că-l voi modifica, dar cu intenţia de a-l privi în faţă şi de a-l chema pe nume.

Nu mai puteam suporta ideea că o fiinţă invizibilă mă distrugea de la distanţă.

în picioare, în fata uşii apartamentului lui Leroy, la etajul unsprezece, ciulii urechea. Auzii vag „Sad Eyed Lady of the Low Lands” de Bob Dylan şi un râs gros de bărbat ale cărui accente străbăteau uşa. Inima îmi bătea aşa de tare, încât mă durea şi o suferinţă ascuţită îmi zvâcnea la tâmple. Bătui de două ori scurt şi violent.

Muzica se întrerupse şi urmă o lungă tăcere. Bătui din nou. Se auzi o uşă deschizându-se, un zgomot de paşi, apoi glasul lui Leroy de dincolo de uşă:

— Cine-i acolo?

— Julian. Deschide, e important!

Urmă o scurtă pauză, apoi uşa se deschise şi Leroy se dădu într-o parte ca să mă lase să intru. Era prima oară când îl vedeam ieşind din impasibilitatea sa.

Uimirea îi dilata ochii, teama îi rida fruntea, gura îi era puţin întredeschisă. Dar asta nu dură decât o secundă, apoi masca se înăspri şi surâsul său rece, batjocoritor, reapăru pe buzele sale.

— Salut, Julot, ai o mutră. Ai nevoie de un duş bun. Vrei să te bărbiereşti?

Cu capul puţin într-o parte, cu o sprînceană ridicată, îşi agita leneş o mână molatecă. Era îmbrăcat într-un strălucitor combinezon argintiu, vag inspirat din ţinuta de astronaut şi încărcat cu tot soiul de fermoare şi de buzunare colorate pe mâneci şi pe piept. Foarte pe corp, emitea o răceală de hârtie metalizată la fiecare din mişcările sale.

— Eşti magnific, Leroy, spusei urmându-l din coridor în salon. Când o să fii trimis pe lună?

Pătrunzând în salon, îl zării pe blondul care se strecura în dormitor şi închidea cu grijă uşa în spatele lui. Aruncai o privire jur-împrejur. Decoraţia în oţel cromat şi sticlă era hotărât contemporană: fotolii şi sofale în piele albă, litografii înrămate de-ale lui Andy Warhol, expuse pe pereţii albi. Trei lampadare de oţel forjat, cu abat-jour-uri cromate, se asemănau unor insecte curbate deasupra meselor de plexiglas. Totul era rece, alb, dur şi geometric. Camera era decorată cu nemiloasa lipsă de culoare şi de senzualitate ce trece drept bun gust printre oamenii cărora le e teamă de frumuseţe. O mică oglindă de mână odihnea pe masa de plexiglas, pătată de câteva

dungi de cocaină brună. Alături erau expuse un brici cu mâner de fildeş şi un pai de argint pentru prizat drogul. Briciul scânteia cu luciu albăstrui, orbitor, în lumină.

Leroy înaintă în încăpere, ochii săi îi fugeau de la masă la uşa închisă a dormitorului.

— Vrei să sari în aer? mă întrebă.

— Am venit pentru alibi.

— Nu e gata încă.

Se aşeză şi se aplecă deasupra cocainei, nivelând o dâră cu lama briciului.

— Dar mă ocup de el. Nu-i aşa de uşor, ştii asta.

Mă aşezai pe marginea unui fotoliu în faţa lui şi îl privii vârându-şi paiul de argint în nara dreaptă, în vreme ce o apăsa pe cea stângă cu arătătorul şi se apleca spre oglindă. Cu o suflare puternică, făcui să-i zboare cocaina.

— Târâtură, eşti nebun? urlă el.

— De ce încerci să mă faci să fiu ţapul ispăşitor, Leroy?

— Eşti ţâcnit sau ce ai? întrebă el fulgerându-mă cu privirea. Nimeni nu încearcă asta, băiete. Încerc să te scot din încurcătură, aşa cum mi-ai cerut. Tu crezi că rahatul ăsta creşte în copaci? Sunt cincizeci de dolari pe care i-ai împrăştiat în aer.

— Cred că n-ai probleme ca să-ţi plăteşti asta, cu biştarii pe care îi primeşti de la ei.

Chipul i se încordă într-o strâmbătură de indignare.

— Greşeşti, Julot! Te asigur, nu-i aşa. Aştept un telefon dintr-o clipă în alta pentru alibiul tău.

Mă ridicai şi făcui ocolul încăperii. Uşile-ferestre ce dădeau spre balcon erau deschise şi vedeam ploaia căzând pe mozaicul lucitor al terasei. Era o ploaie adevărată, acum, căzând în averse. Când mă reaşezai pe masă, remarcai că briciul dispăruse. Leroy mă privea cu o expresie rănită, vag perplexă, ca şi cum aş fi fost nedrept cu el. Nu ştiu de ce asta mă irită mai mult decât toate

celelalte. Trebuie că mă luaseră drept un imbecil oarecare, îmi spusei, numai bun pentru combinaţiile lor.

— Micul tău prieten e teribil de timid, spusei pe un ton de conversaţie.

— Nu se simte prea bine.

— Poate că îl faci să lucreze prea mult, Leroy. Cred că s-a epuizat să plaseze toate probele alea în camera şi în maşina mea.

— Eşti într-adevăr complet paranoic, la naiba, zise Leroy rotindu-şi ochii cu un suspin de exasperare. Sunt singura persoană care încearcă să te ajute şi tu vii să mă sâcâi cu acuzaţiile tale idioate. Nu ştiu de unde le mai scoţi, amice! Tot ceea ce pot să-ţi spun e că eşti pe cale de a muşca mâna care îţi dă de mâncare.

— El a omorât-o, aşa-i? îl întrebai cu calm. S-a dus să facă o pasă cu Ryman şi cu nevastă-sa. A mers puţin cam departe şi a omorât-o. După asta ţi-a trebuit cineva care să preia paguba. Şi cum ăsta nu putea fi nici tipul tău, nici Ryman, atunci…

— Poliţiştii m-au „fiert” de trei ori în afacerea asta. N-ai decât sa mergi să-i întrebi cam ce părere au, mă persiflă el.

— Am o singură întrebare să-ţi pun: cât? Cât vrei ca să mă laşi să scap? Cât? repetai, adresându-i un surâs macabru. Spune o cifră.

— Am să ţi-o spun, făcu el, întorcându-se puţin într-o parte şi privindu-mă peste umăr, cu ură. Poţi spune orice cifră, Julot. Oricum, ceilalţi vor plăti mai mult.

— Şi eşti desigur mulţumit de afacerea ta, nu-i aşa, Leroy?

Nu mă privi, ca şi cum l-ar fi plictisit, ca şi cum afacerea era încheiată şi eu nu eram nimic altceva decât învinsul.

— Şoferul lui Ryman a găsit bijuteriile pe care tu le-ai ascuns, zise el. Le-a dus imediat la poliţie, povestind ce s-a petrecut. Asta face trei martori contra ta. Au găsit apoi arma crimei în gunoaiele

de la hotelul tău. Mă întreb cu adevărat la ce te aşteptai venind aici, băiete? Nu-i în obiceiurile mele să ascund tipi urmăriţi de poliţie.

Se ridică şi se duse să se sprijine de şemineu cu o detaşare studiată. Părea să aştepte ceva cu urechea ciulită. Oare blondul trecuse în dormitor ca să telefoneze la poliţie?

— Afacerea e terminată, Julot, spuse el, fixându-mă cu un ochi indiferent, fără pic de milă, şi ai început deja să mă plictiseşti.

Când mă ridicai, avu o mişcare bruscă din încheietură şi briciul îi alunecă din mânecă în palmă. Deschise lama cu o izbitură şi o întinse drept înainte, ca şi cum ar fi fost un pahar şi s-ar fi pregătit să-mi rostească un toast. În mâna neagră lama lucea, strălucitoare. O roti în lumină, pentru a mi-o arăta mai bine.

— Ai făcut deja destule prostii, spuse cu un glas blând. Vrei să mai încerci una?

— De ce eu, Leroy? întrebai. De ce m-ai ales pe mine?

— Fiindcă tu erai clientul ideal, coco. Plictiseai pe prea mulţi oameni. Nimeni nu te iubea. Tăcu câteva clipe, apoi reluă:

— Şi apoi, nici eu nu te-am iubit niciodată. Nu eşti făcut pentru meseria pe care ai ales-o. Tu credeai că poţi vinde dragoste şi tandreţe acestor târfe…

În vreme ce vorbea, măsuram din ochi distanţa care ne separa, fără să slăbesc din ochi lama. Masa scundă din plexiglas de care mi se sprijineau picioarele era între noi.

— Eu nu sunt un psihanalist, rânji el. Eu sunt un negustor. Negustor de carne. Nu mă interesează tâmpiţii sentimentali care vor să-şi aleagă cumpărătoarele…

Mă ridicai brusc, expediindu-i cu o lovitură de picior masa în faţă. Ea porni cu o încetineală exasperantă ce părea că vrea să-i lase tot timpul ca să o îndepărteze cu braţele. Nu mă așteptasem la

contraatacul său şi nu văzui decât un fulger când mă izbi. Obrazul îmi ardea, deschis până la os de o lovitură de brici. Se retrase în mijlocul salonului, în vreme ce eu pivotam în jurul meu, pentru a-l ţine sub ochi, cu o mână la obraz. Sângele îmi ţâşnea printre degete şi picura pe mocheta albă. Obrazul îmi părea să palpite sub mână şi-mi producea o durere atroce; simţeam ceva cald curgându-mi pe gât şi pe piept Mă cuprindea o ameţeală violentă.

— Mai încerci o dată? întrebă Leroy, agitându-şi lama cu un aer amenințător. Nu vrei să întinzi şi obrazul celălalt, micuţule alb? Îşi îndoise genunchii şi mă privea, cu amândouă mâinile întinse, cu spatele spre fereastra deschisă. Îmi amintesc că am apucat unul din lampadare, smulgându-l din priză, şi că i l-am aruncat în faţă. Îmi amintesc strigătul de durere pe care l-a scos când bucata grea de metal îi atinse braţul pe care îl ridicase ca să se apere. În spatele meu, auzii deschizându-se ușa dormitorului şi, cu coada ochiului, îl văzui pe blond ieşind alergând din salon. Leroy trecuse pe terasă şi încerca să închidă uşile-ferestre. Dar eu apucai un alt lampadar şi îi aplicai lovituri în faţă, de care trebui să se ferească, retrăgându-se cu un salt.

Bătea în retragere, până la extremitatea terasei, îndoit din mijloc, cu lama briciului gata să lovească, cu cealaltă mână la gură. Nu-i distingeam chipul, doar briciul şi lucirea fosforescentă a combinezonului său de astronaut. Rămaserăm un moment faţă în faţă, legănându-ne, în vreme ce ploaia răpăia pe mozaicul devenit lunecos.

Prinzând un vas cu flori i-l aruncai în cap, dar îl ratai. Dispăru în întuneric şi câteva clipe mai târziu îl auzii sfărâmându-se de trotuar cu un zgomot îndepărtat. Luai un altul şi, în momentul când îl aruncam, piciorul îmi alunecă pe mozaicul umed. Se aruncă spre mine, tăind aerul cu Iama. Aflat pe

spate, îl izbeam cu putere cu picioarele, parându-i cu pantofii loviturile. Văzui briciul abătându-se ca un fulger spre gâtul meu, ridicai un braţ ca să mă feresc şi îl simţii muşcându-mi încheietura.

Începând cu acest moment, amintirile îmi sunt confuze. Îmi amintesc că piciorul meu întâlni ceva rezistent care ar fi putut fi figura lui Leroy şi-mi mai amintesc de zgomotul metalic ne care l-a făcut briciul căzând pe mozaicul terasei. Îmi amintesc de mâna lui prinsă de gâtul meu şi de răsuflarea lui caldă pe care i-o simţeam în obraz. Ne-am ridicat în picioare, continuând să luptăm. M-a muşcat de piept şi-mi amintesc că am urlat de durere şi de groază. Picioarele mi-au alunecat din nou în clipa în care era gata să mă arunce peste balustradă şi, în vreme ce eu cădeam pe spate, antrenat de propriul său elan, el trecu pe deasupra. Îl agăţai de picior şi ţinui cu putere. Rămase câteva clipe suspendat deasupra golului, cu un picior agăţat de balustradă. Portofelul şi mărunţişul îi alunecară din buzunare şi dispărură în întunecimea ploioasă. Făcu o mişcare violentă din şolduri pentru a încerca să se ridice, dar eram pe cale de a slăbi priza. Lovitura de brici îmi slăbise încheietura dreaptă. Piciorul pe care îl ţineam cu mâna stângă începu să alunece şi reuşii să-l prind doar de tocul pantofului... Dar greutatea trupului îl smulse. Văzui un fulger de argint prăbuşindu-se prin noaptea care îl înghiţi şi nu înapoie decât un zgomot înspăimântător când se zdrobi de trotuar.

Câteva clipe după şocul surd al trupului său pe ciment, auzii mugind sirenele pe Avenues des Stars, apoi un scrâşnet de pneuri şi portierele care se izbeau. Glasuri urcau până la mine. Lumina roşie a girofarurilor de poliţie străbătea vag ceaţa ce înconjura terasa. Îmi amintesc că m-am încolăcit pe terasa umedă, legănând la piept un obiect care trebuia să fie pantoful lui Leroy. Ploaia rece îmi spăla obrazul. Simţeam picăturile nevăzute izbindu-mă. Obrazul şi încheietura îmi

tresăreau încă de o arsură ce începea să se atenueze. Înainte de a leşina, slăbit de tot sângele pe care îl pierdusem, auzii zgomote şi glasuri: poliţiştii pătrundeau probabil în apartamentul lui Leroy.

Capitolul 24

Vorbitorul verde palid este o cameră lungă şi înaltă, prost luminată. În partea ei, ca şi în a mea, lângă marele panou de sticlă, gardienii închisorii ne supravegheau cu un ochi plictisit. Panoul de sticlă împiedică orice alt contact în afară de cel vizual. Ai dreptul să vorbeşti, dar pentru aceasta trebuie folosit telefonul care se găseşte în faţa prizonierului, ca şi a vizitatorului său. N-am încetat niciodată să consider ciudat şi crud faptul de a vorbi la telefon cuiva al cărui chip e la câţiva centimetri de al tău; dar asta e ca şi cum noi, deţinuţii, am suferi de o boală contagioasă pentru ceilalţi.

Ştiu că Michelle suferă că mă vede în această stare, îmi zăresc imaginea pe panoul de sticlă şi văd că chipul meu a căpătat deja o culoare de ceară sub efectul regimului alimentar din închisoare şi al lipsei de soare. Din cauza pansamentului de pe obraz, am fost autorizat să-mi las să crească barba.

O văd îmbrăcată cu mare îngrijire şi că a evitat deliberat din îmbrăcăminte şi din machiaj tot ceea ce ar putea să mă provoace, să mă tulbure. Trebuie să înţeleg din asta că poartă un fel de doliu. Ea vrea să ştie de ce am refuzat s-o văd şi să primesc toţi avocaţii pe care i-a rugat să mă apere, dar îmi dau seama că n-am să ştiu să-mi explic purtarea. Niciun cuvânt n-ar putea să traducă profunzimea resemnării în care căzusem. Resemnarea pe care închisoarea o întăreşte şi o consolidează fără încetare. Sunt parcă înmormântat de viu în fundul unui rezervor verde pal, presiunea apei pe fiecare centimetru pătrat de piele mă constrânge să mă mişc cu o extremă încetineală. Această presiune sinistră e cea care mă împiedică de la orice gând luminos şi iute. Îmi trebuie deja toată concentrarea

de care sunt capabil pentru a menţine iluzia că sunt viu şi într-adevăr treaz, ca şi ceilalţi oameni.

Aşezată în fata mea, cu ochii strălucind de emoţie, cu vocea plină de forţă şi de energie, Michelle pare o necunoscută aparţinând unei alte realități. Ea trăieşte cu lumină, cu soare, cu aer curat. Ea crede în viitor şi se hrăneşte cu speranţă. Ea mă oboseşte. Emoţiile sale mă obosesc. Buna sa dispoziţie pare aşa de naturală. Am sentimentul că ea încearcă să mă smulgă lumii celor morţi, să mă constrângă să trăiesc prin puterea doar a voinţei sale, dar efortul e prea mare pentru mine. E puţin ca şi cum aş fi paralizat, închis într-un plămân de oţel, vag conştient de o prezenţă la trapa de vizită.

Când ea începe să plângă şi când întind mâna spre ea, degetele mele întâlnesc doar sticlă. De fapt nu-i chiar o sticlă, ci un fel de plastic transparent care s-a voalat puţin cu vremea. Suprafaţa îi e plină de zgârieturi minuscule, subţiri ca nişte fire de păr, care sunt tot atâtea semne ale unor gesturi avortate ale deţinuţilor în direcţia celor pe care îi iubesc. Lucrul ăsta trebuie să se fi produs de mii de ori şi totdeauna cu acelaşi rezultat. E aşa de inutil, aşa de disperat, aşa de zadarnic, încât dau din cap. Ea mă priveşte cu ochii mari, de durere. Un coafor a încercat să pună puţină ordine în masacrul buclelor sale. Dar el n-a putut decât să le egalizeze pentru a forma un fel de cască de păr foarte scurt, Cu un breton drept şi două coame în dreptul urechilor. Are un aer mai tânăr, mai puştan decât în amintirea mea. Dar chiar vederea feței sale răvăşite de dragoste şi de suferinţă nu mă tulbură aşa cum s-ar cuveni. O imensă oroare a coborât asupra mea şi mă învăluie precum noaptea sufletului. Nu mai pot să mă gândesc la nimic altceva decât la închisoare, la poliţie şi la oamenii care sunt răspunzători de prezenţa mea aici. Pe lângă astea, iubirea pare absurdă. E ca şi cum iubirea n-ar fi destul de puternică pentru a se apăra

împotriva lumii. Desigur trebuie să existe în toate astea o bună doză de auto-înduioşare, dar de asemeni şi o profundă decepţie, căci mă descopăr incapabil să cred în orice altceva în afară de inimaginabila putere a nedreptăţii. Cred că aş prefera să nu cred în nimic.

Văd că paznicul, care se găseşte în partea ei, ridică ochii spre pendula de pe perete, apoi îşi verifică ceasul brăţară. Acum o să se ridice, să vină încet spre cabina de vizită pe care ea o ocupă şi să-i aducă la cunoştinţă pe un ton neutru că ora de vizită a trecut.

— Nu ajută la nimic că mă iubeşti, mă aud spunând. L-am ucis cât se poate de simplu pe Leroy. Am mărturisit.

— Erai în stare de legitimă apărare.

— Tot ceea ce pot spera e ca să mă acuze de lovituri şi răniri cauzatoare de moarte, fără intenţia de a o produce. Ce importanţă, la urma urmei. Toţi sunt convinşi că am ucis-o pe Julie Ryman şi singura persoană care ar putea să dovedească faptul că nu-i adevărat, a murit.

— Îţi aminteşti de noaptea în care Julie Ryman a fost ucisă? întrebă ea cu ochii strălucind de o flacără plină de hotărâre. Îţi aminteşti ce ai făcut atunci?

— Am ieşit cu Lisa Williams.

— Deloc. N-ai încetat niciun moment să minţi ca să mă aperi.

Ea coborî vocea şi adăugă:

— Nu te mai pot lăsa să faci asta. Aş fi vorbit mai devreme la poliţie, dacă n-aş fi crezut că dăunez reputaţiei soţului meu.

— Ce?

— În noaptea aceea am făcut dragoste.

Şi dulceaţa unui surâs trece pe buzele sale.

— Nu faci decât să complici şi mai mult lucrurile, Michelle.

— Am făcut dragoste, insistă ea. De mai multe ori. Până foarte târziu în noapte. Şi din dragoste

pentru mine, ai minţit la poliţie. Ţineai la reputaţia mea mai mult decât la propria ta securitate.

— Ştii că nu-i adevărat.

— E mai adevărat şi mai drept decât ceea ce încearcă să-ţi facă ei, şuşoti ea sălbatic.

— Nu vreau să faci asta.

— Am făcut-o deja, spuse ea. Am depus mărturie în faţa judecătorului de instrucţie azi-dimineaţă. Posedam numerele bancnotelor de o sută de dolari care s-au găsit la tine. Am mărturisit că încercasem să te ajut. Miss Breame spune chiar că ea m-a văzut în acea seară, sau că în orice caz e foarte probabil. Ea nu e aşa de sigură, fiindcă m-a văzut aşa de adesea… A fost suspendată urmărirea împotriva ta.

— Şi Leroy?

Sunt sub şocul acestei revelaţii uluitoare. Nu sunt sigur că am înţeles totul.

— Vei fi apărat de cei mai buni avocaţi din Los Angeles. Te vei prezenta la tribunal cu o înspăimântătoare cicatrice pe faţă. Leroy era cunoscut ca escroc şi traficant de drog. N-ai făcut decât să te aperi. De altfel faptul că beneficiezi de suspendarea urmăririi în afacerea Ryman arată clar că era vorba de o lovitură montată împotriva ta.

Poliţistul îşi ridică încet centura şi se apropie de ea. În spatele meu îl aud apropiindu-se pe propriul meu gardian, ale cărui tălpi de crep scârţâie pe linoleum şi ale cărui chei şi cătuşe răsună vesel.

— Nu dispera, îmi spune ea. Te iubesc, Julian…

Sunt ultimele cuvinte pe care le aud, fiindcă ea închide telefonul şi se ridică în clipa în care gardianul ajunge în dreptul ei. La urechea mea receptorul nu mai produce decât un zumzăit uşor.

— Vizitele s-au terminat.

Mâna gardianului s-a aşezat uşor pe umărul meu şi rămâne aşa până când mă ridic. În vreme ce mă conduce afară din vorbitor, întorc privirea pentru a o vedea dispărând prin uşile batante. Mâna mi se ridică până în dreptul obrazului şi atinge tifonul

care acoperă rana. Mâine mi se vor scoate punctele de sutură. Cicatricea nu va dispare niciodată. Ea va fi mai întâi roşie câtăva vreme, dar sper că va sfârşi prin a se estompa şi a deveni albă. Soarele o va atenua, soarele care străluceşte dincolo de aceste ziduri şi care, într-o zi, ne va încălzi pe amândoi.

SFÂRŞIT

[1] *În franceză în text:*

— Scuzaţi-mă, pot lua loc o clipă? Am surprins conversaţia dumneavoastră.

— Dar desigur.

— E multă vreme de când n-am mai auzit un accent marseilez. Am fost student la universitatea din Aix-en Provence.

[2] *— De fapt, am trăit mai ales la Paris.*

[3] *— Mă numesc Julian Cole.*

[4] *— Cu plăcere.*

CUPRINS

Table of Contents